

Giới thiệu Ngự Mạt Thế

Truyện Ngự Mạt Thế do Vũ Phong Huyền dựng nên thuộc thể loại xuyên không tùy thân không gian kết hợp rất nhiều tình tiết khác nữa. Nhân vật chính là một linh giả cường đại với ý tưởng tình cầu rất bao la, cứ nghĩ sẽ là hôn phi phách tán, cứ nhiên lại đoạt xá mà sống lại.

Vì quá ảo tưởng sức mạnh mà linh lực mất hết, chỉ còn lại tinh thần lực mất đi tính mạng nhưng không chết mới là cái duyên. Tình duyên bọn hắn nhìn thấy mình đang ngủ trong căn phòng màu lam quen thuộc, chẳng lẽ năm năm sống trong mạt thế đó chỉ là một giấc mộng?

Cuộc sống hiện tại này rất khác biệt như những gì cô sống trước đó nhưng cũng có điều rất quen quen lạ lạ mà khó giải thích! Sai lầm mà mắc phải liệu cô có thể hóa giải.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nguyệt Vũ Băng

Dưới ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, tại Lạc Nhật sâm lâm một nữ tử ngồi trước hang động ngẩn người, ánh mắt nàng xa xăm không tiêu cự.

Nàng tên là Nguyệt Vũ Băng là con gái của Nguyệt Thiên Phượng và Nguyệt Niệm Thiên – hai người được xem là có quyền lực nhất của Dật Thần tinh cầu này.

Nàng biết bên ngoài tinh cầu này còn rất nhiều tinh cầu khác nhưng một trăm vạn năm trước một người tên là Bạch Thần Dật đã phong ấn tinh cầu này lại, mãi mãi bất khả xâm phạm. Nhưng hôm nay mọi chuyện đã khác, phụ mẫu của nàng trải qua trăm vạn năm đã quyết định ngủ say. Vũ Băng biết rằng nàng không thể ngăn cản được họ, trải qua trăm vạn năm hai người cũng đã mệt mỏi rồi, họ ngủ say cũng là một quyết định hợp lý.

Sau khi hai người ngủ được một ngàn năm thì tầng phong ấn của Bạch Dật Thần cũng dần suy yếu, chần chẫn khoảng một ngàn năm nữa thì phong ấn sẽ biến mất mãi mãi, việc các tinh cầu khác có người đến đây là chuyện sớm muộn, huyết tinh cũng sẽ nở ra như trăm vạn năm trước.

Đây là điều mà nàng không bao giờ muốn, dù sao tinh cầu này cũng gắn bó với nàng hơn trăm vạn năm rồi, nàng không muốn nó vấy máu quá nhiều, cứ yên bình phát triển như thế này là tốt rồi.

Nguyệt Vũ Băng xoay người đi vào hang động, bên trong hang động là một chiếc giường lớn làm bằng băng, cái lạnh lẽo thấu xương phát ra từ nó đủ giết chết bất cứ người nào tiếp cận. Trên giường là một đôi nam nữ ôm nhau mà ngủ. Nam tử khoác lên người một bộ bạch y đơn giản, mái tóc dài màu đỏ ngay ngắn nằm một bên. Nữ tử thì mặc một bộ hồng y đầy nhiệt huyết, mái tóc đen dài bung xõa tự do. Hai người dù đang ngủ vẫn cứ giữ nụ cười nhẹ nhàng đầy hạnh phúc, ôm nhau ngủ thật bình yên.

Nguyệt Vũ Băng nhẹ ngồi xuống cạnh giường băng, nhìn hai người đang ngủ say, ánh mắt nàng tràn đầy yêu thương và kính trọng. Đây là thân sinh của nàng.

Nguyệt Vũ Băng nhẹ chạm vào tay của nữ tử vận hồng y, cảm nhận độ ấm khác thường truyền đến da của nàng. "Người sẽ không trách quyết định của con chứ?"

Nguyệt Vũ Băng hỏi xong thì thấy khóe môi của nữ tử cong lên, một độ cong rất nhỏ, nhỏ đến mức nàng cảm thấy như là ảo giác. Nàng yên lặng đứng đó hồi lâu rồi nở một nụ cười nhẹ nhàng. Nguyệt Vũ Băng buông tay nữ tử ra ngồi đi thẳng về phía cửa động hai tay chậm rãi kết ấn, cả hang động sáng lên một linh trận rồi chợt tắt. Nàng cũng đem đá lấp cửa động lại, bước đi xa.

- - -

Nếu Nguyệt Vũ Băng ở lại thêm một chút nữa thì sẽ nghe được một tiếng cười như chuông bạc vang lên.

"Chàng nghĩ rằng con bé sẽ sống tốt chứ?"

Một giọng nam trầm ồm vang lên. "Ừ, chắc chắn sẽ ổn."

"Xem ra chúng ta không thể làm gì giúp con bé rồi."

"Cũng tại thiếp, quên mất ngưỡng cửa đột phá thần vị làm chàng cũng đột phá theo."

"Không sao, ở bên cạnh nàng là tốt rồi."

"Chàng đó, chỉ được cái dẻo miệng mà thôi."

“Ta chỉ như vậy với mình nàng.”

“Hay là chúng ta đưa con bé tới thiên hà khác đi? Thiếp cảm nhận được chân mệnh thiên tử của con bé nằm ở thiên hà khác, thiên hà tồn tại Địa Cầu. Trăm vạn năm rồi, con bé vẫn một mình không bù lại với thằng nhóc Thiên Vũ, nay đã lập hẳn một đại gia tộc.”

“Nhưng mà thiên hà đó không có thần, chúng ta không thể nhờ vả thần vị nơi đó mở một con đường đem con bé qua được. Muốn đem con bé qua đó chỉ có cách là mạnh mẽ mở cửa không gian ra mà thôi, lúc đó con bé cũng chưa ổn định được thần trí thì làm sao mà ý thức được việc tới đâu cơ chứ? Mấu chốt là con bé sẽ không quay về được, chúng ta cũng không có cơ hội gặp lại con bé.”

“Không sao, mọi chuyện hay để duyên số định đi, năm đó ta với chàng cũng như vậy mà.”

“Nàng a, dù sao ta đều nghe lời nàng.” – Giọng nói trầm ổn chuyển thành chiều hướng sùng nịch, cuộc nói chuyện cũng kết thúc trong đêm tối.

Nhiều người vì tưởng niệm sức lực thần kỳ đã cứu sống mình nên tìm đến nơi cột sáng bảy màu phát ra, một số linh giả mạnh mẽ đều nhận ra bảy cột sáng này không phải vô duyên vô cớ mà đến, cột sáng bảy màu này là do Bạch Thần Dật đem tính mạng của mình hóa thành, phong ấn lại tinh giới này. Từ lúc này tinh giới được gọi là Dật Thần tinh.

Không ai biết, bên dưới lòng đất nơi này là một cơ quan ngầm rất lớn, vô số trận pháp thời thượng cổ và huyền trận bảo vệ phía dưới, tất cả mọi việc chỉ nhằm một mục đích duy nhất. Đó là bảo vệ một quan tài bằng băng.

Nguyệt Vũ Băng đi xuống lòng đất nhẹ nhàng tránh thoát các trận pháp và huyền trận đi đến bên cạnh quan tài nằm sâu nhất ở đây. Bên trong quan tài là một nam nhân đang nằm, vẻ mặt hân hoan thành thoi, thậm chí có thể nói là thấp thoáng ý cười.

Nguyệt Vũ Băng chậm rãi vươn tay sờ trán khuôn mặt nam nhân thông qua lớp băng dày cộm kia, nàng chậm rãi cười.

“Dật, đây là lần đầu tiên ta gọi chàng như vậy, cũng là lần cuối cùng đi. Hơn trăm vạn năm rồi trong tim ta cũng chỉ có hình ảnh chàng của ngày đó, mãi mãi in sâu. Tới bây giờ ta cũng không biết rằng rốt cuộc ta có phải là yêu chàng hay không nữa, bởi vì tình cảm của ta rất bình thản, không hề nóng bỏng hay nhớ nhung, nhưng ta cũng không thể gạt hình bóng chàng ra khỏi được, cũng không chấp nhận được nam nhân nào đi vào tim được. Chàng đã trở thành người ta kính ngưỡng nhất, tới mức chỉ muốn đem tất cả kính ngưỡng này lấp đầy khoảng trống trong tim, không cho ai bước vào. Ta cũng không biết ta đang muốn gì nữa. Nhưng mà, điều ta rõ ràng nhất lúc bây giờ là ta muốn tiếp nối con đường của chàng, ta muốn một lần nữa phong ấn tinh cầu này. Ta không giống chàng đem căn nguyên phong ấn đặt trên người ta yêu thương được cho nên phong ấn của ta sẽ trường tồn, mọi thứ sẽ kết thúc, tinh cầu này sẽ đúng chất tự lực, cả thần cũng không thể xen vào được. Có xem như hoàn thành nguyện vọng của chàng không?”

Nguyệt Vũ Băng âm thầm đem tay đặt lên ngực mình, ấn nhẹ xem nó có dao động nhanh hơn bình thường hay không, và đáp án là không. Xem ra thật sự nàng chẳng bao giờ biết được đây có gọi là yêu hay không? Có lẽ chỉ đơn giản là sự kính ngưỡng đi.

Nguyệt Vũ Băng lấy từ trong Linh Phủ ra một chiếc quan tài bằng băng khác đặt cạnh quan tài của Bạch Thần Dật rồi quay đầu ra ngoài. Nàng còn một việc nữa phải làm, đó là bố trí một trận pháp tuyệt đối, trận pháp chỉ có thần mới phá giải được, nhưng với tình trạng bây giờ của tinh cầu này, ai sẽ có khả năng tu luyện thành thần? Dù có cũng sẽ bị cưỡng chế phi thăng mà thôi, sẽ không ai có thể phá giải nó nữa.

Trận pháp mà Nguyệt Vũ Băng bố trí là một Tạo Linh trận quy mô lớn, Tạo Linh Trận này sẽ tự sản sinh ra Linh khí bằng cách hấp thu năng lượng của hạch tâm tinh cầu. Mà hạch tâm tinh cầu là năng lượng vô hạn cho nên hoàn toàn không bao giờ có việc linh khí bị lãng phí.

Xong việc Nguyệt Vũ Băng lại bước vào quan tài bằng băng đã chuẩn bị trước, đem nắp quan tài đóng lại, hai tay chấp lên ngực niệm chú ngữ. Băng tốc độ mất thường có thể thấy được, tất cả sinh cơ đều hóa thành năng lượng, xông thẳng lên bầu trời hóa thành cột sắc bảy màu đem kết giới một lần nữa trùng tu.

Lúc tia sinh cơ cuối cùng của Nguyệt Vũ Băng triệt để mất đi, nụ cười thỏa mãn của nàng cũng đã động lại, cho dù trăm triệu năm sau cũng sẽ không biến mất, vẻ mặt của nàng và Bạch Thần Dật hoàn toàn giống nhau như đúc.

Ở một tòa thành lớn, trong biệt viện ở Nguyệt tộc một trung niên đột nhiên òa khóc làm chấn kinh tất cả mọi người trong Nguyệt tộc.

Vì tộc trưởng đời đầu tiên, người sống ít nhất mấy chục vạn năm nay lại khóc thương tâm như một đứa trẻ, cả người gập lại ôm lấy một mặt đá hình trăng khuyết, mặt mũi vốn dĩ nghiêm nghị nay đã tràn ngập nước mắt. Giọng nói bi thương kèm theo tiếng khóc.

“Tại sao? Tại sao tỷ lại làm như vậy? Bỏ lại một mình đệ ở nơi này? Tại sao?”

Cả một Nguyệt tộc rộng lớn vì nghe được tiếng khóc vì thương của tộc trưởng bọn họ mà bị ảnh hưởng im lặng rơi nước mắt. Dù không biết nội tình bên trong nhưng tâm trạng của tộc trưởng quá rõ ràng, không ai không cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Xuyên không - Trùng sinh

Nguyệt Vũ Băng nhìn thần thức của mình lơ lửng bên ngoài Dật Thần tinh thì ngỡ ngàng, tại sao không phải là hồn phi phách tán mà lại bị trục xuất thần thức? Bay một vòng quanh Dật Thần tinh cầu Nguyệt Vũ Băng cảm thấy cảm động thật sự.

Phía dưới tinh cầu vô số người đều hướng về tề đàn mà khấn, lời khấn cầu của họ nàng có thể nghe được. Vô số điểm sáng tìm đến thần thức của nàng, đây có lẽ là tín ngưỡng chỉ lực mà mọi người thường nói. Và có lẽ lực lượng này bảo toàn thần thức của nàng đi.

Không biết qua bao lâu, Nguyệt Vũ Băng cảm giác có một lực hút lôi kéo nàng đi, nàng cũng không buồn phản kháng, mặc cho thần thức trôi đi đâu.

Không biết sau bao lâu nàng nhìn thấy một hố đen vũ trụ, thần thức của nàng rõ ràng là hướng về phía đó. Theo nàng biết thì hố đen này mang tính hủy diệt đối với tất cả mọi thứ. Nguyệt Vũ Băng quay đầu nhìn về những tinh cầu phía sau, có lẽ đây là hình ảnh cuối cùng mà nàng nhìn thấy đi.

Nhìn về phía một tinh cầu được bao phủ bởi thất thái quang mang Nguyệt Vũ Băng chậm rãi nở nụ cười, nhắm mắt lại. Ân điển cuối cùng của nàng, xem ra đã kết thúc. Thần thức của nàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Nếu lúc này Nguyệt Vũ Băng còn mở mắt thì nàng sẽ nhìn thấy thần thức của nàng được bao bọc bởi một luồng tử sắc, đem thần thức của nàng thu nhỏ lại mang nàng xuyên qua lỗ đen.

Phía sau nàng là một đôi nam nữ huyền phù trên không, hai người ôm nhau cười thật hạnh phúc.

“Băng nhi, mong con tìm thấy được hạnh phúc của mình. Chúng ta đã sớm trải đường cho con rồi, phải xem nhân duyên mà thôi.”

Người nam nhân sủng nịch nhéo mũi của nữ tử, trầm giọng nói. “Nàng a, động tay động chân ở thiên hà khác, mấy lão đầu khác mà biết chắc sẽ lại nhai không yên cho mà xem.”

Nữ tử cười khúc khích dựa vào lòng nam nhân, nhưng trong lòng âm thầm lẻ lười mà nghĩ. “Rõ ràng là do mấy lão đó động chứ ta không có động a, có trách thì phải là ta trách chứ.”

Nam nhân nhìn nữ tử tựa vào lòng mình thì âm thầm lắc đầu, có phải nàng quên rằng chúng ta là vĩnh kết đồng tâm hay không? Nàng suy nghĩ gì ta đều biết cả, lại còn chơi trò bí mật với ta, thật ngốc!

(Ngao ngao, cái này là tác giả ưu ái cho nhân vật chính a, và đây là lý do... có người động tay động chân a~ Biết làm sao đây, Huyền Huyền muốn cho nhân vật chính nhiều thứ lắm cho nên đừng ai thắc mắc, truyện của Huyền Huyền rất ư là... yêu thương nhân vật chính. Nếu ai ngại nhân vật chính giàu có quá mức thì có thể click back,... Huyền Huyền có đam mê cố chấp với thức ăn, không thể nào bỏ đối nhân vật chính được.)

- - -

(Bắt đầu từ đây sẽ là xưng hô theo hiện đại nha!)

Nguyệt Vũ Băng ngồi trên giường ngơ ngác nhìn xung quanh, cô đang ở đâu đây? Không phải là rơi vào lỗ đen rồi sao? Nguyệt Vũ Băng đưa chân xuống giường, cô muốn nhìn xem đây là nơi nào nhưng một trận đau đớn đánh úp lại. Cô khụy xuống cạnh giường hai tay ôm đầu, cố gắng cắn răng chịu đựng đau đớn.

Cuộc đời cô luôn luôn thuận buồm xuôi gió cho nên việc chịu đau này hoàn toàn chưa từng trải qua, cho dù là tẩy kinh phạt tủy, đột phá giới hạn đều có người trợ giúp còn không thì có đàn dược hỗ trợ. Cho đến phút cuối cùng thì nghi thức phong ấn cũng không mang theo một tia đau đớn nào cả, thậm chí quá trình rơi vào hố đen cô cũng chưa từng trải nghiệm.

Con đau này lại đột nhiên bộc phát, Nguyệt Vũ Băng đương nhiên chưa từng chuẩn bị tâm lý chỉ có thể kiên cường chống đỡ. Nhưng dù sao đây cũng không phải là thân xác cũ của cô, khả năng chịu đựng cũng có giới hạn, khi cơn đau chạm mốc tận cùng thì cô phải hét lên để phát tiết đi sự đau đớn.

Phía bên ngoài ầm một tiếng, cánh cửa đã bị văng ra, hai người con trai lập tức xông vào. Nguyệt Vũ Băng cũng không để ý đến được họ ra sao, cô chỉ biết chịu đựng cơn đau đang bộc phát. Sau khi cảm nhận được hai bên có người cho mình dựa vào thì cô dần chìm vào hôn mê.

Cảm giác áp áp này làm Nguyệt Vũ Băng cảm thấy an lòng! Dù hôn mê nhưng khóe môi lại không ý thức cong nhẹ.

Nếu để cho cô biết thì không biết cô sẽ kinh ngạc thế nào đâu. Chưa một lần nào cô cười với người không quen biết, thậm chí đối với những người đó còn là bài xích, vậy mà lần này lại cảm giác ấm áp, tự giác mỉm cười.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành đồng thời mở mắt tỉnh dậy, hai người ngơ ngác nhìn trần nhà, một màu lam xinh đẹp đập vào mắt họ. Hai người đồng thời dụi mắt rồi chợt phát hiện điều gì đó. Vươn đôi tay sạch sẽ không gợn vết lên nhìn, hai người âm thầm giật mình.

Chuyện gì xảy ra đây? Rõ ràng đôi tay này phải gầy guộc và bẩn thỉu chứ? Tại sao lại có thể sạch sẽ và cân xứng như thế này?

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành đồng thời bật dậy nhìn đối phương, cả hai đồng thời nhả ra một câu. “Là mơ sao?”

Nói xong hai người lại ý thức được giọng nói mình có vấn đề. Tại sao giọng nói này còn cao và ấm áp như vậy? Tại sao không phải là khàn khàn và khô

khóc hay sao? Từ lúc đó, giọng nói của họ đã không còn êm tai như vậy.

Ngạo Thiên Hoành nhìn anh trai, roi nước mắt. “Em mơ thấy tận thế, chúng ta cũng đã chết.”

Ngạo Thiên Khải cũng trầm lặng. “Đây không phải là mơ, tận thế thật sự đến và chúng ta đã chết đi. Bây giờ, chúng ta chính xác là đã trọng sinh.”

Ngạo Thiên Hoành nghe vậy thì nắm chặt hai tay, ánh mắt trở nên độc ác. Thì ra không phải là mơ, thì ra tất cả là sự thật. Hắn nhớ rõ mọi thứ, nhớ rõ ánh mắt giễu cợt của bọn người nọ, nhớ rõ khuôn mặt bình yên của đứa em gái tự bạo giữa bầy tang thi.

Ngạo Thiên Khải thì nhìn về phía xa xăm, hắn nhớ hết thấy mọi thứ, nhớ đến khoảnh khắc cuối cùng khi chìm vào tuyệt vọng kia. Có một người đứng trước mặt hắn; giống, rất giống em ấy, người đó nói rằng giao em ấy cho bọn hắn, người đó nói hắn chỉ có một cơ hội duy nhất nhưng hắn chỉ biết gào thét, em ấy đã chết rồi, bây giờ giao phó còn có ích gì nữa.

Người đó chỉ nhẹ mỉm cười cho hắn một vật rồi biến mất, kể đó là cảm giác bị xé nát mọi thứ trên người, hắn không phản kháng, nỗi đau này không đau bằng nỗi đau mất đi em ấy.

Lần nữa tỉnh lại là ở đây, hắn cũng hiểu được rốt cuộc giao phó là gì, một cơ hội duy nhất là gì. Là trọng sinh! Một lần nữa cho bọn hắn sống lại.

Ánh mắt Ngạo Thiên Khải dần biến đổi, kiên cường hơn, ... độc ác hơn.

Bỗng dung một tiếng thét chói tai làm hai người thoát ra khỏi hồi ức, làm sao bọn hắn quên được âm thanh này. Hai người vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, bước đến căn phòng bên cạnh, mạnh mẽ đập cửa mà xông vào.

Bên trong phòng một người con gái mặc bộ váy ngủ màu hồng đang bám chặt drap giường, một tay chống đỡ một tay ôm đầu trông rất là thống khổ. Tim hai người như có một con dao cửa ngang qua, đau đến muốn chết đi.

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành vội vàng tiến đến đỡ lấy Nguyệt Vũ Băng thì phát hiện cô đã ngất đi vì hôn mê.

Ngạo Thiên Khải tiến đến ôm lấy Nguyệt Vũ Băng đặt trên giường, lấy tay vén mái tóc ướt đầm mồ hôi của Nguyệt Vũ Băng qua hai bên, lại đem một ánh mắt cho Ngạo Thiên Hoành, Ngạo Thiên Hoành cũng hiểu ý chạy đi lấy khăn nóng.

Trong khi Nguyệt Vũ Băng hôn mê cô như trải qua một kiếp nữa, đó là ký ức của thân thể này, cô cảm nhận được tất cả những gì thân thể này trải qua. Từ khi đứa bé này có ý thức cô đã luôn thấy một người phụ nữ cười thật ấm áp ôm lấy cô khẽ gọi Băng nhi, Băng nhi.

Thân thể này cũng tên là Nguyệt Vũ Băng, còn đây là mẹ của cô. Rồi một ngày mẹ cô tái hôn với Ngạo Thích, cô cũng đổi họ thành họ Ngạo, năm đó cô được ba tuổi, chưa biết chuyện gì.

Năm Ngạo Vũ Băng được sáu tuổi Ngạo Thích đón hai đứa con trai của ông về, đó là một cặp song sinh năm đó vừa tròn mười tuổi. Một người gọi là Ngạo Thiên Khải một người gọi là Ngạo Thiên Hoành, hai người đều không thích cô nhưng cô luôn leo đèo theo làm cái đuôi nhỏ của họ.

Hầu như ai cũng nhầm lẫn giữa hai người kể cả đương Ngạo Thích nhưng không hiểu vì sao cô luôn phân biệt được hai người bọn họ. Dù bao lần bị đẩy ngã, bị mắng mỏ thì Ngạo Vũ Băng vẫn cứ thích làm cái đuôi theo sau hai người Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành.

Cũng không biết từ bao giờ Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành tiếp nhận Ngạo Vũ Băng, chỉ biết chính xác là từ khi Ngạo Vũ Băng được tám tuổi thì luôn ngủ cùng Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành. Cô thích cảm giác được hai người ôm vào lòng. (Ngạo ngạo, mọi người hiểu vì sao ta cho chi tiết nào vào k? Hắc hắc, đương nhiên là để dành làm thịt cho nhanh a~ :D3)

Cho tới năm Ngạo Vũ Băng được mười bảy tuổi thì ba người mới tách ra ngủ riêng, lý do? Vì Ngạo Thích nói rằng ba đứa đều lớn rồi, cũng phải năm đó Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành cũng đã hai mươi ba rồi.

Năm Ngạo Vũ Băng mười tám tuổi, Ngạo Thích, mẹ cô và cô bị tai nạn giao thông, cô là người duy nhất còn sống sót. Nhưng vì ám ảnh việc đó tâm trạng của Ngạo Vũ Băng không được ổn định cho lắm, cho tới ba ngày trước cô bị khủng hoảng trầm trọng, hồn phách phân tán, nhưng lúc đó Nguyệt Vũ Băng lại xuyên tới, dung hợp với hồn phách bị phân tán của Ngạo Vũ Băng, một Ngạo Vũ Băng mới ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cảm ơn em đã đến đây!

Nguyệt Vũ Băng, không! Ngạo Vũ Băng nhẹ mở mắt ra, trước mắt là hai gương mặt giống nhau như đúc nhưng thật lạ cô phân biệt được họ, hai người là người anh trên danh nghĩa của Ngạo Vũ Băng, Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành.

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành nhìn thấy Ngạo Vũ Băng tỉnh dậy thì hai mắt kích động muốn nhào tới ôm chầm lấy cô nhưng khi nhìn thấy ánh

mất xa lạ của Ngao Vũ Băng thì khựng lại. Đây không phải là ánh mắt của Ngao Vũ Băng lúc trước mà là ánh mắt của Ngao Vũ Băng sau này, bọn họ biết, Ngao Vũ Băng của lúc trước đã biến mất, thay thế là một Ngao Vũ Băng khác. Một Ngao Vũ Băng bọn họ yêu chứ không phải là Ngao Vũ Băng bọn họ xem như em gái.

Nhìn ánh mắt trong trẻo của Ngao Vũ Băng, Ngao Thiên Hoành bỗng sững ra hẳn nhớ tới điều gì đó. Đúng rồi! Ngày này kiếp trước, (3 chả biết sao nghe cứ vắn vắn) bọn họ đã rời khỏi nhà được hai tiếng đồng hồ đến sáng hôm sau mới về, hoàn toàn không biết sự đau đớn của Ngao Vũ Băng. Sau khi quay về vì thái độ hơi xa cách và khurốt từ của Ngao Vũ Băng mà giận dữ tới khi mặt thế đến, bọn họ cũng không nghĩ theo chiều hướng khác một chút, có thể là em ấy bị sốc sau tai nạn thì sao?

Vào ngày mặt thế của kiếp trước, một mình Ngao Vũ Băng chạy trong cơn mưa đá tìm kiếm bọn họ, che chở bọn họ để rồi sốt cao nằm lì bị một chỗ. Bị nhưng người xung quanh xem là hiện tượng hóa thành tang thi mà đánh đuổi thậm chí là có người đòi giết chết em ấy. Lúc đó bọn họ cũng không hề cảm thấy áy náy, rốt cuộc hẳn cũng không biết từ lúc nào tìm hẳn lại lạnh tanh như vậy, rõ ràng em ấy chỉ thay đổi một chút thôi, lại đối xử với em ấy như thế.

Trong mặt thế, em ấy bảo hộ bọn họ, dạy bọn họ cách sinh tồn để rồi một ngày vì cứu bọn họ mà tự bao, chết giữa bầy tang thi, một mảnh thi cốt cũng không còn. Mãi đến lúc đó bọn họ mới nhận ra, bọn họ yêu người em gái của mình, vì yêu cho nên mới muốn trả thù em ấy một chút muốn em ấy chịu một chút đau khổ vì bị khurốt từ, rồi lòng tự cao lại dâng lên, không còn bậc thang nào để đi xuống.

Ngao Thiên Khải nhìn ánh mắt trong trẻo của Ngao Vũ Băng kiên định thốt ra. “Vũ Băng, em là Nguyệt Vũ Băng!”

Ngao Vũ Băng ngồi dậy nhìn sâu vào ánh mắt của Ngao Thiên Khải, không hề có lúng túng vốn có khi bị nói trúng mà nhẹ nhàng đáp lại, dù sao cô cũng sống cả trăm vạn năm rồi.

“Ừm, là Nguyệt Vũ Băng, Ngao Vũ Băng lúc trước đã chết rồi.”

Ngao Thiên Khải tâm tình phức tạp gắt gao ôm lấy Ngao Vũ Băng, hẳn chưa biết hẳn nên làm gì, dù trong mặt thế biết được sự thật này thì hẳn vẫn đem thái độ trốn tránh ra đối phó. Dù ngày đó hẳn biết hẳn yêu cô nhưng lúc này đây hẳn vẫn nhớ bóng hình của cô em gái nhỏ, hẳn nên trách cứ cô vì mang em ấy đi hay là nên cảm ơn vì cô đã đến bên bọn họ đây?

Ngao Vũ Băng nhìn thấy Ngao Thiên Khải ôm chặt lấy mình thì ngạc nhiên, cô nghĩ rằng Ngao Thiên Khải sẽ chất vấn còn không thì sẽ tránh xa cô ra chứ! Ngao Vũ Băng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Ngao Thiên Khải rồi quay sang nhìn Ngao Thiên Hoành, lúc này cô bị ôm chặt nên không thể nhúc nhích được.

Cả một buổi trời Ngao Thiên Khải mới nặn ra một câu. “Cảm ơn, cảm ơn em đã đến đây!”

Ngao Vũ Băng ngờ ngác nhìn Ngao Thiên Khải, tại sao hẳn lại nói như vậy? Rõ ràng cô chiếm mất thân thể của em gái hẳn mà còn cảm ơn cô đã chiếm? Ngao Vũ Băng sống rất lâu rồi nhưng chưa bao giờ tiếp xúc với loại tình huống như thế này, cả người luống cuống hẳn lên. Nhưng đầu óc từ trong tìm một cổ ngọt ngào và phụ thuộc cứ hiện lên đánh úp vào lý trí của cô, đây ắt hẳn là cảm xúc của Ngao Vũ Băng kia đi, cô kế thừa thân thể cũng kế thừa cả tình cảm và tính cách mất rồi.

Vì cổ ngọt ngào ấm áp này mà trong lòng Ngao Vũ Băng cứ gào thét, cô muốn được ôm thật lâu, cái ôm của Khải ca thật ấm áp. Dần dần hai mắt Ngao Vũ Băng dịu đi, ánh mắt trong trẻo bị thay thế bằng một ánh mắt dịu dàng xen lẫn sự phụ thuộc.

Ngao Thiên Hoành nhìn thấy Ngao Thiên Khải và Ngao Vũ Băng ôm nhau thì cũng vòng tay ra phía sau Ngao Vũ Băng, ba người ôm chặt lấy nhau, cả phòng im lặng đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Đêm đó, ba người lại giống như những năm trước, ôm nhau ngủ, có lẽ đây là giấc ngủ bình yên nhất của ba người trong những năm này. Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành lăn lộn trong mặt thế đương nhiên không thể yên giấc, Ngao Vũ Băng canh giữ tình cầu càng không có được giấc ngủ yên, nhiều lúc nàng quên mất cảm giác ngủ mất rồi.

Ngao Vũ Băng trong lòng thầm nghĩ, nếu đã có một cơ hội nữa thì cô nên sống cho bản thân mình. Ba mẹ cũng đã ngủ say, Tiểu Vũ cũng có mái ấm của mình, ước vọng của Thần Dật cũng đã hoàn thành, nàng có lẽ nên buông tay được rồi. Ba, mẹ, Tiểu Vũ, Dật thúc, mọi người ủng hộ Vũ Băng đúng?

Nghĩ đến đây, Ngao Vũ Băng mỉm môi cười, nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, những tiếng chim khe khẽ giọng hót ríu rít cùng những làn gió nhẹ nhàng lay động, cả những tia sáng dường như cũng dịu dàng hơn, mọi thứ đều như đang sợ đánh thức những người còn nằm bên trong phòng kia, dường như biết được sự mệt mỏi của họ, dường như đang cố gắng làm giấc ngủ của họ bình yên hơn.

Nhưng... với họ thì việc ngủ đã là quá xa xỉ, hướng chỉ tới việc ngủ sâu. Hai người con trai trên giường bỗng mở bừng mắt, cảnh giác nhìn xung quanh rồi như sợ nhớ ra điều gì đó lại buông lỏng cảnh giác.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành nhìn nhau rồi ăn ý nhìn xuống thiên hạ đang ngủ say trên giường, ánh mắt triu mến xen lẫn đau đớn.

Xem ra dù là Băng Nhi lúc trước hay Băng Nhi bây giờ đều thích ngủ như nhau, có điều vị sự bức đồng của kiếp trước mà không hề phát hiện. Sau này, dù có muốn thì cũng không có cơ hội nữa.

Ngao Thiên Khải nhìn lên đồng hồ điện tử trên tường, thì ánh mắt lóe lên một tia vui sướng. 7:03 ngày 27 tháng 9 năm 2015. (Ai biết tại sao ta để ngày này k nè? :3)

Theo như hần nhớ thì ngày mặt thể là ngày 31 tháng 12 năm 2016. (ngày tháng mang tính chất hù dọa :P) Còn hơn một năm nữa, bọn họ có thời gian chuẩn bị, với Linh Phủ của Băng Nhi bọn họ có thể không lo về việc vật tư. Kiếp trước những lần đi qua siêu thị, Băng Nhi đều lên lấy một số thứ cho nên bọn họ không bao giờ lo vấn đề này nhưng sau khi em ấy chết thì bọn họ mới biết thức ăn quý như thế nào, mới biết dụng tâm kín đáo của em ấy ra sao, mới biết lòng người thời mặt thể thối nát.

Ngao Thiên Khải âm thầm ra quyết định, hần nhẹ nhàng rời giường đi ra ngoài. Ngao Thiên Hoành nhìn thấy Ngao Thiên Khải ra ngoài thì hần cũng hiểu, anh trai muốn chuẩn bị cho mặt thể, đến lúc đó họ không cần phải chém chém giết giết đi tìm vật tư nữa.

Ngao Thiên Hoành im lặng xoay người nằm cạnh Ngao Vũ Băng, lúc này ánh mắt của Ngao Thiên Hoành lập lòe ý xấu. Dù sao anh trai cũng ra ngoài rồi, hần có thân thiết với Băng Nhi thì anh ấy cũng không tranh giành được.

Ngao Thiên Hoành nghĩ là làm, đem Ngao Vũ Băng ôm vào trong lòng, tay thì di chuyển trên lưng Ngao Vũ Băng, cảm giác mềm mại truyền đến trong tay làm Ngao Thiên Hoành muốn phát điên lên. Ân! Thật tốt! Không có anh trai ở đây muốn làm gì cũng được. Ngao Thiên Hoành sung sướng cong khóe môi lên.

Ngao Thiên Hoành khe khẽ nói vào tai Ngao Vũ Băng.

“Bảo bối, không có Khải ca ở đây, em cho ca thân một cái nhé!”

Xong, Ngao Thiên Hoành lại nhẹ ngậm lấy đôi môi vừa Ngao Vũ Băng, nhẹ mút một cái rồi buông ra, cảm giác mềm mại làm Ngao Thiên Hoành không nỡ buông ra nhưng lại sợ đánh thức bảo bối nằm trong lòng, tiếc nuối buông ra rồi ôm thật chặt.

Ngao Vũ Băng lúc này chìm sâu vào giấc ngủ, không hề biết nằm cạnh mình là một con sói bị bỏ đói lâu ngày.

Ngao Thiên Khải giải quyết xong mọi chuyện thì đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy em trai đang ôm lấy bảo bối còn ngủ nướng trên giường, hần nhẹ đi lên giường nằm ở bên còn lại, luồn tay qua ôm Ngao Vũ Băng, nhẹ nhắm mắt lại đánh thêm một giấc nữa, dù sao đây không phải là mặt thể, nên ngủ nhiều một chút.

10:00

Ngao Vũ Băng đang ngủ thì cảm thấy có gì đó đang đè lên người mình, rất nặng làm cô không di chuyển được, cô khó chịu đẩy đẩy ra nhưng không được, liền tức giận mở mắt ra xem cái gì đang đè lấy mình.

Đập vào mắt Ngao Vũ Băng là cô đang nằm giữa Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành, cái thứ đáng ghét làm cô không di chuyển được là tay chân của họ. Cảm giác lúc này của Ngao Vũ Băng là cô đang bị biến thành một cái gối ôm, mười phần khó chịu.

Ngao Vũ Băng vừa tỉnh mở miệng trách móc thì cảm thấy có cái gì đó không đúng, tại sao cô lại tức giận vì việc nhỏ bé như thế này, cả người lại yếu ớt? Cũng đúng, cơ thể lúc này không còn là Nguyệt Vũ Băng nữa, đây là cơ thể Ngao Vũ Băng, toàn thân không có linh lực, việc yếu ớt không khó hiểu. Nhưng một người từ lâu đã không còn vui buồn hờn giận nữa thì tại sao lại tức giận một việc không đâu như thế này?

Ngao Vũ Băng nghĩ nghĩ rồi lại tự cười mình, có lẽ là cảm xúc của thân thể này đi, mà cũng tốt, đã lâu lắm rồi cô không được nếm trải cảm giác có “cảm xúc”, đây là một việc tốt.

Ngao Vũ Băng xoay qua bên phải thì nhìn thấy Ngao Thiên Khải đang nhắm mắt ngủ, bên trái đương nhiên là Ngao Thiên Hoành. Thấy ra hai người họ rất đẹp trai, cũng không hề khó nhận dạng.

Ngao Thiên Khải có lông mày đậm hơn Ngao Thiên Hoành, cảm giác nam tính và đáng tin cậy hơn, làn da cũng đen hơn Ngao Thiên Hoành một chút. Bù lại Ngao Thiên Hoành lại có một đôi môi đẹp, môi mông mà hơi ửng đỏ, người ta nói môi mông rất bạc tình nhưng ánh mắt của Ngao Thiên Hoành làm Ngao Vũ Băng cảm thấy không đúng. Dù Ngao Thiên Hoành có phóng túng một chút nhưng là một người rất trọng tình nghĩa. Nếu nói Ngao Thiên Khải là một chỗ dựa vững chắc thì Ngao Thiên Hoành sẽ là một nơi để đặt niềm tin cậy.

Nghĩ nghĩ không biết thế nào bỗng dưng Ngao Vũ Băng có cảm giác rất muốn hôn lên đôi môi đó một cái rồi bất giác chạm nhẹ vào môi Ngao Thiên Hoành. Hai lỗ tai Ngao Vũ Băng bỗng ửng đỏ rồi chôn đầu xuống gối, tự nhủ rằng ‘đây không phải cảm xúc của ta, đó là cảm xúc của Ngao Vũ Băng đây.’

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đi dạo

Đêm ngày 28 tháng 9 năm 2015. (Một vấn đề khá phiền nhưng những chương trước mặt thể sẽ có ngày giờ cụ thể. Nhiều lúc ta cũng thấy phiền!)

Ngao Vũ Băng ngồi trên sofa xem tivi. Dù ký ức của chủ thể hướng dẫn cô mọi thứ nhưng Ngao Vũ Băng vẫn không thể khắc chế được cái cảm giác xa lạ như thế này. Sống hơn trăm vạn năm nhưng cô cũng chưa bao giờ làm những việc này, tivi ở đây cũng không sống động bằng quang não ở Dật Thần tinh. (À hem, bên TTNP k có quang não nhé, đó là trăm vạn năm sau rồi.)

Nhưng quang não lại không có nhiều tiết mục kỳ dị như thế này, trên quang não chỉ chiếu những tin tức quan trọng của tinh cầu và các trận chiến giữa linh giả với nhau. Ở đây lại chiếu những câu chuyện bình thường, tựa như một cuộc đời của con người hay những câu chuyện thời xưa. Ngao Vũ Băng cảm thấy hay hay nên vẫn cố ngồi trước tivi xem mọi thứ. Ký ức không phải là tất cả, phải trải nghiệm qua mới cảm thấy sự độ chân thật của nó.

Trong khi Ngao Vũ Băng chăm chú vào màn hình tivi thì Ngao Thiên Hoành cầm một bộ trang phục đến, ngồi cạnh Ngao Vũ Băng, khẽ hỏi.

“Băng Nhi, chúng ta đi dạo buổi tối đi.”

Ngao Vũ Băng dời mắt khỏi tivi nhìn về phía Ngao Thiên Hoành, trên tay hắn là một bộ váy ngắn màu lam, không có nhiều chi tiết, chỉ có một chiếc nơ hơi to bên phải thắt lưng, vừa nhìn thấy Ngao Vũ Băng đã cảm thấy khá thích. Lại nghe lời đề nghị đi dạo buổi tối cùng Ngao Thiên Hoành, Ngao Vũ Băng tiện tay ấn remod tắt tivi.

Ngao Vũ Băng lấy tay cầm bộ váy ngắn Ngao Thiên Hoành đang cầm xoay người đi lên lầu. Thật ra có cái gì đó hồi thúc Ngao Vũ Băng cười ngọt ngào đáp ứng Ngao Thiên Hoành nhưng cô không làm được, cứ như vậy im lặng mà đi lên.

Ngao Thiên Hoành nhìn bóng lưng của Ngao Vũ Băng, khỏe môi không kiềm chế được tự giác mím lại, tại sao bảo bối lại lạnh nhạt như vậy chứ. Đáng lẽ ra phải ngọt ngào thân vào má hắn rồi đi lên lầu chứ. Tại sao lại như vậy a?

Ngao Vũ Băng thay xong bộ váy thì đi xuống lầu, trên sofa Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành đã ngồi sẵn ở đó, đang lơ đãng nhìn xung quanh. Tuy họ im lặng nhưng vô tình tỏa ra một loại khí thế cao ngạo, và trầm tĩnh, điều này có thể khẳng định bọn họ là một người nội liêm, loại người mà Ngao Vũ Băng cảm thấy khó chơi nhất.

Ngao Vũ Băng bước xuống bậc thang cuối cùng thì Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành đã nhanh chóng bước lại song song với cô, ba người cứ thế mà ra khỏi nhà.

- - -

(Quên giới thiệu nghề nghiệp của Khải ca và Hoành ca nên chương này giới thiệu nhé :3)

Kéo cửa kính lên, Ngao Vũ Băng tận hưởng cảm giác gió bay tới tấp vào mặt. Thật ra bình thường khi phi hành thì linh lực tự động bao bọc lấy bản thân nên Ngao Vũ Băng không cảm giác được gió đập vào mặt nhưng bây giờ đã khác, bản thân không còn linh lực, cảm giác cái gì cũng chân thật hơn.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành nhìn nhau cười, họ cảm giác được tâm tình của bảo bối rất tốt, dù sao bảo bối vừa tới đây, cái gì cũng mới mẻ, tranh thủ mặt thể chưa tới, họ phải dẫn bảo bối đi khắp nơi du lịch.

Chiếc xe dừng lại ở một phố ẩm thực đông đúc, ba người lấy kính râm chuẩn bị từ trước ra mang vào rồi rải bước đi vào.

Dù kính râm có che đi nửa khuôn mặt thì thân hình và khí chất của họ cũng đủ hấp dẫn mọi người. Bỗng dưng một quy luật bất thành văn cứ vậy mà diễn ra, hễ ba người đi tới đâu thì đám đông sẽ chữa một con đường cho họ, không hề có hiện tượng xô đẩy.

Nhiều người cũng lấy ra điện thoại chụp lên, dù sao người đẹp thì luôn được hoan nghênh ở mọi nơi mà.

Ngao Vũ Băng nhìn xung quanh thì phát hiện có rất nhiều món ăn mới lạ, kể cả trong ký ức của Ngao Vũ Băng cũng chưa từng xuất hiện. Cô nhẹ nhàng bước lại một quầy bán thịt nướng, cầm lên một xiên ăn thử.

Theo như chủ quán giới thiệu thì đây là món đặt sản ở quầy hàng này, bò ướp sa tế nướng với đậu bắp và ớt chuông.

Tuy mùi vị không tinh tế như các món mà Ngao Vũ Băng từng thử trước đây nhưng cũng rất ngon, cái cảm giác cay tê đầu lưỡi lại thêm vị mặn mặn ngọt ngọt trong miếng thịt cũng rất tốt, cắn một miếng ớt và đậu bắp thì lưỡi lại dịu lại, cứ như vậy Ngao Vũ Băng ăn hết một xiên thịt nướng khá lớn.

Ăn xong cô không quên cầm hai xiên đưa về phía Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành, cô nghĩ họ cũng chưa ăn qua bao giờ.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành thấy Ngao Vũ Băng quan tâm tới họ thì vui vẻ nhận lấy rồi lấy một tờ tiền ra trả. Xiên thịt nướng hương vị tạm được bỗng dưng trở thành sơn hào hải vị, hai người ăn một lát là hết.

Ba người đi khắp phố ẩm thực nếm thử các món ăn lại không hề biết vì chuyện này mà trong tương lai có một điều bất ngờ xảy ra, không một ai có thể nghĩ đến.

Ngao Thiên Khải, Ngao Thiên Hoành và Ngao Vũ Băng dừng lại ở một ghế đá cạnh đài phun nước. Hai người Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Khải ăn ý ngồi hai bên của Ngao Vũ Băng. Hình ảnh hài hòa biết bao nhiêu.

Ngao Vũ Băng ngẩn người nhìn đài phun nước, ánh đèn xanh đỏ chiếu lên trên các cột nước nhìn thật mỹ lệ, lại gọi lên một vài ký ức nhỏ nhỏ.

Ngao Vũ Băng không nhìn về phía hai người họ mà ngẩn người dựa vào thành ghế, cô nhẹ giọng nói. “Thế giới này thật đẹp!”

Ngạo Thiên Khải nghe ra sự vui thích trong giọng nói trong trẻo của Ngạo Vũ Băng. Hắn biết bảo bối rất muốn tìm hiểu thế giới này, muốn trải nghiệm nhiều thứ hơn nên mới dẫn cô ra khỏi nhà. Dù sao, một năm nữa thế giới xinh đẹp này sẽ tàn lụi, những cảnh đẹp, đặc sản, kiến trúc nơi đây sẽ chỉ còn là hồi ức.

Nhưng mà, tất cả đều là do con người, bởi vì con người quá tham lam. Con người đã đứng trên đỉnh cao của chuỗi thức ăn nhưng vẫn không biết đủ, muốn khai thác triệt để thế giới này. Đánh bắt thủy sản, đốt phá rừng rậm, gây ô nhiễm môi trường. Tất cả đều do con người gây ra.

Họ sẽ không bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày đất mẹ trừng phạt họ, những động vật kia sẽ cho họ biết cái gì là đau khổ, bị những thứ khác săn bắt bản thân chỉ để làm thức ăn. Cảm giác tuyệt vọng muốn trốn chạy lúc đó sẽ khắc sâu vào mỗi con người.

“Sẽ nhanh chóng lụi tàn mà thôi!”

Ngạo Thiên Khải nghĩ đến đây thì ánh mắt tối lại, bất giác bật ra một câu nói, nói rất khề, khề tới nỗi hắn nghĩ rằng không ai nghe được. Nhưng Ngạo Vũ Băng lại nghe được, tinh thần lực của cô quá mạnh, mạnh tới mức cô có thể thao túng người khác, câu nói khề khề của Ngạo Thiên Khải đương nhiên không thoát khỏi.

Ngạo Vũ Băng nghi hoặc nhìn Ngạo Thiên Khải. “Tại sao?”

Ngạo Thiên Khải giật mình nhìn Ngạo Vũ Băng, hắn không nghĩ rằng cô nghe được, nhưng rồi lại im lặng, xoa lấy đầu của Ngạo Vũ Băng. Hắn nghĩ chuyện này chưa cần nói cho cô biết, thời gian còn dài.

“Không có tại sao cả. Đừng quan tâm tới anh.”

Ngạo Thiên Hoàn nghe Ngạo Thiên Khải nói xong thì cũng hiểu được phần nào, dù sao hai người họ đã quá hiểu nhau rồi. Anh trai không muốn nói cho bảo bối biết về chuyện mặt thể, dù sao bảo bối mới tới đây chưa được bao lâu, nên để bảo bối tận hưởng đi.

Nghĩ xong, Ngạo Thiên Hoàn cười ngọt ngào nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Ngạo Vũ Băng nhẹ giọng nói.

“Vũ Băng, em có muốn đi du lịch không? Ba chúng ta sẽ đi vòng quanh thế giới này.”

Ngạo Vũ Băng bị Ngạo Thiên Khải xoa đầu thì hơi bất mãn nhưng nghe tới lời đề nghị của Ngạo Thiên Hoàn thì tâm của cô có cái gì đó đang rục rịch. Thì ra đó là khác vọng của cô, cô muốn đi, cô muốn biết thêm về thế giới này.

Ngạo Vũ Băng nhẹ gật đầu, ánh mắt trong trẻo và lạnh lùng đã được thay thế bằng sự khao khát và tò mò.

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn đồng dạng cảm nhận được ánh mắt khát vọng của Ngạo Vũ Băng thì ý cười trong mắt càng sâu hơn. Nhìn bộ dạng của Ngạo Vũ Băng lúc này rất khả ái, hai người không kềm lòng được hưng hăng xoa nắn hai má của Ngạo Vũ Băng.

Ngạo Vũ Băng bị xoa đến phát đau thì tức giận muốn đẩy hai người ra thì trong thâm tâm lại có cái gì đó hưng hăng đề cảm xúc lại, lại còn thêm khát khao được tiếp xúc với Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn hơn. Ngạo Vũ Băng thầm mắng trong lòng, tại cơ thể này chứ không phải tại cô, cô không có khát vọng đó.

Ánh mắt của Ngạo Vũ Băng lúc này bên ngoài lại là ánh mắt tức giận xen lẫn ham muốn làm Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn hận không thể đem cô nhập vào trong người. Tại sao bảo bối nhà họ lại đáng yêu thế cơ chứ, thậm chí quá hóa giận rồi, cứ nói ra bọn họ đâu có chê cười nè.

Nếu Ngạo Vũ Băng biết trong lòng hai người bên cạnh nghĩ gì thì chắc chắn hóa loạn sẽ tới, thật ra không biết cũng là một hạnh phúc.

Ba người đùa giỡn thành một đoàn, không chú ý tới mất kính đã để qua một bên từ lúc nào. Diện mạo của Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn hiện ra ngoài, thấp phần soái và hấp dẫn.

Những người còn lại ở đài phun nước đa số là các bạn trẻ, nhìn thấy Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn thì ánh mắt sáng lên. Cơ hội ngàn năm có một!

Chính xác là Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn là thành viên của nhóm nhạc gồm hai người Heart lại kiêm cả tổng giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị của công ty giải trí Star. Diện mạo xuất chúng, tài lãnh đạo vượt bậc và chất giọng ngọt ngào, Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn tồn tại như những nam chính trong truyện ngôn tình làm không biết bao nhiêu người si mê.

Tất cả thông tin về Heart chỉ là tên tuổi, nghề nghiệp và trong nhà có một em gái bé nhỏ bí mật. Lúc này đây, ba người đang đùa giỡn thành một đoàn, cô gái còn lại trong đó không phải Ngạo Vũ Băng – em gái bé nhỏ của Heart thì còn có thể là ai đây?

Tiếng máy ảnh và điện thoại “Click Click” vang lên làm Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn nhìn lại, lúc này phát hiện cũng hơi muộn rồi. Hai người nắm lấy tay Ngạo Vũ Băng chạy về phía trước, tiếng cười vẫn còn vọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thương Lượng

Ngạo Vũ Băng ôm gối ngồi trước tivi, trên tivi là hai thanh niên giống nhau như đúc đang mỉm cười trước ống kính, ánh đèn flash cứ lóe tắt lóe tắt, các mi-rô cứ chen nhau đưa về phía hai người.

“Chúng tôi tuyên bố sẽ rút khỏi giới giải trí để có cuộc sống cho riêng mình, thực hiện giấc mơ vòng quanh thế giới. Heart không giải tán mà chỉ giải nghệ, nếu có một lý do đặc biệt nào đó chúng tôi sẽ trở lại cũng không chừng. Và lại công ty giải trí Star cũng đã được chuyển nhượng cho bác tôi là Ngạo Kinh, chức vị tổng giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị cũng là bác kiêm nhiệm. Ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu cuộc hành trình, cảm ơn mọi người đã lắng nghe những gì...”

Tít! Chiếc tivi vụt tắt làm Ngạo Vũ Băng cảm thấy hơi mất hứng nhưng ngay lập tức cô lại ngã vào một vòng tay ấm áp. Mùi hương này không cần nói cũng biết là Ngạo Thiên Hoành. Cô không nghĩ hai người họ sẽ giải nghệ để đi du lịch với cô, một dòng nước ấm cứ như vậy mà chảy ngang qua trái tim của Ngạo Vũ Băng.

Bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Ngạo Vũ Băng, Ngạo Thiên Hoành cười khê, tay xiết nhẹ Ngạo Vũ Băng, nhẹ giọng nói.

“Ngày mai chúng ta có thể tới nước Y, ở đó rất đẹp, có cả một tòa tháp nghiêng, chúng ta sẽ ăn tối và chụp ảnh. Kế tiếp chúng ta sẽ tới nước N, nơi đó cũng có một ngọn núi rất đẹp, nơi mà nhìn thấy mặt trời mọc đẹp nhất trên thế giới này. Còn nhiều nơi nữa em có thích không?”

Ngạo Vũ Băng nghe vậy thì gật đầu, đương nhiên là thích chứ, dù ở Đất Thần tinh, cô đã đi hết cả tinh cầu nhưng vẫn không có gì đặc sắc. Thế giới này có rất nhiều điều kỳ lạ, cô muốn được tận mắt nhìn thấy. Nhìn những công trình cho những con người nơi đây hoàn thành.

Ngạo Thiên Hoành thấy Ngạo Vũ Băng nhu thuận gật đầu thì một cảm giác vui sướng lại dâng lên, không biết vì sao nhưng mỗi một động tác của Ngạo Vũ Băng đều làm Ngạo Thiên Hoành cảm thấy rất đáng yêu, rất hạnh phúc. Ngạo Thiên Hoành vòng qua xa lưng ngồi cạnh Ngạo Vũ Băng, tiếp tục mở tivi xem.

Ngạo Thiên Khải từ trên lầu cũng tự động ngồi một bên, ba người cứ im lặng vừa ăn vừa xem hoạt hình.

- - -

Ba người Ngạo Thiên Khải, Ngạo Thiên Hoành và Ngạo Vũ Băng đến biệt thự của Ngạo Kinh, cả nhà Ngạo Kinh lúc này đang mặt mày hớn hờ tiếp đón. Trong phòng khách có Ngạo Kinh, vợ ông ta Lưu Thiên, hai đứa con gái ông ta là Ngạo Thẩm Vũ và Ngạo Thẩm Huyền.

Ngạo Kinh mời ba người ngồi xuống sofa a a cười nói một hồi mới vô chủ đề chính: “Thiên Khải, Thiên Hoành này, dù sao cũng là máu mủ với nhau, con cũng biết là điều kiện của con rất khó khăn a. Nếu bây giờ ta bán hết bất động sản cũng không thể ngay lập tức đưa tiền cho con được. Con có thể giảm bớt một ít không, hàng tháng ta có thể chia hoa hồng cho con nhiều hơn một chút.”

Ngạo Thiên Khải nghe vậy thì cười mỉa, máu mủ sao? Hẳn thừa biết Ngạo Kinh không phải con của bà nội mà là con của một ả tình nhân bên ngoài, chỉ được nuôi dưới danh nghĩa của bà thôi. Từ lúc hai anh em hắn sinh ra đã thấy được ánh mắt không tốt lành của Ngạo Kinh rồi. Nhưng Ngạo Thiên Khải không muốn so đo. Ngạo Thiên Khải nhẹ gật đầu.

Ngạo Kinh nhìn thấy Ngạo Thiên Khải gật đầu thì mở cờ trong bụng, hừ chỉ là một tên nhóc con, hắn không tin hắn đối phó không được. Nghĩ trong lòng nhưng ngoài mặt Ngạo Kinh vẫn tươi cười tiếp tục nói.

“Thiên Khải, con xem bây giờ ta đưa cho con hai trăm tỷ và mỗi tháng 30% thu nhập của ta trong vòng hai năm con thấy sao? Đây là một con số rất lớn a~ Làm người không nên tham quá.”

Ngạo Thiên Hoành ngồi kế bên chậm rãi nở nụ cười, ông ta cũng tham quá đi, công ty một tháng có thể mang đến ít nhất năm tỷ thu nhập, cổ phần của ba người bọn họ tới 60% thì một tháng cũng có ba tỷ, nay cộng thêm ông ta 10% thì một tháng cũng được ba tỷ rưỡi nay chỉ trích 30% cho bọn họ, mỗi tháng một tỷ, chỉ trích trong hai năm, quá keo kiệt đi.

Ngạo Vũ Băng thì không hiểu về mấy vấn đề này, chậm rãi ăn bánh ngọt, ừm, rất ngon.

Ngạo Kinh nói xong thì quan sát ba anh em Ngạo Thiên Khải, chỉ thấy Ngạo Thiên Khải trầm ngâm. Ông ta tưởng rằng Ngạo Thiên Khải động tâm với lời nói của ông ta, lại nghĩ đến viễn cảnh sau hai năm ông ta giàu đến mức nào thì khuôn mặt tươi cười đến mức nhăn lại thành một đóa hoa cúc.

Ngạo Thiên Khải thật ra đang tính toán trong lòng, dù sao trong vòng một năm vòng quanh thế giới tiền cần dùng cũng rất nhiều, tuy ở đây hai trăm tỷ là một con số lớn khủng khiếp nhưng ở một số nước như nước A, nước P, nước N hay nước M thì chưa chắc có thể tiêu xài phung phí và lại hắn cần chuẩn bị một số thứ nữa. Ngạo Thiên Khải nhìn khuôn mặt tươi cười của Ngạo Kinh mềm mỏng nói.

“Bác cũng biết bọn cháu muốn đi vòng quanh thế giới, không biết khi nào mới có cơ hội quay về, hay là chúng ta rút ngắn thời gian lại một chút đi, bác đưa cháu ba trăm tỷ, mỗi tháng đưa tụi con năm tỷ trong vòng ba tháng đi. Dù sao nếu bác đưa tụi con năm tỷ trong vòng ba tháng sẽ lời hơn đưa tụi con 30% thu nhập trong vòng hai năm a~”

Ngạo Kinh nghe Ngạo Thiên Khải nói xogn thì sắc mặt khê biến, ba trăm tỷ không phải hần không có, tích góp mấy chục năm nay và bất động sản này kia, nếu bán hết sẽ đủ nhưng nếu như vậy thì ngoài Star ra ông không còn gì cả. Mỗi tháng năm tỷ cũng không khó, chỉ trong vòng ba tháng thôi. Không sao, ông làm được nhưng ông không muốn cho bọn nó nhiều như vậy.

“Con xem, bác cũng không có con số lớn như vậy a~” – Về mặt Ngạo Kinh cực kỳ lấy lòng. Nhưng Ngạo Thiên Khải lại không mềm lòng đáp trực tiếp.

“Bác à, nếu bác không đáp ứng được thì con sẽ tìm Thương Hạc, hần ta sẽ nguyện ý mua đấy.”

Quả nhiên Ngạo Kinh vừa nghe đến hai chữ Thương Hạc liền đồng ý. Ngạo Kinh sắc mặt cực tệ tiễn ba người ra khỏi biệt thự.

(Hai trăm tỷ không phải là hai trăm tỷ tiền VN đâu nha mấy nàng ^^, ta quy ước cái, 1 đồng ở đây có thể mua được một cây kẹo mút, vậy một hộp com chỉ có mười đồng thôi. Nói trước để mấy nàng thắc mắc tại sao công ty lớn đến mức Ngạo Kinh thêm thưởng mà lại rẻ bèo như vậy!)

Tenten! Xong rồi, ta đi học bài tiếp đây.

Một tuần sau,...

Ngạo Thiên Khải nhìn vào màn hình máy tính mà mỉm cười, Ngạo Kinh sợ hần bán cổ phần cho Thương Hạc đến mức đem cả 15 tỷ kia chuyển hần cho hần luôn. Nhìn tài khoản có 315 tỷ mà Ngạo Thiên Khải cảm thấy mỹ mãn. Hần chắc rằng Ngạo Kinh đã bán hết tài sản và vay mượn xung quanh để chuyển tiền cho hần.

Không đến hai năm thì không thể khôi phục lại, nhưng tội lỗi rằng, thời gian không thể chờ Ngạo Kinh được, tới lúc mặt thế ập đến, có lẽ Ngạo Kinh vẫn chỉ khôi phục lại được bên ngoài, bên trong thì chưa chắc. Lúc đó hần cũng không quan tâm, gia đình họ sống được hay không, chẳng liên quan gì tới hần. Hần cảm thấy hần nhân từ hần, ít nhất là không đem họ giết chết ngay khi mặt thế bắt đầu, chỉ là bỏ mặc mà thôi.

Ngạo Thiên Hoàn đứng phía sau Ngạo Thiên Hoàn ánh mắt cũng nhuốm một tia cười nhạt. Vỗ vai Ngạo Thiên Khải.

“Đi thôi, cùng bảo bối vòng quanh thế giới này. Không lâu nữa sẽ không còn gì nữa đâu.”

Ngạo Thiên Khải mỉm cười tắt máy tính, cầm lấy cái ip nhét vào túi rồi ra ngoài, có lẽ bảo bối còn đang nằm trong phòng ngủ, dù sao từ khi bảo bối tới đây thì luôn thích ngủ, nhất là ngủ trưa.

Đúng như dự đoán của Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn, lúc này Ngạo Vũ Băng đang cuộn mình nằm trên giường ngủ, thật ra Ngạo Vũ Băng ngủ là để ổn định lại tinh thần lực của cô. Không biết là do cơ thể bài xích hay do thế giới này không có tinh thần lực mà cứ sau mười hai tiếng đồng hồ tinh thần lực của cô lại rối loạn cả lên.

Ngạo Thiên Khải ôm lấy Ngạo Vũ Băng vào lòng, đưa tay vén những cọng tóc mai của Ngạo Vũ Băng qua một bên, đặt lên đó một nụ hôn rồi nằm ngủ chung với cô. Nếu cô đã thích ngủ như vậy thì hần sẽ ngủ cùng cô, dù sao sau này cũng sẽ không còn cơ hội nữa.

Ngạo Thiên Hoàn cũng ngoan ngoãn nằm ở bên còn lại, dù sao mọi thứ đều chuẩn bị cả rồi, chỉ chờ bảo bối thức dậy, sửa soạn một tý là có thể lên máy bay đi. Bảo bối muốn ngủ thì cứ ngủ đi, không sao cả.

Tới lúc Ngạo Vũ Băng tỉnh dậy đã là hai giờ chiều, nhìn Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn nằm cạnh cô không khỏi đau đầu. Tại sao Ngạo Vũ Băng lúc trước lại có thể ngủ chung với hai anh em này được chứ? Mỗi lần tỉnh dậy đều không thể cục cựa, khó chịu muốn chết.

Ngạo Vũ Băng vừa định mở miệng nói chuyện thì Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn cũng tỉnh dậy, mặt mày tự nhiên như không có gì. Ngạo Thiên Khải thì bước đến tủ quần áo lấy đồ, đương nhiên là lấy cho Ngạo Vũ Băng, nhưng vấn đề ở chỗ là cả đồ lót hần cũng lấy. Còn Ngạo Thiên Hoàn thì lại nhắm mắt một lần nữa, tiến tới hòm cổ của Ngạo Vũ Băng dụi dụi rồi ngủ tiếp.

Thử nghĩ cho hoàn cảnh của Ngạo Vũ Băng lúc này ... ba giây suy nghĩ kết thúc và đáp án chính là hoàn toàn đơ người.

Ngạo Vũ Băng tiếp nhận quần áo trong tay Ngạo Thiên Khải trong vô thức, tới khi thay xong quần áo và đứng trên sân thượng Ngạo Vũ Băng mới sực tỉnh, hoàn toàn không biết làm sao thoát khỏi Ngạo Thiên Hoàn và thay xong đồ đạc, bước lên đây.

Thật tình, kinh nghiệm sống cả trăm vạn năm của Ngạo Vũ Băng không hề có tí tác dụng nào trong tình huống này. Nếu xét theo một khía cạnh nào đó thì Ngạo Vũ Băng có thể xem là một trạch nữ nhiều tuổi a~

Ngạo Thiên Hoàn đứng một bên nhìn Ngạo Vũ Băng ngốc ngốc thì không nhịn được phì cười, tại sao bảo bối của họ lại đáng yêu như thế cơ chứ! Ngạo Thiên Hoàn đưa tay ra ôm lấy Ngạo Thiên Hoàn đi lên trực thăng, lại tham lam vui vào cô Ngạo Vũ Băng hít một hơi.

Ngạo Thiên Khải vào cương vị của mình, khởi động trực thăng cất cánh. Vốn dĩ tính mướn phi công nhưng suy đi nghĩ lại Ngạo Thiên Khải lại cảm thấy khó chịu, hần chỉ muốn một chuyến đi ba người mà thôi, có thêm người ngoài... cứ nghĩ thôi đã cảm thấy không thích. Thế nên cuối cùng Ngạo Thiên Khải quyết định tự lực cánh sinh.

Máy bay cất cánh! Ngạo Vũ Băng thông qua lớp kính dày đặc mà quan sát bên ngoài, thành phố nhỏ dần nhỏ dần rồi biến thành từng đốm sáng, dùng tốc độ nhanh chóng lướt qua các đám mây. Thỉnh thoảng cô có thể thấy một những chùm tia sáng đỏ lướt qua máy bay rồi chớp tắt. Cô biết đó là biểu hiện cho việc bọn họ đã ra khỏi địa phận của nước V và tiến đến địa phận của nước khác.

Cũng may là Ngao Thiên Khải đã chuẩn bị chu toàn, đã được cấp giấy phép lưu thông không phận của nhiều quốc gia. Nếu không, bị bắt hạ máy bay lúc nào cũng không biết.

Chưa đầy năm tiếng đồng hồ, chiếc trực thăng đã lướt qua không biết bao nhiêu không phận quốc gia tiến tới thủ đô RM của nước Y. Đáp xuống một quảng trường lớn phía trước khách sạn, đây là khách sạn Heart, thuộc quyền sở hữu của Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành, đây là tài sản riêng không hề liên quan đến công ty Star nên vẫn thuộc quyền sở hữu của hai người.

Một người đàn ông trung niên đi ra, cung kính chào ba người: “Mời thiếu gia, tiểu đi vào khách sạn, mọi thứ đã chuẩn bị tốt.” Rồi xoay người dẫn đường.

Ba người theo chân người đàn ông trung niên đến một căn phòng ở tầng mười hai, đây là một trong hai căn phòng vip của khách sạn Heart, với giá cả trên trời, ít ai vào, chỉ dùng để chiêu đãi những người rảnh rỗi có tiền vào ở cho vui. Thật sự thì phòng này tới năm mươi triệu một đêm. Dù có tiền cũng hiếm người muốn phung phí như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cuộc dạo chơi.

Mon mon, các nàng, chúc các nàng buổi tối vui vẻ, cảm ơn các nàng đã kiên nhẫn chờ đợi ta!

“Băng Nhi, em có muốn đi chợ đêm ở RM không? Ở đây nổi tiếng nhất là thời trang nhất là đồ da, chúng ta đi chọn vài bộ nhé? Sẵn tiện ăn tối luôn, nhà hàng Sew cạnh quảng trường rất ngon, có lẽ em sẽ thích.”

Ngao Thiên Khải nhẹ nhàng đặt hành lý xuống cạnh giường rồi quay sang hỏi han Ngao Vũ Băng, hẳn biết Ngao Vũ Băng thích nhất là ăn. Và lại nên mua một số đồ da, dù sao sau này đồ da rất đắt đỏ, có thể dùng để đổi lấy thức ăn. Dù không cần quan tâm chuyện thức ăn nhưng hẳn không thích phải bảo bối dùng hàng đã qua tay người khác. Hắn và em trai thì có thể còn bảo bối thì không.

Ngao Vũ Băng nghe tới ăn thì hai mắt lấp lánh, bởi lý do đặc biệt nên khi ở Dật Thần tinh nàng chỉ ăn trong vài chục năm đầu tiên sau khi ra đời, còn sau nữa thì không hề. Bây giờ cơ thể này không thể hấp thụ linh khí làm cảm giác đói cứ ập tới, thêm ăn là điều không tránh khỏi. Ngao Vũ Băng liền gật đầu.

Ngao Thiên Hoành đứng cạnh nhìn ánh mắt tỏa sáng của Ngao Vũ Băng thì không kiềm được đề đầu cô ra mà xoa. Bảo bối nàh hẳn thật đáng yêu.

Ngao Thiên Khải thấy Ngao Vũ Băng đồng ý thì không nói hai lời, mở cửa ra ngoài, bảo bối của hắn đã đồng ý rồi thì không có lý do gì để chậm trễ.

Đường phố RM cứ như một sân diễn thời trang nhỏ. Ngoài các du khách ăn mặc gọn gàng, đơn giản thì trên đường phố tôi vẫn thấy hình ảnh những quý bà thanh lịch trong váy bút chì đỏ, cao gót đen, chemise lụa trắng điệu đà và gương mặt trang điểm kỹ càng và cạnh bên là một quý ông tông xoet tông trong bộ complet chỉnh tề, giày bóng lờng. Các cô gái trẻ ở RM thì lại mặc váy ngắn, giày cao gót và những chiếc áo T-shirt đủ màu, ngồi trên máy chiếc Vespa lượn quanh trong thành phố.

Tuy là đã đầu tháng tám nhưng thời tiết cũng khá nóng, đặc biệt là năm nay, đêm đến rồi mà nhiệt độ ở RM vẫn nằm trong ngưỡng trên ba mươi độ, du khách lại đông, không khí nhộn nhịp, rộn ràng.

Ngao Thiên Khải dẫn Ngao Thiên Hoành và Ngao Vũ Băng đến một quán cà phê cạnh quảng trường, gọi hai capuchino và một sữa. Cảnh về đêm ở RM rất đẹp, nhìn những chùm sáng chiếu lên các cột nước, đa số mọi người đều chọn một quán cà phê để tán gẫu. Nhìn xa ra quảng trường là một chợ đêm nổi tiếng ở RM, mục đích của họ là đến đó, nhưng cứ gác lại nhâm nhi một ly capuchino vậy.

Ngao Vũ Băng cầm ly sữa trong tay, nhẹ hớp một miếng, vị ngọt dịu dịu cứ như vậy mà thấm vào cổ họng. Ngao Vũ Băng nhìn cảnh của quang trường mà mê đắm, sau này cô còn nhiều cơ hội nữa để đi khắp nơi, thật hạnh phúc. Ngao Vũ Băng hí hóp mắt lại tiếp tục uống sữa.

Sau khi ba người nhìn cảnh quảng trường chán chường thì tiến thẳng về phía chợ đêm. Phải nói đây là một thiên đường của thời trang, các mẫu quần áo được treo chồng lên nhau, mỗi một kiểu đều tạo cho người mua cảm giác độc đáo, đặc biệt là các hàng đồ da. Cứ ngỡ quần áo bằng da rất khó tạo kiểu nhưng ở đây, đồ da muôn hình vạn trạng, phải nói chỉ có thể là thiếu tiền để mua chứ không thể nói là không có đồ đẹp để mua.

Thậm chí có thể nhìn thấy một số quần áo lưu niệm có in hàng chữ I love RM hay hình ảnh của nàng Mona Lisa trên đó, các ký hiệu hoa văn độc đáo cũng không thiếu.

Ngao Vũ Băng vui vẻ nhìn tới nhìn lui, cuối cùng dưới sự trợ giúp của Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành cô đã mang về hơn chục bộ đồ da, à đây chỉ là nói số lẻ, phải nói là hai trăm mấy chục bộ đồ da mới đúng. Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành thấy mẫu nào cũng hợp, mẫu nào cũng đẹp cuối cùng là lấy mỗi mẫu hai bộ, từ váy liền tới váy rời, từ quần ngắn tới quần dài, mỗi thứ đều lấy hai cái. Cứ mỗi lần tiền trong túi hết thì Ngao Thiên Hoành lại lần xăn đi rút tiền.

Mọi người nhìn vào ba anh em nhà này mà đỏ mặt, dù nói đồ ở chợ đêm RM không đắt nhưng cũng không cần phô trương như vậy chứ?

Sau khi mua đồ cho Ngạo Vũ Băng xong thì Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành cũng tiện tay mua thêm khoảng trăm bộ nữa, xem ra thiên hạ không loạn thì hai anh em này không chịu được.

Giày da, bao tay da, nón da, bảo hộ da, túi da tất cả đều bị Ngạo Thiên Khải cầm quét, phải nói, chợ đêm bỗng dưng mát gần hết một phần ba lượng hàng. Cũng may có nhân viên của khách sạn đi theo, liên tục thay đổi người chờ về nếu không chỉ việc mang về thôi cũng là một phiền phức lớn.

Ngạo Thiên Khải sau khi nhìn chiếc xe cuối cùng chở đồ đi thì quay lại cười tùm tùm nhìn Ngạo Vũ Băng. “Đi thôi, chắc em cũng đói bụng rồi, ăn gì đã.”

Ngạo Vũ Băng nghe ăn đương nhiên sẽ thích hơn đi mua đồ, một bộ đáng phần khởi đi theo Ngạo Thiên Khải, bất quá chỉ thể hiện ở nét mặt còn bước chân thì vẫn rất trầm ổn.

Bên trong nhà hàng Rew, ba người gọi một số món ăn khách nơi đây như thịt quay, thịt nguội và salami (mọi thông tin về salami, xin hỏi bác Gu Gồ), chốc lát đã đầy nửa bàn ăn. Dù có nhiều tiền nhưng ntk cũng không muốn gọi nhiều rồi bỏ phí, chỉ cần trải qua mặt thể là sẽ thấy một giọt nước cũng không nên lãng phí huống chi là món ăn nóng hổi như thế này?

Ngạo Vũ Băng cũng không để ý tới việc các món này tên gọi là gì, trực tiếp hành động, ăn thử một miếng thịt quay, vị mặn mặn cứ tan vào trong miệng, lại có cái gì đó ngọt ngọt lẫn trong đó, ngon không tả được.

Ngạo Vũ Băng tiếp tục công việc ăn uống của mình, Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành cũng ăn một miếng gấp cho cô một miếng, hình ảnh ba người rất hạnh phúc, hạnh phúc tới nỗi người ta cảm thấy ghen tỵ.

Đây là một địa danh có thật nhưng do không hiểu rõ về nó ta chỉ có thể đặt lại tên cho nó và chém gió thêm thôi, hi hi, đa số là ta căn cứ vào đặc điểm của vài nơi mà viết thôi :3 Cái thành phố RM này rất quen thuộc với mọi người đó.

Khi về đến khách sạn, ba người đã nhìn thấy các bộ đồ, giày dép bao tay các loại được phân loại và xếp ngay ngắn vào các thùng để bên ngoài phòng vip. Nơi đó có một thanh niên mặc đồng phục của khách sạn nghiêm cẩn đứng canh.

Ngạo Thiên Khải trực tiếp đem tiền bo cho thanh niên và đi vào phòng, Ngạo Vũ Băng lúc này đã ngủ thiếp đi. Ngạo Thiên Hoành nhanh tay đem gối và mền trải da, chờ Ngạo Thiên Khải đặt Ngạo Vũ Băng xuống.

Ngạo Thiên Khải sau khi thu xếp cho Ngạo Vũ Băng thì đầu đầu nhìn đồng hàng hóa bên ngoài. Hắn dùng tay nhu nhu mi tâm, đoán chừng không biết làm cách nào. Ngạo Thiên Hoành đương nhiên nhìn thấy hành động của anh trai mình, khẽ cười một tiếng.

“Anh trai, không lẽ anh không tính nói với bảo bối à?”

Ngạo Thiên Khải nhìn Ngạo Thiên Hoành rồi trả lời. “Không lẽ nói với bảo bối là mặt thể sắp đến sao? Hay là nên nói rằng chúng ta biết em ấy có Linh Phủ, có thể chữa này nọ, mặt thể rồi cần chuẩn bị?”

Ngạo Thiên Hoành cũng đã nghĩ tới nhưng lại không biết nên nói với bảo bối như thế nào. Dù sao bảo bối chỉ tới đây chưa được nửa tháng, nói ra thì sợ bảo bối thất vọng. Nói thật không riêng gì bảo bối thất vọng mà họ cũng vậy, ai có thể nghĩ thế giới xinh đẹp này sẽ bị tàn phá đến mức như vậy, một cuộc sống bình yên đương nhiên sẽ tốt hơn việc phải sống trong một thế giới đạo đức suy đồi, sống hôm nay lo ngày mai?

Mặt thể tàn khốc gần như nuốt chửng lòng của bọn họ, thật sự thì bọn họ cũng muốn bình yên mà sống, thậm chí có thể thánh mẫu hơn, kêu gọi mọi người bảo vệ môi trường, mặt thể sắp đến rồi. Nhưng mà... ai có thể tin được chứ? Có khi người ta còn nói họ lừa gạt tiền gạt, gây rồi trật tự trị an cũng không chừng.

Nếu đã không thể làm thánh mẫu thì hãy tự chuẩn bị cho bản thân một cuộc sống tốt hơn đi. Tại sao phải lo lắng hãi hùng để rồi khi mặt thể phủ xuống lại tiếp tục lo lắng sống nay chết mai.

Trong khi Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành đang đắn đo suy nghĩ phải làm sao thì Ngạo Vũ Băng cũng mở mắt ra. Thật ra cô chỉ một một tý thôi nhưng không biết vì sao khi rơi vào vòng tay ấm áp của Ngạo Thiên Khải thì lại không muốn mở mắt, cứ như vậy để được ôm đi lên.

Ngạo Vũ Băng suy nghĩ rồi nhắm mắt lại, Linh Phủ, thì ra nó vẫn theo cô tới đây. Nhưng có một vấn đề là tại sao họ lại biết cô có Linh Phủ trong khi cô lại không hề biết? Rốt cuộc cô đã bỏ qua điều gì?

Ngạo Vũ Băng im lặng đem tinh thần lực phóng ra cảm nhận không gian xung quanh thân thể của cô, tìm kiếm rốt cuộc Linh Phủ đang ở không gian nào chờ cô kết nối.

Một điểm sáng chợt lóe lên trong đầu, Ngạo Vũ Băng biết đó là Linh Phủ của cô, nhưng xa quá, rốt cuộc Linh Phủ của cô rơi vào tình cầu nào không biết. Ngạo Vũ Băng tiếp tục cố gắng dùng tinh thần lực đẩy thân thể về phía không gian mà Linh Phủ đang tọa trấn.

Tinh thần lực gần như hao mòn, nhưng chỉ mới được nửa chặng đường. Ngạo Vũ Băng cảm thấy rối rắm, rốt cuộc có nên đi tới hay không? Nếu tiếp tục đi tới thì phải dùng tới bản mạng tinh thần lực, lúc đó tinh thần lực thân thể của cô sẽ triệt để biến mất. Nhưng khi nghĩ đến việc nơi đây không cần dùng đến tinh thần lực nữa thì Ngạo Vũ Băng lại quyết định, đi tới cùng, dù sao theo lời hai anh trai mà nói thì Linh Phủ là điều rất cần thiết. Chỉ mong lúc đó có thể mở ra đường tới Linh Phủ. Tinh thần lực bị tiêu hủy, aizz, hy vọng mọi việc như ý muốn đi.

Ngạo Vũ Băng quyết định dùng tới bản mạng tinh thần lực có lẽ là một ý nghĩ sáng suốt nhưng cô không hề biết, vì quyết định này mà từ nay về sau có một hậu quả đeo bám cô dài đằng.

Thật lâu sau, Ngạo Vũ Băng đã đến được nơi Linh Phủ hạ lạc, thật sự thì Linh Phủ lúc này đã bị thu hẹp đáng kể, ít nhất là hai phần ba tổng không gian, có lẽ là do việc cô xuyên tới đi. Ngạo Vũ Băng dùng tay chạm vào cánh cửa cuối cùng của Linh Phủ, Linh Phủ tự động nhập vào thần thức của cô. Lúc này Ngạo Vũ Băng mới phát hiện có điều gì đó khác thường, đó là cảm giác đau đớn, rõ ràng cô đang trong trạng thái linh thể.

Ngạo Vũ Băng vội vàng quay lại thân thể, lúc này cô mới phát hiện bản thể của mình ở một nơi rất xa. Ngạo Vũ Băng thăm cảm môi, vận hết tốc lực quay về. Theo như hiểu biết của Ngạo Vũ Băng mà nói đây là trạng thái của việc thân thể thoát ly thần thức quá lâu mà ra. Cô quên mất việc thân thể này là thân thể mới, không thể tự động hấp thu linh khí để bổ khuyết. Mà cho dù có thể thì linh khí ở đây quá mỏng. Không biết cô đã rời đi bao lâu rồi, thật tình!

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành sau khi ngủ một đêm thì cảm thấy có cái gì đó khác thường, rõ ràng đó là hơi thở của bảo bối, rất dồn dập nhưng lay thế nào em ấy cũng không tỉnh. Cả người cứ nóng lên không ngừng, chạm tay vào bảo bối thì lại thấy nóng như lửa, dù có đắp khăn lạnh cũng không hề thuyên giảm, hơi thở thì càng ngày càng chậm.

Ngạo Thiên Hoành như nổi điên gầm lên với điện thoại.

“Bác sĩ, nghe không! Gọi bác sĩ cho tôi.”

Quản lý khách sạn bên kia nghe được giọng nói gấp dữ của thiếu gia thì sợ mất mặt, vội vội vàng vàng gọi bác sĩ. Đối với mọi người, một giây mà dài như cả một năm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Biến chứng.

Đã qua ba ngày mà cơ thể Ngạo Vũ Băng vẫn rất nóng, nhịp tim ngày một chậm dần, nhìn vào cứ cảm giác như sinh mạng của cô đang dần trôi qua, sắc mặt đỏ hồng khác thường.

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành sắp điên đến nơi rồi, rõ ràng là kiếp trước chưa bao giờ có việc này xảy ra cả. Chẳng lẽ do bọn họ trọng sinh nên dẫn đến số phận của Ngạo Vũ Băng thay đổi hay sao? Lúc này đây họ ước gì người nằm ở kia là bản thân họ chứ không phải là bảo bối.

Bác sĩ cứ ra ra vào vào phòng vip nhưng không một ai biết Ngạo Vũ Băng có bệnh gì, mồ hôi họ đổ như mưa, thật ra thì bệnh viện họ đang làm việc là được hai người ngồi bên kia tài trợ, nếu có chuyện gì thì họ thất nghiệp như chơi. Đang lúc các bác sĩ hoảng loạn thì có một người bước vào.

Người này là một cô gái trẻ mặc một bộ váy dạ hội dài màu đỏ rực, hơi xoắn được thả tự nhiên một bên. Cặp kính râm to dùng che đi hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng cái mũi cao và cặp môi đỏ mọng lộ ra bên ngoài cũng đủ để biết đó là một tuyệt sắc.

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành nhìn về phía cửa, thấy có người lạ bước vào thì định mở miệng đuổi ra, nhưng cùng lúc đó cô gái này gỡ mắt kính ra làm Ngạo Thiên Khải sững sờ vội ngăn Ngạo Thiên Hoành lại, đuổi mọi người ra ngoài. Ngạo Thiên Khải cung kính đứng lên chào cô gái trẻ, Ngạo Thiên Hoành thấy anh trai như vậy cung kính như vậy cũng nghiêm túc đứng lên nhưng ánh mắt rõ ràng mờ mịt.

Cô gái trẻ nhẹ phất tay với hai người Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành, đi về phía Ngạo Vũ Băng, nhẹ xoa lên mặt của cô, về mặt của Ngạo Vũ Băng lập tức hết đỏ, nhiệt độ hạ xuống mức bình thường, nhịp tim cũng ổn định lại. Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành không hề bỏ lỡ khoảnh khắc, về mặt nhẹ nhõm hẳn ra, Ngạo Thiên Hoành đang định nói cảm ơn với cô gái lạ mặt thì cô gái ấy lại nhẹ giọng nói.

“Ngạo Thiên Khải, ta không thể ở đây lâu, và càng không thể xuất hiện một lần nữa. Thật ra ta là thần của một thiên hà khác, chỉ có thể xuất hiện ở đây bằng cách đoạt xá. Lần trước, ta đảo ngược thời gian mang người quay về đây đã hao tổn rất nhiều, dù là thần ta cũng rất khó khăn. Quy tắc của thiên hà này đang đảo thải ta.”

Ngạo Thiên Khải nghe xong thì sắc mặt cực kỳ ngạc nhiên, hẳn không thể ngờ lai lịch của cô gái này lại lớn như vậy, lần trước hẳn cũng ít chú tâm tới việc này. Thần? Thế giới này có thần sao?

Cô gái nhìn sắc mặt của Ngạo Thiên Khải thì cười nhẹ, tiếng cười như chuông bạc vang vọng khắp phòng.

“Thật ra, Vũ Băng là con gái của ta, đại đột phong ấn một tinh cầu mà linh hồn bị tàn phá, nếu không có lực tín ngưỡng cường đại thì con bé đã biến mất giữa trăm ngàn thiên hà rộng lớn này rồi. Ta và cha của nó rất khó khăn mới phá vỡ không gian mang nó đến đây nhưng các người lại tổn thương nó như vậy.”

Cô gái hừ nhẹ rồi nói tiếp. “Lần này, ta tới để nói cho các người biết, mọi việc sẽ không diễn ra như lần trước đâu. Mỗi một lần thời gian đảo ngược, thì số phận con người sẽ bị đảo ngược một lần. Là thần, ta đã bị phạm một điều rất nghiêm trọng, cũng may rằng thế giới này không có thần. Đây là lần cuối

cùng ta xuất hiện, bảo vệ con bé cho tốt, nếu con bé có chuyện gì xảy ra thì ta cũng không cứu nổi đâu. Ta nhắc nhở các người trăm ngàn lần phải cẩn thận.”

Nói xong cô gái lưu luyến nhìn Ngao Vũ Băng một cái rồi ra khỏi cửa, bỗng dừng bước chân dừng lại. “Ta tên là Nguyệt Thiên Phụng, tạm biệt.”

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành nhìn bóng lưng của cô gái tự xưng là Nguyệt Thiên Phụng mà ngẩn ngơ. Bảo bối có lai lịch lớn như thế sao? Cái gì mà số phận bị đảo ngược? Nhưng rất nhanh hai người không quan tâm đến việc này nữa, vội vàng gọi bác sĩ vào kiểm tra cho Ngao Vũ Băng.

Bác sĩ đứng bên ngoài phòng thương xót nói với hai người. “Thật đáng tiếc, tiểu thư do sốt cao không ngừng dẫn đến biến chứng, cơ thể suy nhược, chỉ có thể tĩnh dưỡng thật tốt bồi dưỡng đầy đủ mà thôi, tốt nhất là không nên quá mức xúc động hay vui sướng. Nói chung là chỉ có một chữ dưỡng, dưỡng thật tốt thì mới có thể khá hơn, nhưng có lẽ cả đời đều như vậy, nếu sợ xuất thì sẽ bệnh tật triền miên.”

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành nghe xong thì cảm thấy trời đất chao đảo, rốt cuộc số phận thay đổi tới mức nào mà làm cho bảo bối của họ phải bệnh tật triền miên, cơ thể suy nhược chứ? Mặt thế đến rồi bảo bối sẽ ra sao? Khí hậu khắc nghiệt như vậy, cơ sở vật chất lại thiếu thốn.

Ngao Thiên Khải ôm lấy đầu gối xuống sô pha, Ngao Thiên Hoành thì đuổi đám bác sĩ đi, họ cần yên tĩnh. Tại sao? Họ ngỡ rằng sau khi trọng sinh họ có thể sống một cuộc sống thật tốt, cho dù có ra sao cũng nắm tay nhau đi suốt cuộc đời mà. Vì sao chỉ mới được nửa tháng mà tai họa lại ập đến như thế này?

Ngao Thiên Hoành đau khổ nắm lấy tay của Ngao Vũ Băng, thì thào. “Tại sao lại như vậy?”

Giọt nước mắt của hắn rơi lên tay của Ngao Vũ Băng, nóng hổi và mặn đắng. Ai nói nam nhi không rơi lệ? Chỉ vì chưa gặp phải cảm giác đau lòng mà thôi. Một khi nam nhi rơi lệ, không gì có thể ngăn cản được, đau xót tới tận tâm can.

* vậy dạ hội dài dẫu rục

Ngao Vũ Băng cảm nhận được dị biến liền cấp tốc quay lại thân thể, nhưng tốc độ quá chậm, khi cô sắp cảm thấy bản thân không chịu nổi nữa thì một luồng lực lượng âm áp bao trùm lấy cô kéo nhanh về phía thân thể. Thoát cái biến mất tại chỗ.

Ngao Vũ Băng mở mắt ra thì thấy Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành một người ngồi trên salon, một tựa lưng vào góc tường, vẻ mặt trầm trọng, vừa định mở miệng hỏi xem sao thì cảm giác cả cơ thể nặng trĩu, miệng cũng đắng chát. Cũng may hai người Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành tỉnh ý, Ngao Vũ Băng vừa động thì họ đã nhìn thấy, vội mang đến cho cô một ly nước ấm.

Ngao Vũ Băng được đỡ dậy, khó khăn uống một ngụm nước. Uống xong Ngao Vũ Băng nhìn về phía Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành. Thật ra tình trạng của cơ thể Ngao Vũ Băng hoàn toàn biết trước, dù sao rồi xa thân thể lâu như vậy không thoát lực mới lạ. Nhưng nhìn biểu hiện trầm trọng của Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành thì lòng Ngao Vũ Băng trầm lại. Có chuyện gì xảy ra sao?

Ngao Thiên Khải nhìn ánh mắt Ngao Vũ Băng mờ mịt thì vỗ vỗ lưng cô, ánh mắt hắn lóe qua một tia sáng rồi vụt tắt. Phúi phúi gối đầu, Ngao Thiên Khải đỡ Ngao Vũ Băng nằm xuống, nghiêm túc nhìn Ngao Vũ Băng.

“Băng Nhi, mấy hôm nay là chuyện gì xảy ra? Tại sao bỗng dưng sốt cao không ngừng, nhịp tim càng ngày càng chậm?”

Ngao Vũ Băng nghe vậy thì sững sốt, mấy ngày nay? Vậy tức là cô đã rời thân thể mấy ngày rồi. Vậy mà vẫn nhập lại được? Nhưng mà sốt cao không ngừng và nhịp tim đập chậm, đó rõ ràng là triệu chứng của việc bài xích linh hồn, vậy tại sao lại có một luồng lực lượng chủ động lôi kéo cô trở về?

Ngao Vũ Băng rời thành một đoàn, lại nhìn Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành không biết có nên nói hay không. Đương nhiên Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành cũng cảm nhận được. Ngao Thiên Hoành thở dài xoa đầu Ngao Vũ Băng.

“Nếu em không muốn nói cũng được, nhưng có một chuyện này anh nghĩ nên nói cho em biết. Cơ thể em sẽ mãi mãi như vậy, và mặt thế đã đến gần. Có lẽ em cũng không tin. Nhưng đây là sự thật! Anh muốn biết Linh Phủ của em khi nào có thể mở ra, à không hiện tại có thể mở ra hay không? Hay cần một luồng năng lượng để mở nó ra. Em nên biết chúng ta cần dự trữ vật tư, đặc biệt là thuốc men và các thiết bị y tế. Nó sẽ là thứ dùng để bảo mệnh cho em đó.”

Ngao Vũ Băng nghe xong thì hiểu ra, thì ra di chứng để lại không nhẹ như cô tưởng. Ngao Vũ Băng thở dài nhìn Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành, thấy họ buồn làm cô cảm thấy khó chịu.

“Không sao! Không có gì là hoàn toàn định trước cả, cái gì cũng có cái giá của nó cả. Xem này.”

Ngao Vũ Băng nhẹ nhàng nâng tay hướng về phía những thùng hàng chất trong phòng, thoát cái đã trống rỗng. Ngao Vũ Băng mỉm cười nhìn về phía hai người họ.

“Thấy chưa! Không cần năng lượng gì cả, dù là tinh thần lực hay linh lực đều không cần. Nhân họa đắc phúc. Nhưng mà...”

Ngao Vũ Băng nheo mắt lại nguy hiểm nhìn về phía Ngao Thiên Hoành. “Nhưng mà làm sao hai anh biết em có Linh Phủ? Thêm nữa, lúc đầu thì em không để ý lắm, nhưng làm sao anh biết em là Nguyệt Vũ Băng chứ không phải Ngao Vũ Băng?”

Ngao Thiên Hoành nghe vậy thì lấy tay gỡ đầu, bộ dạng ngốc nghếch không chịu được, nào còn bộ dáng phong lưu trước màn ảnh, dầm nát trái tim thiếu nữ. Ngao Thiên Khải thì cười khò, cái này phải nói sao đây? Không lẽ nói rằng họ trọng sinh, có thể tin không? À mà bảo bối cũng xuyên không

đến đây thì lý gì mà nói họ không trọng sinh được?

Ngạo Thiên Khải sờ sờ đầu Ngạo Vũ Băng, nhẹ giọng kể. “Kiếp trước em che chở bọn anh năm năm rồi tự bạo, không lâu sao bọn anh cũng chết. Trước khi chết anh đã gặp một người tự xưng là mẹ em - Nguyệt Thiên Phụng, chính người đã đảo ngược thời gian mang bọn anh quay lại thời điểm em vừa xuyên qua. Ban đầu anh không tin nhưng khi nghe tiếng hét thất thường của em, và khi Nguyệt Thiên Phụng một lần nữa xác định, anh chắc chắn rằng, anh trọng sinh, hoàn toàn không phải là mơ.”

Ngạo Vũ Băng nghe vậy thì ánh mắt ươn ướt, thì ra mẹ đã đến thế giới này, chỉ là cô không được gặp mà thôi. Dù không biết vì sao mẹ có thể đến đây, quay ngược thời gian của hai người họ, cô cũng không quan tâm, cô biết mẹ vẫn còn đâu đó ở quanh đây quan sát cô, có lẽ ba ba cũng ở bên cạnh an ủi mẹ cô mỗi ngày.

Nghĩ đến đây Ngạo Vũ Băng bắt giác mỉm cười, nụ cười hạnh phúc và yên tĩnh, lòng của Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành cũng cảm thấy mềm mại hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lavender – chờ đợi một tình yêu.

Miền nam nước P, thành phố PV, phía trên bầu trời trong xanh lơ lửng vài tầng mây, phía dưới là cánh đồng lavender tím bạt ngàn. Le lối đầu đó vài bóng người đang thu hoạch hoa, từng bó lavender tím được ôm gọn trên vai, mọi người cười cười nói nói vui vẻ.

Những bó lavender được chuyển đến một căn nhà nhỏ cạnh cánh đồng, phía trước sân nhà, lavender được sắp xếp chỉnh tề, chồng lên nhau thành một tòa núi nhỏ.

Phía trong nhà có một người con gái bước ra, mái tóc dài đen nhánh được xõa một bên vai, trên người khoác một bộ váy ngắn màu trắng, vai choàng một chiếc khăn lụa màu tím thật to. Khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà hơi trắng bệch, nhưng vẫn không dấu được vẻ đẹp thoát tục của cô.

Nhẹ bước tới trước núi hoa lavender, cô yêu thương vuốt ve nó. Thật ra, sau khi rời khỏi RM, cô còn muốn đi khắp nơi nhưng Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành lại không đồng ý. Gì mà phải dưỡng thật tốt thân thể làm cô cảm thấy phát phiền, cuối cùng cô quyết định sẽ tĩnh dưỡng theo lời bọn họ, đến PV, nơi tràn ngập lavender, loài hoa từng gọi là bản mạng lạ lùng nhất Dật Thần tinh.

Đúng vậy, rất lạ lùng, lavender không hề xuất hiện ở Dật Thần tinh, ba mẹ cô lại có bản mạng là mạn đà la nhưng cô lại là loài hoa lạ lùng màu tím này. Nhưng cô rất thích, cô thích màu tím giống như năng lượng của ba ba. Không biết cô đã tìm kiếm loài hoa này trên Dật Thần tinh này bao nhiêu năm nhưng vẫn không có, không ngờ ở đây lại có thể nhìn thấy cả cánh đồng như vậy.

Ngạo Vũ Băng nhẹ nhàng lấy một nhánh lavender khô trên giàn phơi hôm qua mang vào nhà, cô nhớ rằng mẹ đã từng nói với cô loài hoa bản mạng của cô có khả năng mang lại may mắn cho người sở hữu, đồng thời có một ý nghĩa khác là chờ đợi một tình yêu. Loài hoa màu tím đặc trưng cho sự thủy chung, cô muốn bỏ nó vào trong lọ giống như câu chuyện mẹ cô từng kể, giữ lại bên mình.

Ngạo Vũ Băng vui vẻ vào trong nhà, trên chiếc bàn nơi đầu giường đã có sẵn ba cái lọ nhỏ được bỏ vài viên nút trắng tròn, Ngạo Vũ Băng cẩn thận cho ba bông lavender vào rồi dùng nút gỗ đẩy lại, dùng dây màu cột chặt miệng lọ. Sợi màu đỏ là của anh hai, sợi màu xanh dương là của anh ba, còn của cô là sợi màu tím.

Làm xong việc Ngạo Vũ Băng vội vã đi làm cơm, không biết vì sao cô rất có thiên phú về mặt này, học cũng rất nhanh, và đó trở thành niềm vui mỗi ngày của Ngạo Vũ Băng.

Nhìn các nguyên liệu trước mắt, Ngạo Vũ Băng thuần thục làm bốn món ăn, hai xào một canh một mặn, lẳng lặng ngồi đó chờ Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành trở về. Lúc này đây có lẽ Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành cũng về gần tới nơi rồi.

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành vừa về thì nhìn thấy bảo bối của họ dọn sẵn cơm nước chờ họ về thì lòng cảm thấy hạnh phúc, mọi mệt mỏi dường như biến mất. Hai người ngoan ngoãn ngồi vào chỗ của mình, im lặng ăn hết buổi cơm, ăn xong lại tự giác dọn dẹp rửa chén đĩa.

Ngạo Vũ Băng thấy hai người họ rửa chén bát cũng không nói gì, đi pha một ấm trà hoa, cô phát hiện lavender phơi khô làm trà cũng không tệ, thế là từ đó tới giờ đều uống trà lavender. Lặng lẽ lấy từ Linh Phủ ra ba chiếc lọ lúc này, Ngạo Vũ Băng lặng yên đeo lên cổ Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành. Hai người dù thấy thì vẫn tiếp tục động tác đang làm, chỉ là khó miệng đã cong đến nỗi dài tới cả mang tai. (Khải ca và Hoành ca sắm chuẩn vai Hiền Phu Lương Phụ :3 Am,, chưa có Lương Phụ nhỉ)

Ngạo Thiên Khải lau lau tay bị ướt ngồi cạnh Ngạo Vũ Băng, bụng ỳ trà nhấp một ngụm.

“Băng Nhi, anh và Hoành đã đặt một lượng lớn thiết bị y tế và thuốc men, khoảng hai giờ nữa sẽ được máy bay chuyển đến đây. Em đi theo anh thu vào Linh Phủ nhé!”

Ngao Vũ Băng nghe vậy thì cười khỏ, mấy tháng nay cô vẫn sống rất tốt, chỉ là không thể làm việc quá sức hoặc ở nơi có thời tiết khác nghiệt mà thôi. Không hề nghiêm trọng như hai người đó tưởng, vậy mà họ lại dành hết hai phần ba tài sản để mua thuốc men, thiết bị y tế và máy móc, chỉ dùng một phần ba số tiền còn lại để mua thức ăn và đồ dùng hàng ngày. Con số thiên văn trong tài khoản ngày một giảm dần, tới bây giờ chỉ còn ba mươi triệu khoảng một phần mười lúc đầu.

Nhưng mà ba mươi triệu này không phải là con số nhỏ, hai người Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn cũng rao bán những bất động sản nhỏ lẻ, ngày mai là chồng tiền. Thật ra, không cần phải làm quá như vậy.

Ngao Vũ Băng nhẹ giọng trả lời. “Em biết rồi, anh đừng mua máy móc và thiết bị y tế nữa, chúng ta cũng không nên mua súng ống làm gì, bom thì có thể nhưng súng ống thì không. Nếu theo anh nói thì mật thê đến mấy thứ đó hi hữu hiệu lúc đầu mà thôi, sau này sẽ mất giá trị. Anh tìm cho em một nơi rèn nổi tiếng đi, em sẽ giúp các anh làm một số vũ khí lạnh. Và lại chúng ta không nên nhờ các môi giới mua thức ăn nữa, đồ đóng gói đã nhiều lắm rồi. Chúng ta đi mua một ít đồ tươi sống đi, thời gian ở Linh Phủ là dùng mãi mãi. Dù đồ tươi sống có mùi thì chỉ cần tách ra là được rồi. Rất tiếc là đất đai trong Linh Phủ không thể trồng thức ăn ở đây được, thấy hạt giống không phải là Linh Dược vào sẽ bị biến dị, chẳng biết có ăn được hay không.”

Ngao Thiên Khải sùng nịch nhìn Ngao Vũ Băng, xoa xoa đầu cô cười nói. “Nghe em hết!”

Ngao Vũ Băng nghe vậy thì vui vẻ mỉm cười, thừa dịp này cô muốn được đi chơi a~ Giọng cô ngọt ngào hẳn ra:

“Vậy sau khi thu hoạch xong lavender chúng ta đi nước L nhé, cái đất nước mà người ta gọi là thiên đường của nông thôn ấy, chúng ta sẽ thu mua thực phẩm tươi sống ở đó, sẽ có thể ngắm cảnh đẹp ở đó, chắc chắn rất tuyệt.”

Ngao Thiên Khải nghe Ngao Vũ Băng nói cũng có lý, dù sao thu mua tại đó sẽ giảm được rất nhiều chi phí, lại an toàn không chất bảo quản sẽ tốt cho cơ thể của bảo bối hơn, Ngao Thiên Khải nhìn về phía Ngao Thiên Hoàn thì thấy em trai mình đang mỉm cười uống trà, ánh mắt như đang khuyến khích hẳn đáp ứng bảo bối.

Ngao Thiên Khải gật đầu đồng ý. “Tốt vậy anh sẽ đặt vé máy bay đến nước L dù sao thời gian cũng còn hơn nửa năm. Còn bây giờ chúng ta xuất phát đến kho hàng nào. Có lẽ, chúng ta tới nơi thì h5o cũng đã chuyển hàng xong rồi.”

Ngao Vũ Băng vui vẻ chạy vào phòng thay đồ, bộ váy trắng được thay bằng một bộ đồ bộ, quần jean xám và chiếc áo pull màu trắng, mái tóc cũng được Ngao Vũ Băng cột lên cao, nhìn trẻ trung hơn nhiều. Ngao Vũ Băng ra ngoài nhanh chóng leo lên chiếc ferrari màu đen trước cửa, vẫy tay về phía Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn.

Ba người lên xe đi về phía kho hàng, đúng như họ nghĩ nhân viên đã đem các loại máy móc và thuốc men đóng gói chất cẩn thận bên trong kho hàng, một số thùng hàng còn dư ra bên ngoài chưa kịp chuyển vào. Ngao Thiên Khải ra khỏi xe, cho những nhân viên một ít tiền rồi bảo họ quay về, dù sao thì có chuyển vào hay không cũng như vậy thôi.

Nhân viên vì có thể lấy được tiền hoa hồng nên vui vẻ ly khai, chỉ một chốc sau, chỉ còn lại ba người Ngao Thiên Khải và chiếc ferrari của họ. Ngao Vũ Băng từ trong xe bước ra, nhìn một đồng hồ thiết bị và thuốc men trước mắt cô cảm thấy hoa cả mắt, nhờ động ý niệm đồng hàng cao ngất trước mắt liền biến mất.

Thật sự làm cho Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn cảm thấy ngạc nhiên, theo họ nhớ thì kiếp trước Ngao Vũ Băng cũng như những không gian dị năng giả khác, phải chạm tay vào mới có thể thu đồ vật vào Linh Phủ nhưng bây giờ lại khác. Có lẽ kiếp trước là Ngao Vũ Băng giả vờ để che giấu đi.

Ngao Vũ Băng thấy Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn nghi hoặc nhìn mình thì mỉm cười, cô sẽ giải đáp thắc mắc cho họ vào một lúc thích hợp còn bây giờ thì không.

“Anh trai, chúng ta về thôi, chuẩn bị đến nước L nào.”

- - -

Trước sân bay, một nữ sinh mặc chiếc áo sơ mi trắng cũ kỹ, một chiếc quần bò đen và đôi giày thể thao bình thường đứng đó cảm tấm biển đáng ba chữ to dùng “Ngao thiếu gia”, nồn nóng nhìn về phía cửa sân bay, đúng lúc này dòng người từ trong cửa bước ra.

Trong dòng người đông đúc, ba người Ngao Vũ Băng trông rất nổi bật, đơn giản trên người họ đều tỏa ra khí phách, cứ như biểu thị chó lại gần, dần dần đoàn người tránh xa ba người ra một đoạn nên càng nổi bật.

Ngao Vũ Băng tình mắt nhìn thấy tấm bảng ghi ba chữ Ngao thiếu gia, nên kêu khẻ Ngao Thiên Hoàn, Ngao Thiên Hoàn đương nhiên cũng thấy, ba người hướng về phía nữ sinh cảm tấm bảng kia. Nữ sinh cũng phát hiện có người đi về phía mình.

Theo cô nghĩ thì những người này sẽ có bộ mặt tươi cười như những thương nhân khác, miệng thì nói tình nghĩa nhưng luôn ép giá, nhìn vào thế nào cũng thấy khó chịu nhưng ba người làm cô cảm thấy được ngạo khí muốn thần phục, mặc dù họ chẳng làm gì cả, chỉ nhẹ nhàng đi về phía cô.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nữ sinh cũng mau chóng nở nụ cười đón tiếp, mối làm ăn này rất lớn, cô không thể để hao cảm của những người này biến mất. Năm nay bội thu, giá cả chắc chắn bị ép hơn nữa giá năm ngoái, tốt nhất nên kéo giá lên một tý, như vậy cả làng mới có thể khảm khá lên một chút.

Nữ sinh nhanh chóng bắt chuyện và dẫn ba người ra taxi, một đường chạy thẳng tới làng. Làng của nữ sinh này gọi là làng Thịnh Thế, nói là Thịnh Thế nhưng thật sự thì người dân ở đây làm lụng quanh năm cũng chỉ đủ ăn đủ mặc, nhiều đứa trẻ vì xót ba xót mẹ mà chủ động nghỉ học phụ giúp. Cho nên làng này vẫn có thể xếp vào làng nghèo.

Taxi dừng ở chân núi, vì phía trước là bậc thang dẫn lên núi nên xe không thể chạy được. Bốn người nhanh chóng đi lên các bậc thang, vượt qua một ruộng bắp thì nhìn thấy được một làng thật lớn tọa lạc ở đây. Bây giờ cũng đã xế chiều nên khối bốc nghỉ ngơi, bốn phía là cây cối xanh um, những căn nhà san sát nhau, mọi người vừa làm cơm vừa nói chuyện, rất ấm áp.

Ngao Vũ Bằng hít một hơi mạnh, cảm nhận được không khí trong lành nơi đây, khoe miệng cong lên vui vẻ.

Nữ sinh chỉ về một nhà mái ngói được xem là lớn nhất trong thôn, trước nhà là một cái sân rất lớn đang phơi bắp, khoai và vài loại củ quả linh tinh khác. Trưởng thôn cũng đứng đó mỉm cười nhìn về phía bốn người đang đi đến. Trưởng thôn không phải là một ông lão tóc bạc phơ, với bộ đồ đầy chất phát mà là một phụ nữ trung niên mập mạp xạm chân mày.

Nữ sinh nhìn thấy trưởng thôn thì vui vẻ giới thiệu với bà.

“Đây là Ngao thiếu gia, Ngao thiếu có thể thu mua những nông sản của chúng ta với giá thị trường chỉ cần chúng ta giúp Ngao thiếu chuyển nông sản tới kho hàng dưới chân núi, sẽ có xe chở nông sản đi.” – Nữ sinh vui vẻ chỉ về phía Ngao Thiên Khải giới thiệu rồi quay sang nói với Ngao Thiên Khải. “Còn đây là trưởng thôn của chúng tôi, mọi người cứ nói chuyện với nhau nhé. Tôi có việc phải đi trước. Chào trưởng thôn, cháu đi.” – Câu cuối là nói với trưởng thôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thu mua

Sau khi nữ sinh ly khai thì trưởng làng niềm nở mời ba người vào nhà, pha một ấm trà hoa cúc bắt đầu hàn huyên với Ngao Thiên Khải, Ngao Thiên Hoành và Ngao Vũ Bằng ở bên cạnh chỉ yên lặng lắng nghe, thì thoảng thì mỉm cười vài cái. Khoảng chừng mười lăm phút, hỏi han xong vài thứ thì trưởng làng đứng dậy mang họ đi xung quanh làng.

Trưởng làng vừa đi vừa giới thiệu về các nông sản của làng. Làng Thịnh Thế rất lớn, diện tích canh tác cũng nhiều nhưng do trình độ dân trí thấp nên bị ép giá mạnh tay dẫn đến không khấm khá lên được. Do nằm trên núi cho nên tận dụng làm ruộng bậc thang, hơn hai phần ba là trồng bắp và lúa nước, một phần ba còn lại là trồng những cây ăn quả xem canh các loại khoai, một số mảnh thì là đậu phộng để cải thiện đất.

Ở phía bắc rìa núi, có một hộ lập hẳn một trang trại nhỏ để nuôi gà vịt và heo. Người dân ngại tiền mua cám cao nên chăm chỉ đem các vỏ gạo và xác ngô, cây chuối băm nhuyễn cho heo ăn, gà vịt thì nuôi thả vườn ăn rau dại băm nhỏ hoặc một số thức ăn chúng kiếm được. Trứng gà ở đây tuy không to bằng trứng gà công nghiệp nhưng lại hồng hào, tròn trĩnh, chắc chắn sẽ bảo đảm dinh dưỡng hơn, thịt heo gà vịt cũng chắc chắn không sợ thuốc tăng trưởng.

Ngao Thiên Khải vừa xem vừa gật gù vừa vui vẻ, quay sang bàn bạc với trưởng làng.

“Thím! Con muốn thu mua hết mọi thứ ở đây, giá cả tùy thím, chỉ cần không phá phận là được. Với lại con thấy có một ruộng trồng bắp rất lớn chỉ là bắp non thím thu mua giùm con nhé, bắp non cũng rất ngon, trái cây con cũng mua. Kho hàng con cũng đã mướn rồi, các thứ như thịt gà vịt này kia cứ mang xuống sẽ có người ướp đá đóng thùng. Mọi người chỉ cần giúp con làm sạch sẽ là được, vận chuyển xuống núi con cũng sẽ chi trả.”

Trưởng làng nghe Ngao Thiên Khải nói vậy thì suy nghĩ, cậu trai này đến thu mua, không ép giá chỉ cần giúp cậu ta xử lý là được, giá cả còn tùy ý bà. Nếu giá cao quá thì người ta bỏ đi, bọn họ cũng sẽ bị bọn thương lái tiếp tục ép giá, lúc đó càng mệt mỏi. Nhưng nếu kêu giá thấp thì lại không được, như vậy thì mọi người sẽ mừng hụt. Trưởng làng cắn răng giơ ra sáu ngón tay, chỉ cần sáu trăm ngàn thôi, bà đánh cược, cược vào khí chất của cậu trai này.

Ngao Thiên Khải nhìn thấy trưởng làng đưa ra sáu ngón tay thì ngẩn ra một lúc, một triệu rưỡi, cũng quá ít đi, họ phải giúp hẳn làm sạch sẽ những thứ đó, nhiều như thế vậy mà chỉ lấy một triệu rưỡi. Trưởng làng nhìn thấy Ngao Thiên Khải ngẩn người thì lo lắng, bà tham quá rồi sao, vội cuống quịch muốn mở miệng hạ giá thì Ngao Thiên Khải mỉm cười nói với bà.

“Được, vậy ngày mai con sẽ mang tiền cho thím, một triệu rưỡi thôi mà, con có!”

Nghe Ngao Thiên Khải nói rằng sẽ trả bà một triệu rưỡi thì trưởng làng vui đến nỗi phát ngất đi nhưng bản tính chất phát vẫn lần quần đầu đó thừa dịp này trời dậy. Bà vội lắc đầu xua tay.

“Không cần, chúng tôi chỉ cần sáu trăm ngàn thôi, chúng tôi sẽ không nhận khổng của cậu.”

Ngao Thiên Khải nghe xong thì mỉm cười, thật ra một triệu rưỡi không lớn, đối với hẳn, và lại đến đây thu mua để bớt tiền vận chuyển và để tránh việc có chất bảo quản, giá lại rẻ, đây đã là tiện nghi rồi.

“Không sao, nếu mọi người thấy ngại thì cứ bán thêm vài thứ đồ đã chế biến cho con, là thứ ăn được con đều thu mua hết. Nếu ngại nữa thì mọi người tận lực giúp con làm nhanh một chút là được. Con sẽ giao tiền cho thím, thím cứ thống kê rồi trả tiền cho mọi người. Con không ý kiến.”

Dân làng hai bên đường tò mò nhìn bốn người này giờ nghe đến đây là hoan hô rền trời, ai nấy đều vui vẻ cảm ơn Ngao Thiên Khải, vội vàng chạy về nhà, sẵn tiện thông báo với những người khác trong làng. Nhất thời cả làng vui vẻ như sắp đến Tết vậy.

Trưởng làng nắm lấy tay Ngao Thiên Khải mà khóc. “Cảm ơn cậu rất nhiều. Nếu không chê thì cậu có thể ở nhà thím cho tới khi thu mua xong nhé. Tuy đơn sơ nhưng cũng là tấm lòng của thím” – Ngao Thiên Khải nhìn trưởng làng gật gật đầu.

Buổi tối, trưởng thôn trực tiếp làm một bàn cơm cây nhà lá vườn, nhưng chưa dọn xong thì thấy ngoài cửa có vài người phụ nữ đứng đó, tay thì cầm theo giò trúc, muốn vào lại thôi.

Trưởng làng vui vẻ gọi mọi người vào, thì ra để cảm tạ ba người Ngao Thiên Khải mà họ đã làm rất nhiều món sở trường của họ như bánh thịt chiên giòn(1), bắp non xào thịt bò(2), canh cải chua sườn non(3), trứng cách thủy(4)... Rất nhiều món ngon mà mọi người thích nhưng ít có dịp làm.

Trưởng làng nhìn những món ăn lần lượt bày ra lại cảm thấy ngại, nhìn mấy món rau xào ít thịt của mình mà lắc đầu. Trưởng làng vội kêu mọi người quay về để ba người Ngao Thiên Khải ăn cơm rồi nghỉ ngơi. Ai cũng không vì trưởng làng đuổi về mà có ý kiến, mọi người vui vẻ dặt tay nhau về, nói chuyện xầm xì không dứt.

Sáng sớm hôm sau, trưởng làng đã đặt một cái bàn trước cửa nhà, ngồi ở đó ghi sổ, Ngao Thiên Khải đã hào phóng tặng cho thôn trưởng hai cái cân một tạ, việc cân đo không cần phải lo nữa. Lúc này người dân đã lục đục mang nông sản tới, lúc này mọi người chỉ mới thu hoạch lúa, chưa kịp xay gạo, chỉ đành thu mua trái cây trước.

Nhân viên từ dưới núi cũng đã đứng chờ sẵn để khuôn vác nông sản, các nhân viên ước gì có càng nhiều nông sản càng tốt, cứ một kg nông sản họ sẽ được tám đồng. Lúc này có kêu họ khuôn vác ngày đêm họ cũng nguyện ý làm, công việc hơi như vậy rất khó kiếm. Nói chung người bán người làm lẫn người mua đều vui vẻ. Trước sân nhà trưởng làng bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Ngao Vũ Băng nhìn mọi người tấp nập mà lòng cứ cảm thấy ngửa ngửa, cô cũng muốn làm gì đó, ngồi một chỗ rất buồn chán a~ Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành đương nhiên đều để trong mắt, sùng nịch xoa đầu cô .

“Đi đâu chơi nhé, ở đây đã có trưởng làng lo rồi.”

Ngao Vũ Băng nghe vậy thì vui vẻ gật đầu, cô thấy ở trên phía sau núi có đường dẫn ra một cái thung lũng nhìn rất đẹp, cả thung lũng đều mọc đầy hoa dại màu trắng, cô thích nơi đó. Không nghĩ nhiều Ngao Vũ Băng lấy từ trong hành lý ra một bộ váy trắng uôm lên người vui vẻ nhìn về phía Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành.

“Chúng ta ta chụp hình nhé, em sẽ mặc bộ váy này.” - Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành nghe vậy thì phì cười, thì ra là muốn chụp hình a~

Ngao Vũ Băng không để ý hai người họ vào phòng thay đồ. Đứng trước gương nhìn hình bóng mình trong gương Ngao Vũ Băng cảm thán, dù thân hình này không phải là của cô nhưng không biết từ khi nào cô có cảm giác đây là của mình. Ngày xưa cô cũng không con nít như bây giờ, tuy rằng không tiếp xúc với nhiều người nhưng không hồn nhiên như vậy. Cô phát hiện Ngao Vũ Băng ngày trước đang dần trung hòa cô, trở thành một Ngao Vũ Băng hoàn toàn khác, không phải Nguyệt Vũ Băng cũng không phải Ngao Vũ Băng của ngày xưa.

Có lẽ vì Ngao Vũ Băng là do Nguyệt Vũ Băng nắm trụ cột linh hồn cho nên việc thương tiếc vì thế giới này sắp lụi tàn đã bị lờ đi – một vấn đề mà bất cứ ai khi biết đến cũng sẽ nghĩ như vậy nhưng đối với Nguyệt Vũ Băng – một người sống cả trăm ngàn năm trên một tinh cầu mạnh được yếu thua thì đây là một chuyện rất bình thường, bình thường tới mức nhàm chán. Đơn giản mọi thứ đều có một quy luật riêng, có tạo thì tức sẽ có hủy mà hủy rồi thì sẽ tái sinh, vấn đề là thời gian và bình diện nhận xét mà hướng con người tới các loại nhận thức khác nhau mà thôi.

Ngao Vũ Băng nghĩ tới đây thì tự giác mỉm cười, thôi bỏ qua đi, cứ tận hưởng mọi thứ xung quanh mình đi, làm gì phải suy nghĩ nhiều cho mệt. Ngao Vũ Băng thông suốt rồi thì vui vẻ chạy ra ngoài, cô muốn được chụp ảnh, mặt thế đến rồi sẽ không còn cảnh đẹp như vậy nữa.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành cũng thay đồ thật phù hợp với Ngao Vũ Băng, nếu bảo bối thích chụp hình thì họ sẽ chụp thật nhiều thật đẹp cho bảo bối hài lòng, dù sao họ tự tin với ngoại hình của bản thân. Cả ba cầm theo máy chụp hình kỹ thuật số thẳng tiến đến thung lũng. Chơi mệt rồi thì ăn, ăn xong rồi lại tiếp tục chơi, đợi đến khi xế chiều thì quay về chuẩn bị xuống núi thu gom nông sản.

Ngày qua ngày cuộc sống ba người cứ lặp đi lặp lại, vì đi tới lui nhiều nơi trong núi lại leo trèo cầu thang mà cơ thể Ngao Vũ Băng nhìn khỏe mạnh hơn, làn da đã không còn trắng nhợt nữa nhưng chỉ có Ngao Vũ Băng mới biết bên trong cơ thể này bị tàn phá đến mức nào, bất quá không sao, nàng có cách để cơ thể trở nên tốt hơn.

Sáng ngày 24-12-2015, hôm nay là buổi kiểm kê cuối cùng ở làng Thịnh Thế, hầu như nông sản đều được thu mua tất cả, trưởng làng đưa sổ sách cho Ngao Thiên Khải xem qua. Ngao Thiên Khải chỉ xem cho có lệ rồi nói cảm ơn bà, làm trưởng làng rất cảm động, cảm động sự tình tưởng của Ngao Thiên Khải dành cho bà.

Trưởng làng vui vẻ lấy từ trong bếp ra một nồi canh bắp hầm sườn non(1), niềm nở với ba người Ngao Thiên Khải. “Cậu nếm thử món canh súp gà hầm sườn non này, nghe nói cậu thích bắp non nhưng mọi người đều bán cho cậu hết rồi, thím đành chọn vài quả bắp tươi chưa chín lắm lắm, cũng được lắm. Cô cậu ăn đi kéo nguội!”

Ba người không khách sáo, ngồi xuống bàn ăn súp gà, thật sự là rất ngon, nước canh rất ngọt, vị ngọt của cả táo đỏ, bắp và sườn non lại thêm vị rau từ một số rau xắt lát khác bên trong, đầu lưỡi lại vờn lại chút gì đó hơi mặn mặn của muối. Ngon thật sự! Nói ra cũng hơi quá, đơn giản vì trong ba người hai người đã có một thời gian khan hiếm thức ăn còn một người hoàn toàn ít tiếp xúc với thức ăn kể từ bốn tháng trước về trước.

Trưởng làng nhìn ba anh em ăn mà bỗng dưng cảm thấy no, cứ mức canh cho ba người trong khi chén canh của mình đã nguội lạnh, cũng đúng thôi, nhìn người khác ăn ngon lành món mình làm, rất hạnh phúc. Ăn xong canh ba người ngồi trước nhà ăn đậu phộng luộc và nói chuyện phiếm.

Cờ xế chiều, ba anh em tạm biệt làng Thịnh Thế dự tính quay về tỉnh D nước V, nhưng hôm nay là giáng sinh, ba người lại trú chân tại tỉnh PB nước L, dự tính đi chơi giáng sinh xong thì quay về cấm cốc cũng chưa muộn. Thật ra là Ngao Thiên Hoàn muốn ở lại đây lâu hơn nhưng trực giác Ngao Thiên Khải mách bảo có điều gì đó không ổn nên muốn nhanh chóng quay về.

Ở năm thứ năm mạt thế, tỉnh D nước V là trở thành một trong mười căn cứ an toàn nhất thế giới, bọn họ sẽ ích kỷ, sống an nhàn ở đó, mọi vật tư đều đầy đủ hết không lo lắng thiếu thốn trăm bề hay thấp thỏm vấn đề giữ mạng của mình nữa. Thật hạnh phúc mà chết già!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trương gia gia.

Đặt chân xuống tỉnh PB, Ngao Thiên Khải quyết định dẫn Ngao Vũ Băng đi ăn đêm, thức ăn ở PB rất ngon, chắc chắn rằng bảo bối sẽ thích, và lại giáng sinh ở PB sẽ có tuyết rơi, đoán chừng sẽ rơi trong vài giờ nữa. Đây là đặc điểm của PB tuyết sẽ rơi đúng 9h tối sáng sinh mọi năm.

Đặt chân vào quán Ngao Thiên Khải kêu ba phần thịt xiên nướng rau củ (1) thật to và ba chai nước ngọt. Chủ quán nhanh chóng đem ra, giữa đêm giáng sinh lạnh lạnh như thế này mà ngồi trước một vỉ thịt xiên nóng hổi thoảng mùi thơm thì không ai có thể cầm lòng được.

Ba người vui vẻ ăn uống, đúng vào chín giờ tối thì tuyết bắt đầu lay lắt rơi, những bông tuyết trắng lạnh lẽo rơi xuống mặt đường rồi nằm yên ở đó nhìn thật là đẹp. Ngao Vũ Băng chạy ra ngoài, đứng cạnh một cây thông lớn vui vẻ vẫy tay với Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn, ý bảo hai người cùng ra ngoài chơi, Ngao Thiên Hoàn hiểu ý lấy từ trong xe ra một cái máy ảnh còn Ngao Thiên Khải thì đi tính tiền.

Ngao Vũ Băng đứng trong tuyết tạo kiểu đủ dáng trông rất đáng yêu làm Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn đen mặt dứt khoát bỏ chuyện chụp hình dụ dỗ Ngao Vũ Băng đi rửa ảnh. Đương nhiên là Ngao Vũ Băng mắc câu, leo đèo theo sau.

Tới một tiệm rửa hình nhỏ ba người rẽ vào, đem tất cả ảnh từ đó giờ ra rửa, nói là rửa chứ máy ảnh kỹ thuật số chỉ cần lấy thẻ nhớ ra rồi in màu mà thôi, chỉ là kỹ thuật in màu khi in ảnh đẹp hơn rất nhiều lần. Vì in ảnh rất nhanh nên Ngao Thiên Khải quyết định mang tất cả ra in cho tốn nhiều thời gian vào. Hắn ghét việc nhiều người nhìn bảo bối, tốt nhất là đem bảo bối vào trong đây.

Nhưng bởi vì vào trong tiệm rửa ảnh cho nên ba người đã bỏ qua một sự kiện quan trọng sắp xảy ra, làm họ trở tay không kịp. Ba người không biết nên rất vui vẻ chạy vào tiệm rửa ảnh. Mà hình như ông trời đã định sẵn hay sao mà trùng hợp tiệm rửa ảnh này lại có tường cách âm, đóng cửa lại thì sẽ hoàn toàn không nghe bên ngoài có chuyện gì.

Ngao Thiên Khải đi vào bên trong tiệm thì nhìn thấy một ông lão tầm sáu mươi tuổi, gương mặt phúc hậu ngồi đó, hắn lễ phép chào ông rồi mang máy ảnh ra, nhẹ nhàng yêu cầu:

“Ông ơi, giúp cháu rửa toàn bộ số hình này ra nhé.”

Ông lão nhìn hình trong máy ảnh mà vui vẻ mà mang máy ảnh đi, chưa đầy năm phút thì ông lão đã quay lại với một ấm trà và một đĩa bánh quy. Ông lão hiền từ đặt ấm trà xuống, ngồi đối diện với ba người.

“Hình của các cháu quá nhiều, ta đã cho vào máy rồi, ắt hẳn là phải hơn một tiếng nữa mới có, các cháu hay là cứ ở đây trò chuyện với ông già này đi. Ta có ít bánh và trà mong các cháu đừng có chê.”

Ngao Vũ Băng cảm nhận được sự hiền từ xuất phát từ nội tâm của ông lão nên cũng muốn trò chuyện với ông, ánh mắt đáng thương quay qua nhìn Ngao Thiên Khải, tại sao lại hỏi Ngao Vũ Băng không nhìn Ngao Thiên Hoàn? Đơn giản bởi vì chỉ cần Ngao Thiên Khải chấp nhận thì Ngao Thiên Hoàn cũng sẽ chấp nhận kết luận anh hai mới là đại boss, trực tiếp công thành.

Ngao Thiên Khải nhìn thấy ánh mắt đáng thương của Ngao Vũ Băng thì phì cười, thật ra đây cũng là mục đích ban đầu của anh cơ mà, dù bảo bối có muốn đi cũng không cho. Ngao Vũ Băng lúc này hoàn toàn hợp ý với Ngao Thiên Khải, đương nhiên anh thoải mái gật đầu.

Ngao Vũ Băng thấy vậy thì vui vẻ quay sang bắt chuyện với ông lão.

“Ông ơi, con có thể gọi ông là gì ạ?”

Ông lão nhìn Ngao Vũ Băng hồn nhiên thì cũng vui vẻ đáp lại, ông thích cô bé này, thật sự là từ lúc cô bé bước vào ông đã thích cô, cảm giác từ trên người cô phát ra ầm áp khó tả.

“Con có thể gọi ông là Trương gia gia.”

“Con gọi là Vũ Băng. Vậy Trương gia gia sống với ai ạ?”

“Ông...”

Hai ông cháu cứ một người hỏi một người, vui vẻ nói chuyện quên mất cả thời gian. Trương gia gia vốn là một quân nhân đã giải ngũ, ông không có vợ con gì cả, cứ như vậy mà sống, mở tiệm rửa ảnh để vui tuổi già. Thật ra Trương gia gia còn có một em gái nhỏ hơn mình mười tuổi, trong chiến tranh đã thất lạc, hiện giờ cũng không biết đã lưu lạc nơi nào. Ông kể cho Ngao Vũ Băng nghe rất nhiều về các cuộc chiến của mình, đối với cô đây là một nhận thức hoàn toàn mới, khác xa với những gì cô đọc được trên mạng.

Thấm thoát đã gần mười hai giờ, Trương gia gia ngại ngủ mời ba người nghỉ ngơi lại tiệm rửa ảnh, ông áy náy mời ba người vào một gian phòng nhỏ nhưng rất sạch sẽ, chỉ có một bộ bàn ghế và một cái giường, ba người cũng không ngại, cảm ơn Trương gia gia chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau ba người tỉnh dậy, dự tính đi ra ngoài đánh răng rửa mặt thì nhìn thấy Trương gia gia hốt hải đóng sầm cửa. Ông ngồi bệt xuống sàn đất, sợ hãi lấy cây chần ngang, ba người cũng không biết vì sao Trương gia gia lại chật vật như vậy.

Ngao Vũ Băng chạy sang đỡ lấy Trương gia gia, phụ giúp ông phui bụi bẩn trên quần áo của ông, giúp ông ngồi lên ghế. Ngao Thiên Khải cũng hiểu ý rót cho Trương Gia Gia một ly nước lọc mang qua.

Trương Gia Gia run rẩy cầm lấy ly nước hợp từng ngụm một để ổn định tinh thần, ông vẫn còn sợ hãi lắm. Thật sự thì ông rất muốn nghĩ rằng mình nằm mơ, hung hăng cắn vào đuôi một cái, đau đớn ập đến làm ông cảm thấy tâm tình chìm xuống đáy cốc.

Ngao Vũ Băng nhìn thấy Trương Gia Gia dường như ổn định lại tinh thần thì nắm lấy tay ông hỏi han.

“Trương gia gia, có chuyện gì vậy ông?”

Trương Gia Gia nhìn Ngao Vũ Băng một hồi lâu khó khăn mở miệng, giọng ông khàn khàn run rẩy.

“Loạn rồi, loạn thật rồi!”

Ngao Thiên Khải nghe ra được sự khác thường của Trương Gia Gia, hần đường như nghĩ đến điều gì đó, chạy lại gần cửa sổ đem màn kéo ra. Ánh sáng bỗng chiếu bao trùm cả phòng, bên ngoài cửa sổ là một cảnh tượng cực kỳ kinh khủng. Cả con đường tràn ngập màu đỏ.

Những con người bình thường giờ đây làn da đều xanh trắng, gân từ phía dưới làn da lộ lộ nổi lên, đôi mắt vô thần tràn đầy tơ máu, móng tay sắc nhọn dài hơn năm centimet, hàm răng cũng được vuốt nhọn, toàn bộ là răng nanh. Thậm chí có nhiều người da nổi đầy mụn nhọt như con cóc. Những người này đã bị nhiễm virus biến thành tang thi.

Phía trước họ là một đám người bình thường đang bỏ chạy, vẻ mặt sợ hãi cùng cực.

Một người phụ nữ đang ôm một em bé chạy thì bỗng dừng gương mặt dữ tợn, kinh ngạc và đau đớn, em bé được người phụ nữ ôm lấy vùi đầu vào cổ cô ta cắn một phát, răng nanh sắc nhọn đâm thủng cổ họng, máu từ động mạch chủ phun ra bắn đầy mặt đứa bé, người phụ nữ ngã quỵ xuống, đứa bé bị đập đầu xuống đường nhưng vẫn tiếp tục công việc của mình, xé từng xớ thịt của người phụ nữ ra để mà ăn.

Khung cảnh con đường trở nên lộn xộn, những chiếc xe đâm sầm vào nhau rồi bốc cháy, những học sinh, nhân viên văn phòng thậm chí là đứa trẻ đều như phát điên gặp người là cắn. Tất cả mọi người đều hốt hoảng chạy loạn xạ, nơi nơi đều là tiếng la khóc cùng tiếng gào thét đầy sợ hãi.

Ngao Thiên Khải tuy đã trải qua mặt thế một lần nhưng sau khi tận mắt thấy một lần nữa vẫn không kìm được mà run rẩy, thuận tay kéo kéo màn lại, nghiêm trọng nhìn về phía Ngao Thiên Hoàn và Ngao Vũ Băng.

“Mặt thế đến rồi. Sớm hơn chúng ta dự liệu một năm!”

Ngao Thiên Hoàn và Ngao Vũ Băng nghe xong thì biến sắc vội vàng nhắc màn lên xem, sau khi xác nhận mặt thế thật sự đến rồi thì lo lắng ngồi xuống ghế.

Trương Gia Gia sau khi ổn định được một chút thì chú ý đến cuộc đối thoại của ba anh em. Ông bắt được trong tâm của cuộc đối thoại này “sớm hơn chúng ta dự liệu một năm”, tại sao ba người này lại nói như vậy, không lẽ họ đã sớm biết. Ông run rẩy hỏi. “Đây ... đây là có chuyện gì?”

Ngao Vũ Băng là người trả lời thắc mắc của Trương Gia Gia. “Mặt thế thật sự đến rồi, con người đã từ đỉnh cao của chuỗi thức ăn rơi xuống tầng chót nhất.”

Trương Gia Gia nghe xong thì làm rơi cả ly nước, dù ông đã lờ mờ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra nhưng khi nghe người khác xác nhận thì ông hoàn toàn sợ hãi, dù năm xưa có chiến tranh tàn khốc thế nào thì ông cũng chưa bao giờ sợ hãi, còn bây giờ thì ông sợ hãi rồi.

Ngao Thiên Khải biết rằng hiện tại mặt thế đã đến có muốn dẫu cũng không được bèn giải thích.

“Có lẽ có một loại vi rút nào đó làm cho con người trong thời gian ngắn nhanh chóng bị thổi rửa trở thành tang thi, con người khi bị cắn hoặc cào trúng cũng sẽ biến thành tang thi.”

Trương Gia Gia nghe xong thì khó tin nhìn về phía Ngao Thiên Khải. “Tại sao cháu biết.”

Ngao Thiên Khải lắc đầu cười. “Vì sao cháu biết không quan trọng, nhưng chắc chắn là mật thể đã đến rồi.”

Trương Gia Gia nghe ra ý của Ngao Thiên Khải, ai cũng có bí mật, ông sẽ không đi hỏi lung tung, nếu người ta không muốn nói thì có hỏi cũng như không. Trương Gia Gia dò hỏi Ngao Thiên Khải.

“Vậy các cháu dự tính làm gì?”

Ngao Thiên Khải suy nghĩ một chút rồi nói. “Bọn cháu dự tính sẽ đi đến tỉnh D nước V, dù sao đó là cố hương của chúng cháu. Còn ông thì sao? Ông dự tính làm gì?” Thật ra nơi đó ngoại trừ là căn cứ lớn sau này mà còn vì nơi đó là nơi đóng trú của quân đội, tang thì sẽ nhanh chóng được giải quyết, và lại trước khi đi qua tỉnh D thì sẽ đi qua tỉnh T – nơi cất giữ tro cốt của ông bà Ngao.

Trương Gia Gia nghe Ngao Thiên Khải quan tâm mình thì cười khổ. “Ông già rồi, lại không còn vườn bận gì nữa, chỉ mong nếu có thể chết thì được chết ở đây, mảnh đất tổ này.”

Ngao Thiên Khải nghe xong thì đau lòng nhưng hẳn sẽ không khuyên Trương Gia Gia đi cùng vì anh biết đối với nhiều người mảnh đất tổ còn quý hơn sinh mạng nhất là với những con người đã gắn bó lâu năm với nó. Dù mới tiếp xúc với ông được một chút nhưng hẳn biết, Trương gia gia cũng vậy, ông là một người nặng tình

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mật thể.

Ngao Thiên Khải dứt khoát nhìn về phía Ngao Vũ Băng, Ngao Vũ Băng cũng hiểu ý lấy ra hơn mười cái thùng phi 500 lít Bucket từ trong Linh Phủ, trong thùng phi đã chứa sẵn nước, đương nhiên nước này cũng là nước trong Linh Phủ, nước trong Linh Phủ vốn không phải là nước thường, tuy rất mỏng nhưng trong nước này lại có một tầng linh khí, uống vào có thể giúp chống nấy loại bệnh tật xoàng xĩnh.

Thoát cái Ngao Vũ Băng lấy ra thêm trăm ký gạo, mười thùng mì ăn liền, một số loại bánh quy, lập xưởng đóng gói chân không và mười bình ga vài vật dụng cần thiết như đèn cây, đèn hơi nước, đèn pin mặt trời,... Xong mọi việc Ngao Vũ Băng nắm lấy tay của Trương Gia Gia ăn cần.

“Trương Gia Gia con sẽ không khuyên ông đi theo chúng con nhưng chúng con để lại mấy thứ để ông có thể sống qua ngày, chúng con sẽ dùng sắt thép đóng lại các cửa nẻo, nếu bây giờ ông muốn đi theo chúng con vẫn được, con hoan nghênh ông.”

Trương Gia Gia nhìn Ngao Vũ Băng nắm lấy tay mình mà cười nhẹ, ông không quan tâm vì sao cháu gái này lại có thể xuất ra nhiều thứ như vậy, ông không hỏi mà đáp lời cô. “Ông không sao, ông muốn ở đây vì ở đây là nhà của ông, ông rất cảm ơn con đã quan tâm ông, các con đi đi, nhớ phải sống cho tốt.”

Ngao Vũ Băng nhìn Trương Gia Gia hiền từ mà rơi nước mắt, đã bao lâu chưa khóc rồi nhỉ? Hình như từ rất lâu rất lâu rồi. Ngao Vũ Băng nắm chặt tay ông dặn dò. “Ông cũng phải sống thật tốt, bên ngoài rất loạn ông không nên ra ngoài, cứ an ổn mà sống ở đây, nếu muốn rửa chân hay lau nhà thì đều có thể dùng nước máy nhưng con nghĩ rất nhanh sẽ bị cúp nước, ông hãy uống nước trong thùng nhé, nước máy không biết có bị tang thì ngã vào hay không nữa. Con sẽ giúp ông đóng các cửa lại, bữa tối ông nên tắt các loại đèn tránh hấp dẫn tang thì nhé. Nếu có quân đội đến thì ”

Trương Gia Gia nhẹ nhàng gật đầu, Ngao Vũ Băng cũng xuất ra đinh sắt búa vôn vôn để Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn đóng khóa cửa lại, còn mình thì lục tìm trong Linh Phủ ra các loại xương linh thú còn sót lại trong Linh Phủ. Thật ra thì những pháp bảo vôn vôn bật cao hoàn toàn biến mất, những thứ còn sót lại đều là những thứ rất tầm thường nhưng cũng đủ để bày ra một trận pháp, trận mà Ngao Vũ Băng muốn bày là Trùng Khử trận, một trận pháp che dấu .

Sau khi bố trí trận xong thì Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn cũng kết thúc công việc, Trương Gia Gia từ trong phòng ông đi ra, trên tay mang theo một cái túi đen và một thanh trường đao cổ xưa. Trương Gia Gia hiền từ nhìn về phía Ngao Vũ Băng, giao cái túi cho cô và thanh trường đao cho Ngao Thiên Hoàn.

“Đây là ảnh của các cháu, ta đã làm xong từ hôm qua, cũng đem ép nhựa xong rồi, chắc chắn hơn hai ngàn tấm ảnh, nhưng không sao ta rất vui, ta giữ lại một tấm nhé, ta cũng bỏ một tấm ảnh của ta vào đó rồi.” – Nói đến đây bỗng dung Trương Gia Gia cười cứ như trẻ con – “Thật ra thì ta không muốn các cháu quên ta, nên mới bỏ vô mà thôi.” – Nói xong Trương Gia Gia quay sang nhìn Ngao Thiên Hoàn. – “Thanh trường đao này đã theo ta nhiều năm nay ta giao lại cho cháu dù sao ta giữ cũng không có ích lợi gì, ta nhìn thấy tiềm chất cầm trường đao của cháu, mong cháu yêu quý nó giúp ta.”

Ngao Vũ Băng nhìn Trương Gia Gia gật đầu rơi nước mắt, Ngao Thiên Hoàn cũng trịnh trọng gật đầu, chỉ có Ngao Thiên Khải là im lặng. Trương Gia Gia thấy vậy liền hạ lệnh đuổi khách.

“Đi đi, đi phía cửa sau ấy, ta mệt rồi.”

Ngạo Thiên Khải phức tạp nhìn về phía Trương Gia Gia rồi lôi kéo Ngạo Thiên Hoàn và Ngạo Vũ Băng ra ngoài, trong lòng thầm nhủ. “Trương Gia Gia dù con rất quý ông nhưng con xin lỗi vì bố ông lại, thật ra con cũng không chắc rằng mình có thể sống sót trong mặt thế, số phận đều bị tụi con đảo ngược lại, dù có trọng sinh thì con vẫn không biết trước được điều gì. Con hy vọng quân đội nước L sẽ tới được đây và mang ông đi. Thứ lỗi cho sự ích kỷ của con.”

Ra khỏi cửa sau Ngạo Thiên Khải lấy cây búa đóng hơn năm thanh sắt phía sau cửa, tang cũng bị âm thanh kinh động, chậm chạp đi về phía ba người, mùi thối xộc vào mũi.

Ngạo Thiên Hoàn cầm chặt trường đao chặt đi một cái đầu tang thì đang đến gần rồi đứng sát về phía Ngạo Thiên Khải và Ngạo Vũ Băng. Ngạo Vũ Băng thấy vậy thì từ trong Linh Phủ lấy ra cho Ngạo Thiên Khải một thanh katana – đây là thanh kiếm mà Ngạo Thiên Khải nhìn trúng khi đi ngang qua một tiệm bán kiếm nhật bản, sắt bén mà gọn nhẹ. Trong tay Ngạo Vũ Băng cũng xuất hiện một cây roi, đây là cây roi từ trăm vạn năm trước cô sử dụng, do cấp bậc thấp nên không bị biến mất. Thật ra Ngạo Thiên Khải có giúp cô làm một loại vũ khí nữa nhưng cô vẫn quen dùng roi, vũ khí kia dùng để phòng bắt trộm đi.

Tang thì càng ngày càng nhiều, chúng nó ngửi được mùi máu tươi hấp dẫn, đặc biệt thơm hơn những thức ăn khác. Ánh mắt tràn đầy tơ máu nhìn về phía Ngạo Vũ Băng, dường như Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn là không khí, quay sang tập kích Ngạo Vũ Băng.

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoàn biết được ý đồ của tang thì toàn bộ công kích dồn về hướng tang thì đang tập kích Ngạo Vũ Băng. Ngạo Thiên Khải thuận thực chém rớt đầu từng con tang thì, những nhát kiếm nhìn như bình thường vung loạn xạ nhưng lại có một huyền cơ khác.

Ngạo Vũ Băng nhìn thấy bộ kiếm phép này thì ngạc nhiên nhìn về phía Ngạo Thiên Khải, nhưng trong vòng hai giây cô đã khôi phục lại như ban đầu, tập trung thanh lý tang thì, thức nắc gì cứ để lát nữa rồi hỏi.

Ngạo Thiên Khải mở đường đi về phía chiếc ferrari của họ, do họ đi bộ tới tiệm rửa ảnh của Trương Gia Gia nên bây giờ khoảng cách của họ với chiếc xe khá là xa. Một số người từ trong nhà nhìn thấy ba người xông vào đám tang thì tỏ ra một con đường thì tâm tư rục rịch muốn theo sau nhưng lại không có can đảm, chỉ đành ngồi chờ trong nhà.

Ngạo Thiên Khải vừa lại gần được chiếc xe thì vội vàng mở cửa nhảy vào ghế lái, Ngạo Vũ Băng bị Ngạo Thiên Khải kéo vào trong, Ngạo Thiên Hoàn thì đoạn hậu, chém một lần hơn hai cái đầu tang thì cũng nhảy vào ghế phụ lái, nếu còn mở cửa ghế sau thì sẽ rất mất thời gian.

Ba người chen chúc ngồi vào trong xe, Ngạo Thiên Khải liền nổ máy cho xe chạy, bỏ lại đám tang thì chậm chạp phía sau. Dọc đường họ có thể thấy được rất nhiều cảnh tượng thảm thiết, cầu cứu nhưng không một người mở miệng nói dừng xe lại.

Xe chạy một đường ra tới đường cao tốc thì hết xăng, nhân lúc không có ai nhìn đến thì lấy từ Linh Phủ ra một can xăng đổ vào tiếp tục chạy đi. Cứ tưởng sẽ thuận lợi ra khỏi đường cao tốc ai ngờ đi chưa được nửa đường thì nhìn thấy phía trước có rất nhiều chiếc xe đâm sầm vào nhau, người người chạy tán loạn.

Ba người đành phải bỏ xe đi bộ, đương nhiên trước tiên thì ba người đều đeo theo một cái ba lô quân đội, bên trong chỉ đơn giản là vài bộ quần áo, hộp quẹt và một số bánh bích quy với mì gói. Xăng trong xe cũng bị rút trở lại can bỏ vào trong Linh Phủ, mặt thế xe không thiếu vấn đề là có xăng để chạy hay không mà thôi.

Ba người thay giày thể thao tiếp tục chạy đám hỗn độn trước mặt, chỉ cần đi hết con đường cao tốc này sẽ có một ngã rẽ đi ngang qua nước V.

Nhảy lên các nóc xe ba người thành công vượt qua đám hỗn độn trước mắt, tiếp tục đi về phía trước, trời lúc này cũng xế chiều họ cần một nơi để nghỉ ngơi, họ không thể dừng lại nghỉ ngơi trên đường cao tốc được. Ba người tiếp tục chạy một lát thì nhìn thấy có một chiếc xe tải ở trước mặt, cửa xe mở rộng không thấy chủ nhân, nhìn bình xăng trống rỗng chắc là hết xăng nên bị bỏ lại.

Kiểm tra kỹ càng chiếc xe, xác nhận là không có tang thì trong đây thì Ngạo Vũ Băng lấy ra can xăng đổ vào bình, khi đổ được nửa bình xăng thì Ngạo Thiên Khải ra hiệu cho cô dừng lại, không nên lãng phí, chẳng biết sẽ vớt chiếc xe này lúc nào đâu.

Nhờ có chiếc xe tải mà tầm năm giờ chiều ba người đã tìm được một trạm xăng, có thể vào trong đó ngủ. Nhưng phía trước trạm xăng cũng có hai chiếc xe đang đậu, chắc là cũng có người vào nghỉ ngơi. Ngạo Thiên Khải bình tĩnh bước xuống xe, thăm nghĩ tốt nhất là đừng nên chọc vào nhau, cứ bình thường là được.

Đám người trong trạm xăng cũng nhìn thấy ba người Ngạo Thiên Khải, Ngạo Thiên Hoàn và Ngạo Vũ Băng dè dặt mở cửa cho họ vào. Có lẽ vì mặt thế chỉ xảy ra mới một ngày nên con người chưa lộ ra bản chất ích kỷ quá nhiều, vẫn còn có thể mở cửa cho nhau vào nghỉ ngơi được, nhưng sẽ không bao lâu nữa, chẳng còn ai được như thế này.

Bên cạnh trạm xăng có một siêu thị mini, hầu như mọi người đều vào trong siêu thị nghỉ ngơi, nơi đó có thức ăn thức uống lại có chỗ nằm, ai không mệt cũng sẽ vào đó.

Siêu thị không lớn, không cần tiêu tốn nhiều thời gian cũng có thể quan sát tình hình bên trong, bên trong siêu thị không hề có cảnh tượng đổ nát trống rỗng, tất cả vẫn còn rất gọn gàng và ngăn nắp. Có khoảng hơn mười người trú tại đây, nam có nữ có, quần áo cũng gọn gàng nhưng nếu trong tay họ không cầm thiết côn thì có lẽ Ngạo Thiên Khải sẽ ảo tưởng rằng họ chưa biết gì về thế giới bên ngoài đã xảy ra chuyện.

Khi thấy siêu thị xuất hiện thêm ba người thì bọn họ kinh ngạc, rồi lơ đã, có lẽ tâm trạng đang rối bời nên bọn họ cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, lương thông tin khủng khiếp đang xảy ra.

Ngạo Thiên Khải kéo Ngạo Thiên Hoành và Ngạo Vũ Băng ngồi xuống một góc nhỏ trong siêu thị, chuẩn bị tiếp tế bản thân, thì một người thanh niên trong đám người nhích lại ngồi gần ba người họ. Ngạo Thiên Hoành thấy thể liên khó chịu cau mày.

Người thanh niên thấy Ngạo Thiên Hoành khó chịu cau mày thì vội vàng giải thích. “Tôi, tôi không có ý xấu, tôi chỉ muốn hỏi một chút về tình hình bên ngoài mà thôi. Từ tối qua tới giờ tôi chưa từng ra ngoài.”

Ngạo Thiên Hoành nghe xong thái độ cũng không chuyển biến gì chỉ dùng trường đao gạch ra một gạch trên nền nhà làm người thanh niên sợ chết khiếp. Thanh vội nhích ra xa lần gạch, về mặt đáng thương hề hề.

Ngạo Thiên Hoành vừa ăn một cái bánh bích quy vừa nhìn người thanh niên, đến khi người thanh niên này xấu hổ cúi đầu thì mới mở miệng. “Loạn! Đường xá tắc nghẽn, con người đa số đều biến thành tang thi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mộ Hàn Vũ.

Người thanh niên trầm tư không biết đang nghĩ gì, Ngạo Thiên Hoành cũng không để ý tiếp tục từ trong ba lô lôi ra một thanh chocolate tiếp tục ăn, một bên nhìn người thanh niên ở bên kia.

Người thanh niên ngồi một hồi thì cảm thấy bụng đói cồn cào, vội với tay lên một kệ hàng gần đó lấy ra một gói mì, trực tiếp xé bao bì ăn sống. Lúc này Ngạo Vũ Băng mới nhìn kỹ người thanh niên ngồi đó, thanh niên này khoảng mười bảy mười tám - tám tuổi của cô, ngũ quan cũng khá tinh xảo, mắt to, mi dày, mũi cao, môi mỏng, nếu đội bộ tóc giả lên thì không thể nhận định người này là con trai.

Người thanh niên thấy Ngạo Vũ Băng nhìn mình thì ngẩng đầu lên, mặc cho trong miệng còn nhai mì gói, cứ vậy mỉm cười với cô. Thật sự mà nói thì người thanh niên bây giờ rất là manh, hai má phồng phồng ngồi đó mỉm cười. Ngạo Vũ Băng cũng không hề keo kiệt mà đáp lại người thanh niên một nụ cười. Người thanh niên cảm giác rằng Ngạo Vũ Băng đang bật đèn xanh cho hắn làm quen nên mở miệng nói chuyện.

“Tôi tên là Mộ Hàn Vũ, tôi có thể biết tên ba người chứ?”

Người mở miệng đầu tiên không ngờ lại là người im lặng nhất này giờ Ngạo Thiên Khải. “Chúng tôi không nhất thiết phải trả lời cậu.”

Mộ Hàn Vũ nghe vậy thì ngại ngùng gãi đầu, hắn chỉ muốn làm quen thôi mà, có cần phải lạnh lùng như vậy không? Mộ Hàn Vũ đành lùi thui gặm hết gói mì.

Ngạo Thiên Hoành liếc nhìn Mộ Hàn Vũ một cái rồi hừ một tiếng, trong lòng Ngạo Thiên Hoành lúc này đang gào thét: Anh trai, anh giỏi lắm! Mấy tên như tên Mộ Hàn Vũ này dám ve vãn bảo bối đều phải tạt nước lạnh hết. Nhưng ngoài mặt lại lạnh lùng tiếp tục ăn hết thanh chocolate.

Cứ ngỡ mọi việc sẽ như vậy nhưng một tiếng gào rú khàn khàn vang lên, trong số các nữ nhân bên kia bỗng dưng hai mắt tràn ngập tơ máu, cái miệng nhỏ nhắn chợt mở rộng ra đến trình độ không thể nào tưởng tượng nổi, da ở khoe miệng lấy tốc độ nhanh chóng rách toạt ra, máu và nước miếng hòa lẫn với nhau chảy cả ra ngoài, hàm răng trắng đều đặn bỗng chốc dài nhọn ra. Nữ nhân hướng tới một nam nhân bên cạnh nhanh chóng ôm vào, cái miệng rộng đáng sợ thoáng cái đã cắn vào cổ nam nhân, chỉ nghe “cờ rắc” một tiếng, một cổ máu đỏ sẫm từ cổ nam nhân bắn thẳng vào mặt nữ nhân, không bây giờ phải gọi là nữ tang thi, bắn cả vào bức tường trắng loáng bên cạnh.

Nam nhân bị nữ tang thi đè xuống đất, dùng móng tay sắt nhọn xé từng mảng từng mảng thịt bỏ vào miệng. Những người xung quanh la hét inh ỏi, một số người nhanh trí hét lên.

“Giết cô ta, nhanh! Giết cô ta nhanh lên, nếu không người chết sẽ là chúng ta.”

Một vài người vội cầm lấy thiết côn hướng nữ tang thi đập đến, thành công chọc giận nữ tang thi, nữ tang thi vứt xác của nam nhân qua một bên hướng về phía đám người gào lên một tiếng, động tác tuy chậm chạp nhưng những người xung quanh đã sợ mất mật làm sao có thể tập trung đánh nữ tang thi này được. Nữ tang thi lại thành công chụp được một nữ nhân, động tác chậm chạp lúc này của nữ tang thi một lần nữa trở nên nhanh chóng, có lẽ máu tươi chính là động lực hoạt động của tang thi.

Nữ tang thi lần này không chọn động mạch cổ mà cắn, nữ tang thi dùng móng tay đâm thủng bụng của nữ nhân, trực tiếp móc ra một đám nội tạng bỏ vào miệng, ăn ngon lành cứ như ăn mì ý, cứ như mảng màu màu đỏ sẫm đó thật ra chỉ là nước sốt cà chua mà thôi.

Những người xung quanh sợ hãi thét chói tai, bây giờ họ đang rất sợ, vì thấy được có người bị tang thi tấn công thành công. Lúc đầu họ chỉ có thể đánh lên thành công một con tang thi mà chiếm được siêu thị này nhưng lúc này đây đối diện trực tiếp với tang thi họ không có dũng khí lại thêm thảm cảnh của hai người bên kia làm chân họ mềm nhũn, có người sợ đến mức tiêu ra quần mà không hay.

Mộ Hàn Vũ bên đây cũng xanh mặt nôn thốc nôn tháo, chỉ có Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành là trấn định, dù sao cảnh này họ cũng nhìn quen rồi. Còn Ngạo Vũ Băng thì vốn cũng không sợ hãi nhưng tính cách của Ngạo Vũ Băng quá yếu đuối làm sắc mặt nàng cũng xanh mét, chỉ là không khoa

trương như Mộ Hàn Vũ, trực tiếp nôn thức ăn ra.

Ngao Thiên Hoành cầm trường đao lên, trực tiếp chạy qua chỗ nữ tang thi, một nhát gọn gàng đem đầu nữ tang thi chặt đứt, thuận tay chặt luôn đầu của nữ chân bị ăn phải kia, lại thêm một đao đâm vào đầu của nam nhân bị cắn lúc đầu.

Lúc này những con người đang sợ hãi kia bỗng chỉ tay về phía Ngao Thiên Hoành hét lên.

“Aaaa~ Ác quỷ ~”

Ngao Thiên Hoành cũng không biết nên nói gì bây giờ, chỉ lẳng lặng vung đao, máu của tang thi màu đen ngòm và máu người đỏ thẫm không hề hòa vào nhau, thoát cái đã bắn lên tường, cộng với vết máu còn chưa khô lúc này cứ như vẽ nên một bức tranh máu.

Trong cái bầu khí sợ hãi và bất lực này bỗng dung một âm thanh vui vẻ đầy sùng bái vang lên.

Mộ Hàn Vũ nhìn thấy cảnh Ngao Thiên Hoành một đao chém đầu tang thi trong nháy mắt làm Mộ Hàn Vũ cảm thấy sùng bái không thôi, cảm giác cứ như là nhìn thấy anh hùng trong phim võ hiệp đang trừ gian diệt bạo vậy đó. Thật sự rất oai phong a~

Ngao Thiên Hoành nghe giọng của Mộ Hàn Vũ thì ném qua một tia khinh bỉ, không biết lúc này ai nôn hết cả thức ăn ra ngoài, mặt thể thức ăn rất quý giá. Ngao Thiên Hoành không nhìn mấy người đang sợ hãi hét lên với mình mà chậm rãi đi về phía góc nhỏ bên cạnh siêu thị.

Ngao Thiên Hoành ngồi xuống nhìn Mộ Hàn Vũ lạnh nhạt hỏi.

“Cậu không thấy tôi giết người sao? Không lẽ cậu không sợ tôi.”

Mộ Hàn Vũ nhanh chóng lắc đầu, tươi cười lấy lòng. “Không có sợ a~ Anh đang giết là tang thi a, còn người kia cũng bị tang thi cào trúng, sớm muộn gì cũng biến thành tang thi. Nữ tang thi lúc này cũng bị tang thi cào nên biến thành tang thi a~”

Ngao Thiên Hoành dùng một ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Mộ Hàn Vũ, tên nhóc này quan sát giỏi đấy. Mộ Hàn Vũ nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Ngao Thiên Hoành liền vui vẻ, đây là được công nhận có đúng không?

Sự việc đến đây là kết thúc, những người bên kia không dám bén mảng tới bên đây, bốn người cũng thay phiên nhau ngủ, ừm trừ Ngao Vũ Băng ra, cô bị Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành phản đối việc thức giấc canh cùng bọn họ. Ngao Vũ Băng liền ngoan ngoãn ngủ một giấc tới sáng.

Sáng sớm, Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành đi vòng quanh siêu thị một lúc, lấy đi vài thứ mà họ cho là được được nhét đầy ba ba lô, dự định rời khỏi siêu thị. Mộ Hàn Vũ cũng cảm nhận được việc này liên liếc tới liếc lui, không biết mở miệng làm sao để ba người cho hắn đi cùng, ở cạnh ba người này làm Mộ Hàn Vũ cảm thấy an toàn.

Ngao Thiên Khải đương nhiên là nhìn ra ý muốn trong mắt Mộ Hàn Vũ nhưng lại mang một bộ dạng xem kịch vui nhìn Mộ Hàn Vũ đau khổ suy nghĩ, thật sự rất là gian ác.

Đến tầm sáu giờ sáng Ngao Vũ Băng đã tỉnh dậy, cô rầu rĩ nghĩ thầm, từ khi tới đây bản tính cảnh giác của cô liền triệt để biến mất, ngủ sâu đến mức không để ý xung quanh Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành thấy Ngao Vũ Băng tỉnh dậy thì chuẩn bị lấy ba lô xuất phát. Mộ Hàn Vũ lúc này đã không thể im lặng được nữa, vội vàng mở miệng.

“Tôi có thể đi theo không? Đi đâu cũng được, tôi không có nơi nào để về cả.” – Mộ Hàn Vũ trưng ra bộ mặt đáng thương hề hề, hai mắt long lanh cứ như nói rằng nếu không đồng ý thì cậu ta sẽ khóc lên cho xem làm Ngao Thiên Khải phải phì cười, thật khó kìm chế a~ Ngao Thiên Hoành đương nhiên biết anh trai mình đang xem kịch vui nên không hề xen vào, giờ thấy Mộ Hàn Vũ trưng ra bộ mặt đó khóe miệng cũng không tự chủ co rút.

Mộ Hàn Vũ nhìn thấy hai người kia nhìn mình cười thì sốt ruột không biết làm sao thì sức nhớ tới Ngao Vũ Băng, cậu ta quay mạnh đầu trung cầu ý kiến của cô. Ngao Vũ Băng thấy ánh mắt cầu xin của Mộ Hàn Vũ thì cười cười, thật ra thái độ của hai người đó như vậy rõ ràng là đã đồng ý cho Mộ Hàn Vũ đi theo nhưng cậu ta lại không biết. Ngao Vũ Băng đành làm người tốt gạt đầu một cái.

Mộ Hàn Vũ thấy vậy thì vui vẻ nhảy cẫng lên, ý định nhào tới ôm lấy Ngao Vũ Băng thì một trường đao không tiếng động đặt lên cổ của hắn. Mộ Hàn Vũ liền ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, lấy tay nhẹ đẩy trường đao qua một bên, thấy trường đao rời cổ thì thở phào nhẹ nhõm ai ngờ trường đao lại một lần nữa đặt lên cổ cậu làm Mộ Hàn Vũ muốn khóc.

Ngao Vũ Băng nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của Mộ Hàn Vũ thì đau lòng nói với Ngao Thiên Hoành: “Hoành, anh đừng giỡn nữa, cậu ta sắp khóc rồi kia.”

Ngao Thiên Hoành nghe Ngao Vũ Băng nói giúp Mộ Hàn Vũ thì không vui thu hồi đao, khinh bỉ nhìn về phía Mộ Hàn Vũ. “Nhát gan.”

Mộ Hàn Vũ ai oán nhìn Ngao Thiên Hoành, thầm mắng “Anh thử bị người ta đặt đao lên cổ xem có sợ không mà nói tôi”, bỗng một chiếc ba lô được ném tới trước mặt Mộ Hàn Vũ, cậu ta thông minh hiểu được mình nên làm gì, vội chạy lẩn xấn trong siêu thị lấy hai bộ đồ và một đồng thức ăn nhanh với nước uống.

Chưa đầy năm phút Mộ Hàn Vũ một lần nữa đứng trước Ngao Thiên Khải, Ngao Thiên Hoành và Ngao Vũ Băng, nghiêm trang chào theo kiểu quân đội rồi cười thật tươi. “Đã sẵn sàng xuất phát.”

Ngạo Thiên Khải gật đầu tự giới thiệu: “Tôi gọi là Ngạo Thiên Khải, kia là em trai tôi Ngạo Thiên Hoành, còn đây là Ngạo Vũ Băng. Tới đây thôi, xuất phát!” Thật sự thì trong lời giới thiệu của Ngạo Thiên Khải có một lỗ hổng rất lớn nhưng Mộ Hàn Vũ lại không hề chú ý đến vì cậu đang rất hưng phấn.

Ngạo Thiên Khải dẫn đầu ra khỏi siêu thị hướng về phía chiếc xe tải họ đã nhặt được hôm qua xuất phát, đương nhiên Mộ Hàn Vũ đáng thương bị vút ở phía sau thùng hàng.

Đi được một đoạn đường thì Mộ Hàn Vũ từ phía thùng hàng gọi vọng lên. “Khải ca, mấy người kia luôn đi theo chúng ta từ nãy đến giờ à~ Gặp ngã ba hay ngã tư đều quẹo cùng hướng với chúng ta, chỉ là luôn duy trì một khoảng cách nhất định như sợ bị phát hiện. A~ Có một chiếc xe quẹo đi ngõ khác rồi, còn một chiếc vẫn đi theo.”

Ngạo Thiên Khải đương nhiên biết nhưng hắn không quan tâm, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến họ, muốn theo thì cứ việc theo. “Không sao, muốn theo thì cứ việc theo, cậu cứ xem như không thấy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mảnh mặt trăng.

Chiếc xe tải cứ trực chỉ hướng đông mà đi, đã đi được khoảng một tháng, đi hầu hết các loại địa hình, bùn lầy có, rừng núi có, đường đá có, bất ngờ là bánh xe không bị hư, cũng tốt, nếu bị hư thì ai sẽ là người thay bánh xe?

Cũng trong một tháng này Ngạo Thiên Khải biết được lý do vì sao tang thi lại xuất hiện, hoàn toàn không hề giống kiếp trước. Kiếp trước sau một loạt sự cố nổ nhà máy điện hạt nhân và thiên thạch rơi xuống trái đất, con người mới bị nhiễm virus, một thời gian sau cả động vật và thực vật đều biến dị.

Còn kiếp này thì lại yên lặng đáng ngờ, đêm giáng sinh hôm đó tuyết bỗng ngưng rơi rồi một lượng lớn sương khô xuất hiện, vài giờ sau một lượng lớn người cảm thấy chóng mặt muốn ói được đưa đến bệnh viện. Bắt đầu rạng sáng thì có người phát hiện những người bệnh bị biến thành tang thi, căn loạn khắp nơi, người bị cắn cũng bị biến thành tang thi.

Còn chiếc xe leo đèo theo họ cũng đã rẽ theo một hướng khác nhờ một lần tới thị trấn gặp phải xe của quân đội nước L, quân đội đã mang họ đi đến chỗ an toàn. Lúc đó Ngạo Thiên Khải đã hỏi Mộ Hàn Vũ xem hắn có muốn đi theo quân đội không, dù sao đó cũng là quê hương của cậu, Mộ Hàn Vũ đã cười cậu bảo rằng: “Nếu em là một người phụ tình phụ nghĩa em sẽ làm vậy nhưng em không phải. Trong mấy ngày nay là do mọi người chiều cố em, em sẽ đi theo mọi người.” Từ hôm đó Mộ Hàn Vũ đã chính thức là một người trong nhóm.

Đến chân núi thì chiếc xe tải dừng lại, bốn người nhảy xuống xe chuẩn bị nghỉ ngơi, chỉ cần vượt qua ngọn núi này thì sẽ đến nước V, quê hương của họ. Mộ Hàn Vũ phụ trách nhặt củi nhóm lửa, bốn người ngồi xung quanh cảm thấy thật ấm áp.

Ngạo Vũ Băng giả vờ lấy từ trong ba lô ra hai cái túi ngủ rồi lên xe lấy ra thêm hai cái, bốn người chuẩn bị nghỉ ngơi này mai vượt núi. Không biết vì sao hôm nay họ bỗng dưng thấy tinh thần sảng khoái không buồn ngủ, ngẩng đầu lên ngắm bầu trời. Bầu trời hôm nay tuy không có sao nhưng trăng lại rất sáng, sáng tới mức làm cho người ta tưởng có mặt trời ở phía sau làm nền vậy.

Bỗng dưng mặt trăng trở nên đỏ hỏm, đó là nguyệt thực nhưng không phải nguyệt thực sẽ xuất hiện từ từ sao? Tại sao lại đột ngột như vậy? Mọi người chưa kịp hỏi vì sao thì nhìn thấy một mặt trăng đỏ nữa dần dần tách ra khỏi mặt trăng ban đầu, mặt trăng vừa tách ra chưa kịp tỏa sáng bao lâu thì vỡ vụn thành từng mảnh, từng mảnh đỏ thẫm chia nhau rơi xuống mặt đất.

Bốn người có thể cảm nhận rõ ràng có tới hai mảnh mặt trăng rơi thẳng xuống chỗ họ đang nằm, chưa kịp động dậy thì mảnh mặt trăng đã tới nơi, một mảnh rơi vào đồng lửa, do tốc độ quá nhanh tạo thành một vụ nổ lớn làm bốn người văng ra bốn hướng, mảnh còn lại thì rơi ngay vào người của Ngạo Vũ Băng, mảnh mặt trăng quý dị chui vào trong trán của cô. Bất quá bây giờ không ai biết cả, cả thế giới đang chìm đắm trong giấc ngủ, không ai biết rằng, thời khắc này mặt thể mới chính thức bắt đầu, sự tuyệt vọng của con người mới bắt đầu nhen nhóm, con người đã trở thành loài sinh vật thấp bé nhất.

Ba ngày sau, bốn người mơ mơ hồ hồ tỉnh lại không biết bên ngoài đã loạn thành một đoàn, ba nam nhân vừa mở mắt thì việc đầu tiên là tìm kiếm bóng dáng của Ngạo Vũ Băng, họ nhớ trước khi thiếp đi thì thấy một mảnh mặt trăng rớt thẳng tới chỗ của Ngạo Vũ Băng.

Ngạo Vũ Băng lúc này lại lông tóc vô thương yên lặng nằm ở bên đó, trên trán thấp thoáng một vết bớt hình trăng khuyết. Mái tóc dài xỏa bung ra nằm trong túi ngủ cứ như một nàng công chúa. Lúc này Ngạo Vũ Băng ngủ rất sâu, sâu tới mức nhìn thấy được ba mẹ một lần nữa, họ mỉm cười xua tay với cô.

Ngạo Thiên Khải là người gần nhất cũng là người đầu tiên chạy đến ôm lấy Ngạo Vũ Băng, cẩn thận kiểm tra xem cô có bị thương tích gì hay không thì phát hiện khoe miệng của Ngạo Vũ Băng chảy ra tơ máu, màu máu đỏ sẫm trái ngược với làn da trắng trẻo của cô làm hắn cảm thấy gai mắt.

Ngạo Thiên Khải hốt hoảng lay Ngạo Vũ Băng, “Băng Nhi, tỉnh lại đi em, Băng Nhi.”

Ngạo Thiên Hoành đương nhiên cũng thấy được tình huống đang xảy ra, vội vàng chạy lại bên người Ngạo Vũ Băng, Ngạo Vũ Băng cũng đã tỉnh lại, mi

mắt khó khăn mở ra. Chưa kịp nhìn rõ mọi thứ xung quanh thì cảm giác cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu, không cần nói cô cũng biết cơ thể bị quá tải năng lượng, xem ra mảnh mặt trắng mang lại cho cô một luồng năng lượng rất lớn, cơ thể lại quá yếu ớt.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành thấy Ngao Vũ Băng phun ra một ngụm máu thì sắc mặt trắng bệch, sợ hãi kêu lên. “Băng Nhi!”. Mộ Hàn Vũ lúc này cũng đứng ở một bên nhìn tình cảnh của Ngao Vũ Băng thì cảm giác trong lòng đau nhói, cậu không muốn cô gái đáng yêu này xảy ra chuyện.

Ngao Vũ Băng khó khăn nói ra một câu. “Không sao... Đừng hét nữa... đau tai quá... không chết cũng bị hai người hét cho...” – Nói tới đây bỗng dưng Ngao Vũ Băng cảm giác được có gì đó đang kêu gọi mình, chậm rãi quay đầu Ngao Vũ Băng thấy được một mảnh mặt trắng nằm nghiêm nhiên ở bên kia, nó đang kêu gọi cô.

Ngao Thiên Khải, Ngao Thiên Hoành và Mộ Hàn Vũ nhìn theo hướng của Ngao Vũ Băng thì thấy mảnh mặt trắng kia, nhìn ánh mắt của Ngao Vũ Băng. Mộ Hàn Vũ liền nhanh tay cầm lấy mảnh mặt trắng đưa cho cô. Mảnh mặt trắng vừa đến gần Ngao Vũ Băng, đột ngột biến mất không tung tích làm Mộ Hàn Vũ nhảy dựng lên, rõ ràng lúc này cậu còn cầm trên tay mà. Mảnh mặt trắng quý dị đó đã biến thành một luồng khói trắng tiến vào trong người của Ngao Vũ Băng, dần dần chữa trị các vết thương của Ngao Vũ Băng.

Thật ra có một điều mà Ngao Vũ Băng mà nếu biết thì cô sẽ rất hối hận vì hành động ngu ngốc của bản thân, kiếp trước không hề xuất hiện mặt trắng thứ hai vì lúc đó Ngao Vũ Băng nghĩ rằng Linh Phủ đã hoàn toàn biến mất, cứ để mặc như thế, Linh Phủ mới hấp thu hết cả mặt trắng rồi đi chuyển về phía của cô. Mặt thể đến Linh Phủ tự động mở ra mà không cần tốn chút sức lực nào.

Nhưng kiếp này Ngao Vũ Băng nóng lòng lấy lại Linh Phủ làm mặt trắng thứ hai chưa bị Linh Phủ hấp thu hết, Linh Phủ bị cưỡng ép quay về nên bị tổn hại rất nhiều, ít nhất là gấp mấy lần kiếp trước. Mặt trắng thứ hai sau khi thoát khỏi Linh Phủ thì nhanh chóng tiến về trái đất, bên ngoài mặt trắng bị ào mơn trở thành lượng lớn sương khô gây ra bệnh độc. Đến khi chạm phải tầng ô zôn thì mặt trắng bị vỡ ra thành từng mảnh rơi xuống trái đất.

Mọi việc đều giống như kiếp trước chỉ là thay đổi quá trình nhưng không ai biết cả, nói chung không biết cũng là một loại hạnh phúc.

Quay lại với mảnh mặt trắng đã bị Ngao Vũ Băng hấp thụ, bây giờ nó đang ngoan ngoãn hóa thành năng lượng chữa trị cho kinh mạch của cô, kinh mạch từ rất bé và rất suy yếu đã trở nên rộng và chắc chắn hơn.

Cho đến khi năng lượng trong mảnh mặt trắng tiêu hao sạch thì Ngao Vũ Băng cảm giác được tinh thần lực của mình dần tăng lên, không nhiều nhưng đây là một chuyển biến tốt.

Ngao Vũ Băng mở mắt ra, đập vào mắt là vẻ mặt lo lắng của Ngao Thiên Khải, Ngao Vũ Băng cố gắng ngồi dậy,... a phải gọi là từ từ ngồi dậy mới đúng, chẳng biết tại sao cơ thể của cô rất có sức lực, không cảm giác mệt mỏi như thường ngày nữa.

Ngao Thiên Khải thấy Ngao Vũ Băng nhẹ nhàng ngồi dậy thì cũng rất bất ngờ nhưng nhanh chóng được thay bằng sự kinh hãi, dù sao thì Ngao Vũ Băng khỏe mạnh vẫn là tốt nhất.

Ngao Vũ Băng nghi hoặc vươn vai hoạt động tay chân, nhún người nhảy một cái thì phát hiện sức bật của nàng rất cao, Ngao Vũ Băng lại thử chạy chạy một tý thì phát giác tốc độ cũng rất nhanh, Ngao Vũ Băng nhíu nhíu mày, trong khi Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành thì đau đầu. Bảo bối của họ thức tỉnh dị năng hệ tốc độ, tại sao không phải dị năng tự nhiên chứ, nhưng dù sao có vẫn hơn không, ít nhất là hơn những người có dị năng tạp nham khác và người bình thường.

Ngao Thiên Khải nắm lấy tay Ngao Vũ Băng nhẹ giọng, “Không cần phải thử nữa đâu Băng Nhi, em thức tỉnh dị năng hệ tốc độ.”

Ngao Vũ Băng nhìn Ngao Thiên Khải nghi hoặc hỏi, “Vậy mọi người có thức tỉnh dị năng không?”

Ngao Thiên Khải lúc này mới chú ý, vội vàng cảm nhận cơ thể thì phát hiện trong cơ thể mình cũng có một luồng năng lượng, nhẹ nhàng vận chuyển lên lòng bàn tay thì thấy có một chồi non mọc lên. Ngao Thiên Khải cười giễu: “Dị năng mọc hệ.”

Ngao Thiên Hoành cũng cảm nhận được có một luồng năng lượng trong cơ thể, cố gắng di chuyển tới tay thì phát hiện luồng năng lượng này ương bướng không nghe theo cứ chạy loạn xạ, Ngao Thiên Hoành cảm thấy rất bức bối. Cho tới khi Ngao Thiên Hoành buông tha việc không chế thì luồng năng lượng lại chạy lên tới cổ họng, Ngao Thiên Hoành không kiềm chế được rít dài. Tiếng rít nghe chói tai nhưng lại không lớn, thật kỳ lạ.

Ngao Thiên Khải nhìn nhìn Ngao Thiên Hoành, hai tay bụm lấy miệng, cố ngăn cản mình không được cười nhưng hần không thể làm được, cười thành một tràng dài.

“Haha~ Hoành, em trở thành con dơi hồi nào vậy? Âm thanh của em cứ y như trong thế giới động vật. Oahahaha~”

Ngao Thiên Hoành nghe anh trai cười nhạo mình thì mặt mày đỏ gấc, không biết là do tức giận hay xấu hổ, Ngao Thiên Hoành quyết định ngậm miệng không nói một tiếng nào. Ngao Thiên Khải cười đã rồi thì nghiêm trang nói.

“Thật ra cũng tốt còn hơn lúc trước!” Đúng vậy tốt hơn kiếp trước, kiếp trước dị năng của Ngao Thiên Khải là dị năng hệ đặc biệt, tinh lọc nước, hờ hờ, không hề có sức chiến đấu, cho dù có được đoàn đội mang theo thì cũng chỉ quăng ở một xô mà thôi, tới lúc cần nước thì sẽ gọi qua rồi quăng cho một ít thức ăn, không cần thì phải tự lực cánh sinh. Kiếp trước dị năng của Ngao Thiên Hoành cũng là hệ đặc biệt, đó là ca hát. Cuộc sống của hai người sau khi Ngao Vũ Băng tự bạo là một mảnh thảm hại.

Mộ Hàn Vũ nhìn thấy năng lực của ba người Ngao Thiên Khải, Ngao Thiên Hoành và Ngao Vũ Băng thì rầu rĩ mở miệng. “Sao mọi người đều có mà tôi không có vậy?”

Ngạo Thiên Khải nghe Mộ Hàn Vũ rầu rĩ thì xoa đầu cậu. “Cậu thử tập trung xem trong cơ thể có gì khác thường hay không?”

Mộ Hàn Vũ ngoan ngoãn nghe theo lời dạy của Ngạo Thiên Khải thì phát hiện quả thật trong cơ thể cậu có một luồng năng lượng, Mộ Hàn Vũ hưng phấn gật đầu. Ngạo Thiên Khải cũng thấy vui vẻ, hy vọng nhìn Mộ Hàn Vũ, mong sao dị năng của cậu ta là hệ công kích.

“Cậu thử điều động nó lên tay, xuống chân hoặc một chỗ nào đó xem”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Niệm lực

Mộ Hàn Vũ thử dùng ý niệm điều động nguồn năng lượng lên bàn tay mình thì nhìn thấy hai luồng năng lượng trắng đen lẫn lộn giao thoa vào nhau nổi lên.

Ngạo Thiên Khải kinh ngạc nhìn về phía Mộ Hàn Vũ, luồng năng lượng một nhu hòa một tàn bạo đó, không lẽ là niệm lực? Ngạo Thiên Khải hưng phấn nói với Mộ Hàn Vũ.

“Cậu có thể tách luồng năng lượng thành hai luồng độc lập không?”

Mộ Hàn Vũ nghe vậy thì vui vẻ làm theo, quả nhiên ý niệm vừa động thì hai luồng năng lượng được tách ra hoàn toàn, cũng có thể chỉ toát ra một cái mà thôi, Mộ Hàn Vũ vui vẻ với hai luồng năng lượng.

Ngạo Thiên Khải chỉ vào hai cái cây phía sau lưng Mộ Hàn Vũ, “Cậu thử đưa hai luồng năng lượng vào trong cây đó xem.”

Mộ Hàn Vũ tí từng chạy lại hai cái cây, đầu tiên là đưa luồng năng lượng màu trắng vào trong thân cây, nháy mắt cái cây dường như có một luồng sinh lực cường đại, các tán lá bắt đầu lan rộng ra, bao trùm qua cả bên này. Mộ Hàn Vũ hơi bất ngờ nhưng vẫn im lặng một lát nữa sẽ hỏi sau, tiếp tục công việc đem luồng năng lượng màu đen vào một cây khác, cái cây đó nháy mắt héo rụi, cả rễ của héo lại, làm mặt đất nơi đó sụp xuống một ít. Mộ Hàn Vũ lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía Ngạo Thiên Khải ngượng ngùng cười.

Ngạo Thiên Khải vừa nhìn thấy sự thay đổi của cái cây thì đã lơ mơ đoán được dị năng của Mộ Hàn Vũ, cho tới khi nhìn thấy cái cây héo rụi thì chắc chắn rằng đây là dị năng hệ niệm lực, một dị năng hiếm có và biến thái nhất.

Dị năng giả hệ niệm lực luôn luôn cổ quái, có lẽ là do năng lực của họ đi, dị năng giả hệ này có khá nhiều năng lực trong đó bốn cái cơ bản nhất là chúc phúc, nguyên rửa, chữa trị và tạo ảo giác. Và lại dị năng giả hệ niệm lực có tinh thần lực rất cường đại. Sau này dị năng giả hệ niệm lực liền trở thành một huyền thoại trong mật thể.

Chúc phúc đối với nhân loại rất có lợi, chúc phúc có thể giúp nhân loại đề cao thực lực lên trong một thời gian ngắn nhưng đối với tang thi thì sẽ làm trì trệ hành động của bọn chúng, nếu năng lực cường đại có thể trực tiếp ăn mòn tang thi. Ban đầu thì năng lực này cũng có tác dụng đối với động vật và cây cối nhưng sau này khi động vật và cây cối bị biến dị thì đây cũng là một chất độc đối với chúng.

Nguyên rửa lại trái ngược với chúc phúc, có thể làm suy yếu năng lực của nhân loại nhưng lại có tác dụng to lớn với tang thi, nếu nhận được nguyên rửa một thời gian dài tang thi có thể thăng cấp. (Đây sẽ là thức ăn cho.... Thôi sau này viết tới mọi người sẽ biết.)

Chữa trị và tạo ảo giác, năng lực cũng như tên, thể hiện lên hết cả mặt chữ nhưng tạo ảo giác chỉ có thể thành công khi thực hiện đối với những người cùng cấp hoặc thấp hơn, nếu dị năng giả hệ niệm lực có tinh thần lực cường đại vượt cấp thì mới có khái niệm “trừ khử”.

Ngạo Thiên Khải không biết nên tính sao với Mộ Hàn Vũ, thật sự thì hấn tin tưởng cậu ta, tin tưởng cậu ta sẽ không vì năng lực của mình mà bỏ rơi bọn họ chạy theo đuổi người khác nhưng Ngạo Thiên Khải cũng không muốn cậu ta dùng chân tại đây bảo vệ bọn họ, đó là không công bằng.

Mộ Hàn Vũ nhìn thấy sắc mặt phức tạp của Ngạo Thiên Khải thì vội vàng chạy lại. “Sao vậy, Khải ca?”

Ngạo Thiên Khải thấy đáng về vội vàng của Mộ Hàn Vũ thì thật lòng nói. – “Dị năng hệ niệm lực, dị năng được xưng là huyền thoại của thời mật thể.”

Mộ Hàn Vũ nghe vậy thì vui vẻ. “Tốt quá. Dị năng của đệ rất mạnh a~ Nhưng sao ca lại buồn vậy?”

Ngạo Thiên Khải nhìn nhìn Mộ Hàn Vũ trả lời. “Cậu cũng thấy đó, ba người chúng tôi năng lực đều rất yếu, chỉ có tôi là hệ tự nhiên nhưng lại là hệ mộc, hệ yếu nhất nhưng cậu là niệm lực hệ, tiền đồ sáng lạng. Có lẽ cậu không nên đi với chúng tôi, chúng tôi chỉ liên lụy cậu thôi.”

Thật ra câu nói này bầy phần thật ba phần giả, Mộ Hàn Vũ có tiền đồ rộng mở và dị năng của họ được xem là phế vật là đúng, nhưng việc liên lụy Mộ Hàn Vũ thì ... có lẽ là hoàn toàn sai lầm, kiếp trước chỉ với một thân năng lực hoàn toàn không dựa vào dị năng họ vẫn có thể sống sót, kiếp này dị năng tuy yếu nhưng đều là thứ họ cần thiết, phụ trợ cho kỹ năng sinh tồn của họ lại thêm sự chuẩn bị trước mặt thể, họ không tin họ không sống được. Ngạo Thiên Khải chỉ muốn thử lòng Mộ Hàn Vũ mà thôi.

Mộ Hàn Vũ nghe Ngao Thiên Khải nói vậy thì tức giận, không lẽ cậu là người không đáng tin như vậy? Mộ Hàn Vũ giận dữ hét lên với Ngao Thiên Khải.

“Không lẽ đệ là người như vậy sao? Tại sao hết lần này đến lần khác ca đều nghĩ rằng đệ sẽ bỏ mọi người mà đi? Chỉ vì chúng ta mới quen biết hơn một tháng sao? Đệ không quan tâm, dù mọi người có đuổi đệ đi đệ cũng sẽ không đi đâu, đệ nhất quyết bám dính vào đây. Ngao Thiên Khải nghe Mộ Hàn Vũ nói xong thì vỗ mạnh vai cậu. “Được lắm nhóc, tôi chỉ đợi một câu nói của nhóc mà thôi.”

Mộ Hàn Vũ đang giận dữ thì cảm thấy có gì đó không đúng, thì cảm giác bả vai đau nhưt truyền đến, Mộ Hàn Vũ cứ như phát ngốc, mặt mày ngơ ngác chẳng biết phải làm sao. Lúc này Ngao Vũ Băng nhảy mắt với Ngao Thiên Hoàn đi qua.

“Giới thiệu lại một lần nữa, tôi tên là Ngao Vũ Băng, dị năng giả hệ tốc độ, nhiệm không gian hệ. Nếu chiến đấu trực diện thì tôi sẽ sử dụng roi, xem như không làm vướn bạn cậu nh.”

Ngao Thiên Hoàn cũng giơ tay qua phía Mộ Hàn Vũ. “Tôi tên là Ngao Thiên Hoàn, dị năng giả hệ đặc biệt, năng lực là sóng âm, trực chiến vũ khí là trường đao.”

Ngao Thiên Khải cũng mỉm cười với Mộ Hàn Vũ. “Tôi tên là Ngao Thiên Khải, dị năng giả hệ mộc, trực chiến vũ khí là kiếm. Thật ra dù dị năng của cậu rất biến thái nhưng hiện tại tất cả mọi người đều là dị năng giả cấp không, niệm lực hệ của cậu chỉ có thể phụ trợ mà thôi, cậu là yếu nhất đó.”

Mộ Hàn Vũ nghe vậy thì vui vẻ đáp lời. “Vâng ạ, đệ là Mộ Hàn Vũ, dị năng hệ huyền thoại hệ niệm lực, mong mọi người chiếu cố.”

Ngao Vũ Băng nghe vậy thì phì cười, cậu ta không biết khiêm tốn tí nào. Ngao Thiên Khải cũng vui vẻ cười, tiện thể tay cũng vòng qua người Ngao Vũ Băng ôm ôm một cái. Ngao Thiên Hoàn thì trực tiếp cốc vào đầu Mộ Hàn Vũ. “Khoát lác, qua đây, tôi dạy cậu vài chiêu phòng thân.”

Mộ Hàn Vũ và Ngao Thiên Hoàn một người học một người dạy vô cùng nghiêm túc, Ngao Vũ Băng thì ngồi bên đây tựa vào lòng Ngao Thiên Khải quan sát, lúc này Ngao Vũ Băng mới sực nhớ, từ trong Linh Phủ lấy ra một thanh kiếm, lưỡi kiếm một màu xanh sẫm với chuôi cầm làm bằng hắc ngọc.

“Khải, cái này cho anh, đây là thanh kiếm làm từ mộc thạch, có lẽ sẽ hữu dụng với dị năng của anh.”

Ngao Thiên Khải nghe Ngao Vũ Băng nói vậy thì trong lòng ấm áp, đã là bảo bối đưa thì dù là gỗ mục hán cũng sẽ trân trọng, khi Ngao Thiên Khải cầm thanh kiếm thì cảm giác được một luồng sinh lực cường đại chạy khắp toàn thân, xem ra cái này thật sự là báu vật.

Ngao Thiên Khải đặt thanh kiếm một bên vùi đầu vào vai Ngao Vũ Băng mà ngủ, người bảo bối thật là thơm, không như bọn họ lâu ngày không tắm, cứ hai ngày bảo bối lại trốn vào Linh Phủ tắm một lần, cả người thơm ngát. Mùi thơm của bảo bối làm hán ảo tưởng mặt thể không hề tối, những con tang thì hồi thối kia chỉ là ảo giác mà thôi.

Ngao Vũ Băng thấy Ngao Thiên Khải ôm chăm lấy mình thì cũng không nói gì, dù sao cô cũng quen rồi, và lại cô thích cảm giác được họ ôm mình vào lòng, rất ấm áp.

Ngao Thiên Hoàn bấy bên kia thấy Ngao Thiên Khải một mình ôm Ngao Vũ Băng thì tức tối, không có nơi để trút giận liền bắt bẻ tới lui Mộ Hàn Vũ, Mộ Hàn Vũ đáng thương của chúng ta không hề biết gì, bị la mắng oan ức nhưng không dám nói nữa lời.

Tầm buổi trưa bốn người quyết định vượt núi, nếu con người đã bắt đầu có dị năng thì không lâu nữa động thực vật cũng sẽ biến dị, không thể nói rừng là nơi nguy hiểm ngang ngửa với các thành chết.

Leo núi hơn hai ngày cuối cùng bốn người cũng nhìn thấy được một thành thị, đây là thành thị nằm trong địa phận nước V, quê hương của họ. Mất hơn hai tiếng để xuống núi bốn người mới thành công đặt chân trên nước V. Ngao Vũ Băng bỗng dừng đề nghị.

“Chúng ta tìm một siêu thị nhỏ hay gì đó đại loại có thể có hàng hóa, vào đó lấy một ít đi, thức ăn chúng ta lấy dọc đường đã sắp hết rồi.”

Dù đã nhận định Mộ Hàn Vũ là một thành viên trong nhóm nhưng Ngao Vũ Băng vẫn không có ý định cho Mộ Hàn Vũ biết về Linh Phủ của mình, càng không thể nói cho cậu ta biết họ đã chuẩn bị sẵn trước mặt thể, chỉ cho Mộ Hàn Vũ biết rằng cô có không gian để sau này có lấy cái gì cũng không cần đề phòng Mộ Hàn Vũ nữa, Mộ Hàn Vũ không giống như Trương gia gia. Với lại, cảm giác đi cướp siêu thị chắc chắn sẽ rất thú vị.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn nhìn ra nét giảo hoạt trong ánh mắt của Ngao Vũ Băng liền vui vẻ xoa đầu cô. Mộ Hàn Vũ nghe tới việc đi cướp siêu thị thì hưng phấn tới mức hai mắt sáng ngời, lẩn xăn chạy về phía trước tìm xe.

“Oaoa~ Có rất nhiều xe đắt tiền a~ Nhất quyết lấy một chiếc chạy cho oách.”

Mộ Hàn Vũ thì hưng phấn nhưng cậu quên mất mặt thể đã phù xuống hơn một tháng rồi, những chiếc xe bị bỏ lại hầu như là xe hết xăng, dù chiếc xe đó có quý cỡ nào, không có xăng thì làm sao chạy được.

Mười lăm phút sau, Mộ Hàn Vũ quay lại với vẻ mặt ủ rũ, cậu tìm chết mấy con đường nhưng toàn là xe hết xăng, Ferrari có, Maybach có, Honda có, Hummer có, chỉ là xăng không có. Giấc mơ chạy xe oách của cậu a~

Ngao Vũ Băng lúc này đã đứng cạnh một chiếc Hummer thuận tay lấy ra một can xăng còn non nửa đổ vào, đến khi không còn giọt xăng thì thu can vào trong Linh Phủ. Ngao Vũ Băng vẫy tay về phía Mộ Hàn Vũ. Mộ Hàn Vũ thấy vậy thì vui vẻ chạy qua, nhảy lên xe, trong lòng nghi hoặc, rốt cuộc cô ấy

trừ xăng lúc nào vậy? Chắc là rút từ chiếc xe tải ở bên kia ngọn núi! Thôi bỏ qua đi, có xe đi là tốt rồi

Bạn đang đọc truyện *Ngư Mạt Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Mục tiêu

Bốn người lên chiếc Hummer phóng thẳng đến siêu thị gần nhất, tuy là sát biên giới nhưng dân cư ở thành phố này cũng rất đông, bây giờ họ cũng không xác định được mình đang ở tỉnh nào của nước V, chỉ mong có thể nhìn thấy một địa danh nào đó để xác định phương hướng. Hệ thống mạng, sóng đều vì từ trường bị thay đổi mà mất hết tín hiệu.

Ngao Thiên Khải đánh một vòng quanh các khu vực thì phát hiện đây là thành phố YQ nằm cạnh tỉnh R, nơi đây nổi tiếng với những cửa hàng nối tiếp nhau ở phố chợ, nhưng khi đi quanh các cửa hàng thì họ phát hiện tang thi ở đây quá nhiều, không dễ dàng đột nhập được.

Cuối cùng Ngao Thiên Khải quyết định dừng lại ở một siêu thị cạnh khu dân cư, siêu thị này khá nhỏ, nơi đây tập trung khá nhiều người sống sót, xác tang thi chất chồng phía bên ngoài, xem ra đây là một cuộc tổng tấn công của người sống sót, chuẩn bị xông vào siêu thị.

Ngao Thiên Khải đem chiếc xe đậu vào một góc khuất ít tang thi, bốn người mở cửa xe đi ra, lặng lẽ giải quyết một vài tang thi lảng vảng gần đó, leo qua hàng rào đi vào bên trong, chuồn xuống tầng hầm để xe. Thật sự thì không chỉ có bốn người nghĩ ra cách này mà những người ngoài kia cũng đã nghĩ đến nhưng nếu xuống tầng hầm thì rất khó chạy, không ai dám cược mạng của mình.

Bốn người xuống tới tầng hầm thì phát hiện tang thi ở đây cũng không ít, tầm hai ba trăm con, thật sự là rất khủng bố nhưng những con tang thi này vốn dĩ ở đây là vì chúng nó khó hoạt động vào ban ngày, xem như là không thích ánh sáng đi, bởi vì chúng là những con tang thi mới được sinh ra, đa số là thân thể không đầy đủ.

Bọn tang thi ngửi thấy mùi thịt tươi thì hưng phấn nhào về phía bốn người Ngao Vũ Băng, miệng của bọn chúng há thật to, bên trong chảy ra những dịch thể xanh nhạt tỏa mùi hôi thối, tốc độ của những con tang thi này không nhanh bằng những con bên ngoài, chúng quờ quạng cánh tay thối rửa đầy móng vót về phía bọn họ.

Ba người Ngao Thiên Khải, Ngao Thiên Hoành và Ngao Vũ Băng lấy Mộ Hàn Vũ làm trung tâm nhanh chóng chém giết. Mộ Hàn Vũ cũng không ở không chờ người bảo vệ, cậu nhanh chóng thi triển chúc phúc trên toàn diện, tăng phúc cho phe mình và làm suy yếu đám tang thi này. Đừng hỏi vì sao khi bọn họ vượt biên giới cả tháng trời mà sợ đám tang thi mới sinh này. Chẳng ai có thể bảo đảm rằng bọn họ chắc chắn sẽ thắng đám tang thi này cả.

Mộ Hàn Vũ sau khi thi triển chúc phúc trên diện rộng thì xui xẻo nằm đó, nói là chúc phúc trên diện rộng nghe cho oai vậy thôi nhưng chỉ có thể duy trì hai mươi lăm phút trong bán kính hai mươi mét mà thôi. Thi triển xong lại mất sức ngồi đó, nếu không có người bảo vệ chẳng khác nào dâng lên tận miệng tang thi.

Mộ Hàn Vũ thật sự là rất bức xúc, cậu ta ngửa mặt nhìn lên trần mà oán trách. “Tại sao năng lực của tôi lại kỳ quái thế này, không có đồng đội chẳng khác nào sẽ chết bất đắc kỳ tử.”

Ngao Thiên Hoành nghe vậy thì nén cười, tuy giọng nói rất nghiêm túc nhưng ý cốt nhả không hề che dấu. “Mộ tiểu tử, vậy cậu nên cảm tạ thượng đế vì có đồng đội không cảm thấy cậu phiền phức mà vọt vào đám tang thi đi. Nếu không là chết bất đắc kỳ tử thật đó.”

Mộ Hàn Vũ không đến nỗi ngốc nghe ra giọng châm chọc của Ngao Thiên Hoành, nhưng Mộ Hàn Vũ cũng không giận, cậu biết Ngao Thiên Hoành là đang quan tâm cậu.

Khoảng chừng mười phút sau, Mộ Hàn Vũ cũng khôi phục liên gia nhập vào cuộc chiến. Thật sự thì sau khi Mộ Hàn Vũ thi triển chúc phúc những con tang thi này hoạt động chậm hơn rất nhiều, bọn họ cũng không tốn sức nhiều cho mấy, cứ xem như là gạt lùa đi, chỉ cần gạt đúng chỗ, muốn gạt một nắm cũng rất dễ dàng.

Ngao Thiên Khải, Ngao Thiên Hoành và Mộ Hàn Vũ đều dùng đao hoặc kiếm chỉ có Ngao Vũ Băng là dùng roi, đối với những con tang thi này dùng roi thì sẽ khó giết được nhiều hơn, nhưng không ai ý kiến cả, đến khi tang thi voi bót thì bọn họ thay phiên hay hai người một đợt chiến đấu.

Chúc phúc hết hiệu lực thì Mộ Hàn Vũ sẽ thi triển chúc phúc, bốn người thay phiên chiến đấu, không đến hai tiếng thì trong tầng hầm tang thi đều đã nằm la liệt, đầu thân không cùng một chỗ. Chỉ còn bốn người tựa vào nhau thở dốc.

Mộ Hàn Vũ cảm giác rất phấn khích, cậu cảm giác cứ như mình trở thành siêu nhân diệt quái vật bảo vệ thế giới vậy.

Ngao Vũ Băng từ trong Linh Phủ xuất ra bốn chai nước khoáng và một ít bánh mì kẹp đóng gói, thêm một hũ muối nhỏ. Ngao Vũ Băng mở nắp bốn chai nước cho muối vào lắc lên rồi đưa cho ba người kèm với bánh mì kẹp. Lúc này họ cần bổ sung gấp nhất là nước và muối.

Bốn người tiếp sức xong thì nhanh chóng đi thang bộ lên tầng trệt, đặt chân đến đây thì họ phát hiện đây là một góc khuất ở khu quần áo, cạnh bên là cầu thang đi lên tầng hai. Những người ở bên ngoài đã giải quyết được gần nửa đám tang thi trước cửa, rất nhanh sẽ xong vào.

Ngạo Thiên Khải nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng, nhanh chóng hướng cầu thang tầng hai mà chạy, họ rất may mắn vì tang thi ở tầng trệt đều bị tiếng động và mùi máu tươi kích thích tụ tập ngoài cửa, thuận lợi cho họ im lặng lên vào.

Tầng hai là tầng bán trang sức, bốn người trực tiếp bỏ qua tiếp tục leo lên tầng ba, Mộ Hàn Vũ chợt nhìn thấy gì đó lùi về hai bước, nhanh chóng cầm lấy rồi nhét vào túi áo khoác, co giò đuổi theo ba người phía trước.

Như mong đợi tầng ba là tầng bán thực phẩm, bốn người chia nhau ra thu thập. Tại sao phải thu thập? Tất nhiên là che mắt người đời, dù sao có không gian tùy thân chưa chắc là tốt, sẽ bị người ta đánh chủ ý lên đầu rất mệt.

Ngạo Vũ Băng lựa chọn những thực phẩm đóng gói và gia vị thu vào trong không gian, cô cũng không tham lam chỉ lấy đi một nửa, dù sao trong Linh Phủ còn rất nhiều, có lấy thêm cũng là để qua mắt Mộ Hàn Vũ mà thôi, và lại nếu lấy hết sẽ bị nghi ngờ.

Ngạo Thiên Khải cầm một cái ba lô đem qua chỗ Ngạo Vũ Băng, đeo lên vai cô, rồi tiếp tục lấy một ba lô khác nhanh chóng nhét đầy vào. Ngạo Vũ Băng từ trong Linh Phủ lấy ra một túi cát và đất, vẩy tay ra hiệu với ba người kia.

Mộ Hàn Vũ ở gần nhất nên đứng bên cạnh Ngạo Vũ Băng chờ Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành. Nhìn thấy ba người đứng trước mặt mình rồi thì Ngạo Vũ Băng nhẹ giọng giả thích.

“Bây giờ em sẽ phủ lên người chúng ta một số cát và đất, mọi người nhắm mắt lại nhé. Sẽ nhanh thôi những người ngoài cửa sẽ tràn vào đây, chúng ta có lẽ quá sạch sẽ đối với họ, tốt nhất nên nguy trang một chút.”

Ba người im lặng nhắm mắt lại, không ai thắc mắc hay ý kiến gì hết, Ngạo Vũ Băng thấy vậy cũng bắt đầu công việc, lấy từng nắm cát rắc lên đầu và nhét vào quần áo của từng người, nhưng tới phiên Mộ Hàn Vũ thì bị Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành hung hăng trừng một cái. Ngạo Vũ Băng vô tội nhún vai, đưa túi cát cho Ngạo Thiên Hoành.

Mộ Hàn Vũ vô tội bị Ngạo Thiên Hoành trút giận rắc hết cả túi cát lên người, do Mộ Hàn Vũ bị cát làm ngứa mũi nên ách xì một cái, Ngạo Thiên Hoành nhanh chóng quăng một ít cát vào, Tiểu Vũ của chúng ta thật đáng thương. Mộ Hàn Vũ tức giận rủa thầm. “Chết tiệt!” Ngạo Thiên Khải vừa vặn nghe được dùng thanh kiếm gỗ đầu Mộ Hàn Vũ một cái cốc làm cậu ta đau đến phát khóc, ôm lấy đầu la nhỏ.

Đúng lúc này tiếng bước chân từ dưới lầu truyền lên, bốn người nhanh chóng mang ba lô chạy lên tầng bốn, đây cũng là tầng cao nhất của siêu thị - khu bán thiết bị gia dụng.

Những người ở tầng dưới chạy lên vừa vặn nhìn thấy được bốn người lên cầu thang đi tầng bốn, một người vội la lên. “Nhìn kia! Có người!” – Một vài người cũng quay sang nhìn rồi quay mặt đi thu thập thức ăn, dù sao bây giờ nên lấy thức ăn trước, chuyện mấy người kia tính sau đi.

Bốn người đi lên tầng bốn thì nhanh chóng tìm kiếm một số vật dụng sử dụng bằng ánh sáng mặt trời, Ngạo Vũ Băng nhanh chóng thu lấy rồi quay xuống lầu ba. Chưa bước được vài bước thì chợt nghe phía trước tiếng bước chân trở nên hỗn loạn, mọi người la toáng lên, bốn người dừng chân lại, nép vào góc tường xem tình hình.

Một số tang thi đã tràn vào lầu ba, trong đó có một số tang thi đã tiến hóa mang theo dị năng, năng lực thì ngang bằng nhưng số lượng lại áp đảo. Dù con người có dị năng thì khi chiến đấu với lượng lớn tang thi bình thường cũng rất chật vật huống chi bây giờ họ cũng chỉ mới thích ứng với việc mình có dị năng, vận dụng và phát huy ra sao họ đều chưa biết. Tang thi lại sống nhờ bản năng, việc vận dụng dị năng cứ như sông đổ biển, thuận lợi không cần hỏi.

Ước chừng có khoảng sáu dị năng giả ở tầng ba còn tang thi lên đến con số một trăm, trong đó có khoảng tám con tang thi có dị năng. Tình hình có vẻ là nghiêng về phía tang thi nhưng bốn người không ai dự định nhảy ra làm thánh mẫu cứu con người, dù sao thì thánh mẫu đều chết sớm, họ không đại dốt như vậy.

Trong đám người có một nam nhân mặc quần dụng màu xanh hét lớn, “giết” – những người sống sót bắt đầu tấn công về phía tang thi, hầu như vũ khí của mọi người đều rất thô sơ: búa, rìu, ba ton, mã tấu thậm chí chỉ là một ống sắt móp méo không biết đã giết bao nhiêu tang thi. Tang thi và người sống sót bắt đầu một trận quyết chiến.

Ngạo Vũ Băng nhìn thấy trận chiến đã bắt đầu thì nhún mày nói nhỏ: “Tình hình không tốt, chúng ta nên giúp họ, nếu như họ chết hết thì chúng ta sẽ gặp phiền phức.” Đúng vậy, nếu lúc này họ gia nhập giúp những người còn sống sót thì tình hình sẽ khả quan hơn, tiêu diệt đám tang thi này sẽ giảm bớt phần nào gánh nặng. Còn nếu chờ đến khi những người sống sót thật sự không cầm cự được nữa thì sẽ rất phiền phức, số lượng tang thi sẽ khá đông.

Ngạo Thiên Khải Ngạo Thiên Hoành và Mộ Hàn Vũ nhanh chóng gạt đầu rồi tham gia vào trận chiến. Ba người con trai thì dùng kiếm, Ngạo Vũ Băng thì dùng roi, họ sẽ không để lộ ra dị năng, tốt nhất nên giữ lại cái gì đó làm vốn luyện phòng trường hợp bất ngờ.

Những người sống sót đều nhìn thấy bốn người bên ngoài vòng vây tham chiến, một phần ba tang thi bị dẫn dụ qua bên đó, họ cũng nhẹ bót, nhưng lúc này không phải là lúc cảm ơn. Tất cả mọi người đều ra sức chém giết, khoảng mười lăm phút sau thì số lượng tang thi giảm thấy rõ. Nhiều người có thân thủ tốt cũng nhanh chóng giúp đỡ dị năng giả vây công tang thi tiến hóa.

Bốn người Ngạo Vũ Băng cũng không tính nhảy vào giúp đỡ, tiếp tục chiến đấu với tang thi bình thường, ra tay chuẩn xác một đao, một kiếm, một roi đứt cổ. Tiếng người la hét đau đớn, tiếng rít gào của tang thi, tiếng các bộ phận rơi xuống đất, tiếng dầm đạp lên nhau, tiếng xé xác kết hợp với nhau vang lên bản nhạc của địa ngục, địa ngục đầm máu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Tang thi tiến hóa niệm lực hệ

Khoảng chừng hai tiếng sau tang thi hầu như đều bị tiêu diệt, chỉ còn sáu con tang thi tiến hóa, bây giờ một nhóm khoảng bảy người đối phó với một con, người sống sót lúc đầu hơn năm mươi người nay chỉ còn lại chưa tới ba mươi, nhưng không ai khóc than gì cả, việc cần thiết bây giờ là cấp thiết đem tang thi đánh chết, bảo toàn tính mạng.

Do lúc này hiện trường lộn xộn nên Ngao Vũ Băng không kịp quan sát hết mọi thứ, lúc này tang thi đã bị càn quét gần hết mọi việc đều hiện rõ trước mắt cô. Trong đây có tám dị năng giả, ba dị năng giả hệ thổ, một dị năng giả hệ mộc, hai dị năng giả hệ thủy, còn lại là một người hệ tốc độ và một người hệ lực lượng.

Những dị năng giả này không thể tính là mạnh trong mắt của mọi người nhưng vẫn là dị năng giả, đối mặt với họ lại là bốn con tang thi lực lượng, tốc độ, hỏa hệ và đặc biệt là một con tang thi niệm lực hệ. Đừng hỏi vì sao Ngao Vũ Băng lại biết có tang thi niệm lực, bởi vì đây là lĩnh vực cô am hiểu nhất. Từ cái đêm hai mặt trăng xảy ra, Ngao Vũ Băng đã dần dần có thể tu luyện tinh thần lực, trong vài ngày gần đây, tinh lực của Ngao Vũ Băng đã tăng lên nhanh chóng, không quá cao nhưng đủ để phân biệt tang thi niệm lực hệ.

Cũng may, chỉ mới qua vài ngày thôi tang thi vẫn chưa điều khiển được năng lực một cách thành thục, tang thi hệ niệm lực này cũng không thể phát huy ra khả năng kiểm soát toàn cục của nó. Tang thi hệ niệm lực này ngoại trừ nguyên rủa trên toàn diện thì cũng không biết làm gì, chỉ có thể núp bóng của mấy con tang thi khác.

Vừa phát hiện ra sự tồn tại của tang thi niệm lực hệ, Ngao Vũ Băng liền huých Ngao Thiên Khải một cái ánh mắt chăm chú nhìn vào con tang thi niệm lực hệ. Ngao Thiên Khải theo ánh mắt của Ngao Vũ Băng nhìn thấy con tang thi niệm lực hệ thì ngạc nhiên rồi mỉm cười gật đầu. Chẳng biết vì sao họ có thể hiểu được ý niệm của nhau như thế, nhưng họ chắc chắn rằng đây không phải là điều xấu.

Ngao Vũ Băng một tay vung roi hướng về con tang thi niệm lực hệ giữa vòng vây, làm một trong ba con tang thi xung quanh xoay lấy tay chụp lại, nhân cơ hội này, những người sống sót nhanh chóng đập bẻ đầu nó. Một con tang thi tiến hóa đã tử vong.

Ngao Vũ Băng nhanh chóng vung thi thể của con tang thi bị tử vong ra, không biết có phải là may mắn của đám người này quá lớn hay không mà con tang thi này lại là con tang thi hệ hỏa, nó bị tiêu diệt làm mọi người không cần phải đề phòng công kích từ xa nữa.

Ánh mắt của những người sống sót đều tràn đầy cảm kích hướng về phía đám người Ngao Vũ Băng, dù chỉ là thoáng qua. Ngao Vũ Băng hoàn toàn không để tâm những người đó, lén lút cách không thu viên tinh hạch bé xíu văng ra khỏi đầu của tang thi tiến hóa vừa mới chết. Tinh hạch của tang thi hỏa hệ màu đỏ, chỉ lớn bằng hạt trân châu. Nếu không phải tinh mắt rất khó nhận ra.

Một lần nữa Ngao Vũ Băng vung roi qua chỗ của tang thi niệm lực hệ, lần này chuẩn xác bắt lấy nó, Ngao Vũ Băng dùng hết sức kéo con tang thi qua vách tường phía sau lưng. Con tang thi nện vào tường một cái thật oanh động nhưng không hề tổn hại tới đầu, nó vẫn định tiếp tục hướng về phía Ngao Vũ Băng tấn công.

Nhưng làm sao nó có thể như ý nguyện được? Ngao Thiên Hoàn đã nhanh chóng tiếp cận con tang thi này, một đao bổ thân thể nó ra làm đôi. Một viên tinh hạch ngũ sắc cỡ viên trân châu lại chen lẫn với đám não văng ra. Ngao Vũ Băng đương nhiên sẽ phối hợp, lén lút đem tinh hạch thu lấy.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn nhanh chóng kéo Mộ Hàn Vũ và Ngao Vũ Băng hướng phía cầu thang chạy xuống, hai con tang thi còn lại cứ để đám người kia lo, nếu không giải quyết được hai con tang thi này thì sớm muộn gì họ cũng phải chết. Đây rõ ràng chỉ mới bắt đầu con ác mộng mà thôi.

Đám người kia nhìn thấy bốn người Ngao Vũ Băng đi mất thì trong lòng mỗi người ở đây mỗi khác, trách móc có, ghen tị có, thậm chí là hận ý cũng có nhưng đầu đó trong số những người ở đây lên lối lên sự hâm mộ và kính trọng.

- - -

Bốn người nhanh chóng xuống tầng hầm thoát ra ngoài, nhảy vọt lên chiếc xe đậu ở góc khuất lúc này, chiếc xe được lên ga và phóng ra khỏi khu vực. Ngao Vũ Băng ngồi ở ghế phó lái thở phào, vui vẻ lấy ra nước suối và bánh mì, đồng thời cũng lấy ra một “xáp” bản đồ đưa cho Ngao Thiên Hoàn, nói tới bản đồ thì có lẽ sẽ không có ai có bản đồ chi tiết như Ngao Vũ Băng.

Ngao Thiên Hoàn do sợ có sơ suất gì đó nên đã lên mạng đem tất cả bản đồ in ra, từ bản đồ của nước V cho tới bản đồ của các nước lân cận. Từng cái ngõ nhỏ đều được thể hiện trên bản đồ. Các bản đồ cũng được Ngao Thiên Hoàn đánh số cẩn thận và ghi chú thích.

Lúc này bốn người đang đi trên con đường ra ngoài đường cao tốc, đường cao tốc này không thể đi đến tỉnh D, chỉ có cách đi ngang qua tỉnh A rồi đi ngang qua tỉnh W theo một con đường nhỏ rồi đến tỉnh D mà thôi. Xem ra hành trình tìm nơi cư trú của họ còn rất dài.

Sau khi rời khỏi thành phố YQ, đội ngũ của Ngao Vũ Băng cấp tốc chạy theo hướng thành phố A. Thành phố A là một thành phố đông dân, chắc chắn sẽ có nhiều nguy hiểm nhưng để tới tỉnh D không còn cách nào khác là phải đi ngang thành phố A. Chiếc Hummer chạy suốt ba ngày thôi không hề dừng

lại ngoại trừ những lúc tiếp xăng, lốp xe vì cán tang thi mà đã mòn đi rất nhiều, độ bám đã giảm xuống chưa tới 20%.

Càng đến gần thành phố A thì không khí nặng nề càng ngày càng tăng cao, dọc hai bên đường tang thi đi lại với mật độ tăng dần, vẫn có một số người sống sót cố bám xú lấy xe của họ. Nhưng mà... lòng tốt ở thời mạt thế này hoàn toàn không có một chút giá trị nào cả, có thể chớp mắt một cái người khác còn cảm kích họ nhưng sau khi nhìn thấy xe, nhìn thấy vật tư biết đâu người ta lại quay sang đâm sau lưng họ một nhát.

Ngao Vũ Băng tựa vào cửa xe nhìn ra bên ngoài, ánh mắt cô trong trẻo như có thể nhìn thấu được mọi thứ, chẳng biết vì sao khi nhìn những con tang thi kia cô lại không cảm thấy ghê tởm bằng người sống sót. Những người sống sót tự thừa nhận mình ít nhất là cao hơn những con tang thi hạ cấp nhưng cô lại cảm thấy những con tang thi kia lại đáng yêu hơn khuôn mặt giả dối của con người rất nhiều.

Xe chạy đến một trạm xăng bên ngoài thành phố A thì dừng lại, bánh xe lúc này đã không còn xài được, có lẽ họ nên thay một chiếc xe khác. Bốn người lục đục xuống xe, vờn người hoạt động gân cốt một chút. Mộ Hàn Vũ vui vẻ cầm một sợi chỉ đưa vào khe của trạm xăng, cảm giác vừa đủ thì kéo sợi chỉ lên, nhìn nhìn đầu chỉ Mộ Hàn Vũ bệt bệt miệng.

“Thật là, chỉ còn có tí xú xăng thôi, chúng ta sắp hết xăng rồi.”

Ngao Vũ Băng đang ngồi tựa chót xăng nghe vậy thì cười nhỏ. “Mạt thế đã lâu rồi, chỉ cần là nơi vắng người đều sẽ bị cướp sạch hết, huống chi xăng lại dễ lấy như vậy, chỉ cần cậu có chỗ chứa. Nhì?” – Âm cuối cùng của Ngao Vũ Băng dẫn đến sự kinh ngạc của ba người, hai người đầu tiên đương nhiên là Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành, bọn họ đang đen mặt tức giận. Người còn lại không phải Mộ Hàn Vũ mà lại là Ngao Vũ Băng, từ bao giờ cô lại biết dùng những từ con gái nhẹ nhàng thế này?

Ngao Vũ Băng đặt tay lên ngực, dường như cảm giác được có một luồng khí ấm áp bao bọc cô lại, cô nhẹ mỉm cười, thêu thào. “Có lẽ chúng ta là cộng sinh nhì?” - Ở đâu đó có một người nhẹ cười, giọng cười ngọt ngào cứ như kẹo mật rót vào lòng của Ngao Vũ Băng, cô ảo giác rằng cô đã nghe được hai từ “Ừ nhì.”

Mộ Hàn Vũ không hề chú ý đến sự thay đổi của ba người còn lại mà uể oải ngồi xuống cạnh chót xăng còn lại. “Aizz... xe gần hết xăng rồi.” – Mộ Hàn Vũ lại quay sang nhìn Ngao Vũ Băng. “Mà tại sao tôi lại có cảm giác mọi người hiểu biết về mạt thế quá vậy?”

Ngao Vũ Băng nghe xong thì bất ngờ, cô nhún vai cười trừ. “Anh trai dạy.”

Ngao Thiên Khải nghe xong thì tiếp lời Ngao Vũ Băng. “Cậu không cần biết.” – Nghe thì có vẻ không hợp nhau cho lắm nhưng đủ để cái đầu không nhanh nhẹn của Mộ Hàn Vũ, cậu hoàn toàn không moi móc được cái gì từ ba người này, tự nhủ rằng: “Tò mò ới, kiểm chế đi!”

Đúng lúc này một luồng cảm giác nguy hiểm làm Ngao Vũ Băng giật mình, nhanh chóng vung roi đánh bay Mộ Hàn Vũ ra xa. Vị trí Mộ Hàn Vũ ngồi lúc này giờ đã xuất hiện một con tang thi nữ, bộ dáng nó rất bắt mắt. Con tang thi nữ này mặc một bộ áo cưới trắng nhưng lúc này đã đầy nhem nhuot, gương mặt lại không hề bị thối rữa như những con tang thi khác, nếu trừ đi cặp mắt đỏ ngầu và hàm răng sắc nhọn thì có lẽ đây sẽ là một cô dâu xinh đẹp. Đáng tiếc, mạt thế tới, mộng hồng hũy đi chỉ trong chớp lát.

Nếu đoán không nhầm thì có lẽ đây là con tang thi tiến hóa hệ tốc độ, nếu không nó sẽ không nhanh đến mức như vậy. Ngao Thiên Khải nhìn thấy con tang thi này thì nhu nhu trán thờ dãi: “Xem ra chúng ta trúng số độc đắc rồi, con tang thi này đã gần đạt ngưỡng cửa tang thi tiến hóa cấp một.”

Mộ Hàn Vũ bị đánh văng ra đau đớn mức nhe răng trợn mắt, nhưng nghe đến cụm từ “tang thi tiến hóa cấp một” thì nghi hoặc đứng dậy. Dù không biết phân chia tang thi như thế nào nhưng chắc chắn con tang thi cấp một này sẽ mạnh hơn những con tang thi bọn họ gặp ở siêu thị. Mộ Hàn Vũ cố nuốt đau đớn nhanh chóng nhảy lại chỗ của ba người Ngao Vũ Băng đang đứng.

Ngao Vũ Băng nhìn nhìn con tang thi trước mặt chột nờ nụ cười, cô không xoay người, nhẹ nói với ba người phía sau. “Con này có thể để em thử sức chứ? Nếu có chuyện gì thì mọi người cứ yểm trợ.”

Ngao Thiên Khải sùng nịch xoa đầu Ngao Vũ Băng, cũng tốt có thể tập cho cô khả năng chiến đấu, yêu thương một người ở mạt thế không phải là đem họ bảo bọc thật kỹ trong lòng mà là dạy cho họ cách sinh tồn ở cái thế giới tàn khốc này. Dù Ngao Vũ Băng không muốn thì một lúc nào đó họ cũng sẽ dạy cô cách độc lập. Nhưng có lẽ ai đó đã quên, người dạy bọn họ cách độc lập ở kiếp trước không ai khác mà là Ngao Vũ Băng. Bây giờ nói đến việc dạy lại cô, cũng không biết xấu hổ.

Ngao Vũ Băng nhanh chóng tách khỏi đội ngũ ứng chiến, con tang thi nhanh chóng xuất hiện phía sau Ngao Vũ Băng, nó đã xác nhận Ngao Vũ Băng là mục tiêu của nó, không hiểu vì sao trên người của thức ăn này có mùi thơm khiến nó rất thích.

Ngao Vũ Băng vừa xong ra thì một ngọn gió từ phía sau lưng đánh úp làm Ngao Vũ Băng có chút trở tay không kịp, chưa kịp nghĩ gì Ngao Vũ Băng dùng hết sức lộn về phía trước, trong lúc lộn người trên không trung Ngao Vũ Băng thấy được một cái bóng trắng cực nhanh xẹt qua người. Hai chân vững vàng đáp xuống đất, một tay chống xuống đất một tay nắm chặt lấy cây roi.

Cũng may là cô đã trang bị từ trước, bao tay vẫn chưa tháo ra, chà xát với nền xi măng vẫn không hề bị trầy xước, tránh làm mùi máu bay xung quanh hấp dẫn thêm phiên toái.

Không đợi Ngao Vũ Băng kịp suy nghĩ, nữ tang thi lần nữa đem móng tay làm vũ khí đánh về phía Ngao Vũ Băng, lúc này Ngao Vũ Băng đã vung roi lên cuốn lấy tay của nó, nữ tang thi cũng nắm lấy đầu dây của cô. Ngao Vũ Băng dùng hết sức xoay người vung mạnh tang thi ra phía sau.

Nữ tang thi ngã xuống đất, dường như nó cảm thấy đau đớn, phần nộ tru lên một hơi dài, nó nắm lấy một cái bàn bên cạnh, nhẹ nhàng quăng về hướng của Ngao Vũ Băng. Nữ tang thi cũng theo đó bay về phía Ngao Vũ Băng. Nó đang rất phần nộ, điên cuồng nhảy tới, nó muốn thức ăn thơm ngon này

biết sự lợi hại của nó, thức ăn chỉ nên ngoan ngoan bị nó ăn chứ không phải là đánh nó đau đớn như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Mật Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tinh hạch tốc độ hệ.

Ngạo Vũ Băng nhanh chóng huy động roi đánh về phía nữ tang thi, dù roi trúng vào người làm cơ thể của nữ tang thi trở nên nhầy nhụa, nó vẫn cứ nhảy về phía Ngạo Vũ Băng, một mực muốn bẻ gãy cổ cô cho hả giận.

Ngạo Vũ Băng nhanh chóng đổi chiến thuật, đối với những con tang thi hệ tốc độ, việc ngu ngốc nhất chính là dùng tốc độ đọ sức với nó. Ngạo Vũ Băng vội vàng huy động roi, quấn chặt vào một chốt xăng lấy đà bật về phía nữ tang thi, tay kia lại xuất hiện thanh kanata đâm về phía đầu nữ tang thi.

Nữ tang thi ý thức được sự nguy hiểm, theo bản năng ngửa đầu qua một bên, móng vuốt sắc nhọn chụp lấy thanh kanata, tay kia đâm thẳng vào cổ họng của Ngạo Vũ Băng, khoảng cách từ móng tay tới cổ họng của Ngạo Vũ Băng không xa chỉ có một milimet vậy mà nữ tang thi lại không thể nào với tới được.

Thì ra cái đầu của nữ tang thi không biết từ lúc nào đã bị Ngạo Vũ Băng dùng roi bức ra khỏi thân thể, thân thể theo quán tính rơi xuống, cái đầu bị roi trời buộc vẫn còn mở miệng rít gào. Máu của tang thi vốn dĩ không còn là màu đỏ mà là màu đen, theo cổ của nữ tang thi nhỏ xuống. Ngạo Vũ Băng thẳng tay nện cái đầu theo một đường parabol, thành công làm cho nó im lặng.

Bởi vì giết nữ tang thi mà cả người Tiêu Nguyệt lúc này dính đầy máu của nó, chất lỏng màu đen tanh hôi đến mức muốn ói. Tinh hạch của nữ tang thi lúc này đã lớn hơn tinh hạch mà Tiêu Nguyệt đã thu lúc ở siêu thị, tinh hạch lúc này màu xám lớn bằng ngón cái của trẻ em.

Ngạo Vũ Băng ghét bỏ giữ giữ người, không nói hai lời Ngạo Vũ Băng lấy từ trong Linh Phủ một thùng phi đầy nước nhảy tọt vào. Khoảng hơn 30 giây sau Ngạo Vũ Băng mới chịu trồi lên, cả người cô lúc này ướt sũng nhưng sạch sẽ hơn lúc nãy rất nhiều.

Ngạo Thiên Khải thấy hành động của Ngạo Vũ Băng thì đen mặt bịt mắt Mộ Hàn Vũ chạy ra xa, Ngạo Thiên Hoành rất phối hợp đứng đó canh chừng cho Ngạo Vũ Băng. Xong việc nhất định phải giáo huấn bảo bối của họ một chút mới được, dù còn mặc quần áo nhưng không được tắm giữa đường như thế. (=)]z)

Nhìn thấy Ngạo Thiên Khải kéo Mộ Hàn Vũ đi thì Ngạo Vũ Băng không hề e dè kỳ kỳ cọ cọ rồi đem quần áo vứt bỏ, bước ra khỏi thùng phi, lấy khăn bông lau người. Ngạo Vũ Băng hoàn toàn không hề để ý đến Ngạo Thiên Hoành nhưng Ngạo Thiên Hoành lại khác, nhìn Ngạo Vũ Băng khỏa thân mà hai má Ngạo Thiên Hoành nóng bừng lên, hần vội vàng quay sang chỗ khác, lấy tay bịt mũi lại, nếu không hần sẽ phải ăn rất nhiều thứ để bổ sung cho lượng máu bị mất đi này.

Ngạo Vũ Băng nhanh chóng lấy một bộ quần áo mặc vào, chỉ đơn giản khoác bên một bộ rằn ri của quân đội, bên trong mặc thêm một cái áo len thật dày, mái tóc ướt lúc này cũng được lau khô. Cả người Ngạo Vũ Băng lúc này thoải mái hơn hẳn, cảm giác nhột nháp đã mất đi.

Vừa đem bao tay đeo lại Ngạo Vũ Băng vừa nhìn Ngạo Thiên Hoành nói. “Hoành, anh gọi Khải và Hàn Vũ quay lại đi, em xong rồi.” – Ngạo Thiên Hoành nhanh chóng chạy đi nắm đầu hai người chạy tới mù khơi kia lại, Ngạo Vũ Băng cũng đã cầm lượt chảy đầu.

Ngạo Thiên Khải vừa quay lại thì trách móc Ngạo Vũ Băng ngay lập tức. “Băng Nhi, em có biết như vậy rất nguy hiểm không? Lỡ như có tang thi nấp đầu đó thì sao? Cho dù không có thì em có biết em là con gái hay không vậy? Tắm ở giữa trời như vậy? Hả?”

Ngạo Vũ Băng cười lấy lòng Ngạo Thiên Khải, dù sao cũng là cô sai, được chưa? Nhưng làm gì có tang thi ở đây nữa? Cô dùng tinh thần lực tra xét trong bán kính 200m gần đây hoàn toàn không có lấy một bóng tang thi bình thường, dù có tới thì không phải cũng có ba người đang ở đây sao?

“Khải, em biết sai rồi! Chẳng phải còn các anh ở đây sao?”

Ngạo Thiên Khải thấy Ngạo Vũ Băng nũng nịu lấy lòng thì đen mặt không biết làm sao. Bảo bối rõ ràng biết hần không thể miễn dịch được với cái trò làm nũng này nên lại giờ ra xài đây mà. Ngạo Thiên Khải ậm ừ rồi cũng gật đầu cho qua, trong lòng hần lệ rơi thành dòng, bảo bối ơi em cứ như vậy, mạnh mẽ anh rồi, phải làm sao đây?

Mộ Hàn Vũ nhìn nhìn thùng nước Ngạo Vũ Băng vừa tắm xong thì một cước đạp đổ, lắc xắc ôm lấy cái thùng đến trước mặt Ngạo Vũ Băng, ngốc ngốc nói. “Băng, cậu lãng phí quá, một thùng nước này đủ để một số người cầm cự mà sống gần một tháng đấy.”

Ngạo Vũ Băng lúc này mới nhớ nước ở mặt thể rất quý hiếm nhưng biết làm sao được? Nước trong Linh Phủ bắt nguồn từ Vô Cội, làm sao có thể hết được, cô cũng không cần tiết kiệm nước. Nghĩ nghĩ như vậy, Ngạo Vũ Băng lại không ngờ câu tiếp theo của Mộ Hàn Vũ làm cô suýt nữa đạp chết cậu ta.

“Băng, nếu đã lãng phí rồi thì lãng phí tới cùng đi, cho tôi một thùng nữa, tôi muốn tắm.”

Ngạo Vũ Băng méo miệng nhìn Mộ Hàn Vũ cười đến vô hại bên kia, thật không biết phải nói làm sao. Vừa mới mở miệng chỉ trích cô vậy mà chớp mắt cái đã xin xỏ.

Ngạo Vũ Băng cũng không so đo, hào phóng thu lấy cái thùng rỗng, xuất ra cho Mộ Hàn Vũ một cái thùng chứa hơn hai phần ba nước. Mộ Hàn Vũ vui vẻ tính cỏi đồ nhảy vào thì cảm giác gáy hơi lạnh lạnh, vội quay ra sau, thanh đường đao của Ngạo Thiên Hoành không biết từ lúc nào đã đặt trên cổ của cậu.

Mộ Hàn Vũ cười nịnh nọt. “Hoành ca, đệ quên mất.” – Nói xong thì chạy đi lấy bốn thanh sắt, cắm quanh thùng phi, tiếp đến lại lấy từ trong ba lô ra hai cái drap giường thật lớn cột lên bốn thanh sắt. Làm xong Mộ Hàn Vũ cầm lấy một bộ đồ mới, chui vào trong thùng phi, một nhà tắm ngoài trời tiện lợi.

Ngạo Thiên Khải, Ngạo Thiên Hoành và Ngạo Vũ Băng nhìn hành động trẻ con của Mộ Hàn Vũ không biết phải nói gì, chỉ đành ngồi cạnh bên đó canh chừng giúp Mộ Hàn Vũ. Ngạo Vũ Băng xoay sang nhìn Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành. “Hai anh có muốn tắm một chút không?”

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành đồng thời lắc đầu, lấy từ trong ba lô ra một chai xịt khử mùi, tự động xịt lên người mình. Bọn họ chỉ ở trên xe mà thôi không tiếp xúc nhiều với tang thi, cũng không dơ lắm chỉ là có mùi hơi hôi, khử mùi là được, bọn họ không có con nít như Mộ Hàn Vũ mà tắm ở một nơi như thế này.

Khoảng mười lăm phút sau Mộ Hàn Vũ bắt đầu thu thập mọi thứ, thuận thực đập đổ thùng nước ôm tói trước mặt Ngạo Vũ Băng. Cả người Mộ Hàn Vũ cứ như lột xác, lúc gặp Mộ Hàn Vũ ở nước L, cả người cậu cũng đã lem luốt, dù nhìn ra là tướng mạo không tệ nhưng không thể nói là đẹp. Lúc này tắm xong cả người Mộ Hàn Vũ được gột rửa sạch sẽ, ngũ quan tinh xảo, da thì hơi vàng nhưng vẫn lộ ra bộ dáng của một tiểu manh niên.

Ngạo Vũ Băng không kiềm chế được chọc ghẹo. “Mộ Hàn Vũ, nếu cậu là nam sùng tôi nghĩ sẽ có rất nhiều người nguyện ý thu cậu vào hậu cung của mình.”

Mộ Hàn Vũ nghe xong thì há hốc miệng, cậu cứ ngỡ Ngạo Vũ Băng sẽ keh n cậu soái cơ, tại sao lại trở thành nam sùng mặt trắng mất rồi? Ai oán a~

Ngạo Vũ Băng từ trong Linh Phủ xuất ra một chiếc Hummer đã cải trang, ba người nhanh chóng nhảy lên chỉ có Mộ Hàn Vũ là ngơ ngác đứng đó cùng với cái thùng trống, phải nói cậu ta lúc này không có hai từ nào có thể hình dung được ngoài ngu ngốc. Ngạo Thiên Hoành làm như không để ý lên ga định chạy, thì Mộ Hàn Vũ mới khôi phục tinh thần nhảy vào khoang xe.

Đến khi xuất phát cả nửa ngày thì Mộ Hàn Vũ mới thốt lên được một câu.

“Cuối cùng thì chiếc xe này có từ khi nào vậy?”

Phía trước đã là cửa vào thành phố A, tang thi chấn cả cửa vào, từ xa có thể nhìn thấy rất nhiều xe vòng qua cửa vào thành phố, trực tiếp băng qua một đường cao tốc hướng về tỉnh WP, đối với những người này chỉ cần đến được căn cứ Dạ Lâm là được, họ cần một nơi cư mang họ, việc mạo hiểm đi vào một thành phố chết là điều xa vời.

Căn cứ Dạ Lâm là một căn cứ nhỏ cách khá xa tỉnh A, ở một số nơi có thể thấy được biển báo chỉ dẫn đến căn cứ Dạ Lâm. Căn cứ Dạ Lâm này vốn không hề tồn tại trong trí nhớ của hai người Ngạo Thiên Khải, có lẽ vận mệnh đã biến hóa quá nhiều. Nhưng Ngạo Thiên Khải vẫn không chọn căn cứ Dạ Lâm làm nơi dừng chân bởi vì căn cứ nhỏ nếu gặp thi triều chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều.

Dù vận mệnh có thay đổi ra sao, dù có bao nhiêu căn cứ mọc lên bao nhiêu thì cũng không thay đổi được tỉnh D là tỉnh tập trung lực lượng quân sự quan trọng của nước D. Tang thi ở tỉnh D sẽ được giải quyết nhiều hơn các tỉnh khác, mà nơi an toàn chắc chắn sẽ có một bộ máy thống trị được thiết lập, tỉnh D sẽ không nổi loạn. Và lại,... có quá nhiều người chờ bọn hắn báo thù, và những người đó chắc chắn sẽ đến tỉnh D.

Ngạo Thiên Khải nhún ga hết mức vọt về phía cửa thành, tang thi bị đung chết lên tới mấy trăm con, những người phía sau đều lắc đầu tự cho mình là thông minh, hăng say chỉ trích hành động ngu xuẩn của Ngạo Thiên Khải.

Chiếc xe nhanh chóng qua được cửa thành, hoàn cảnh bên trong hoàn toàn khác với những gì bốn người tưởng tượng, cứ ngỡ sẽ là cảnh tang thi chật đường ai ngờ lại khá là trống, không đông đúc như bên ngoài, bằng mắt thường có thể nhìn thấy xác tang thi rơi rải đầy đất. Ất hẳn là đã có một vài đội ngũ sống sót đi vào và dọn đường trước rồi. Đám tang thi ngoài kia, thật sự chỉ mang tính chất hù dọa mà thôi.

Nhưng không thể loại trừ trường hợp, tang thi đã tiến hóa tới mức có trí lực, khổng chế một bộ phận tang thi ẩn nấp đi. Điểm đáng sợ của tang thi có trí lực là nắm bắt được những cú điểm quan trọng đối với con người như siêu thị, nhà kho, bến cảng, vân vân... Tuy chỉ mới có bảy ngày nhưng không điều gì là không thể.

Chạy trên đường tuy không cản trở nhưng vẫn có thể thấy khoảng mấy trăm con tang thi lằng vằng quanh đây, một số con hướng tới xe bọn họ cào cào. Ngạo Thiên Khải cau mày đạp ga đung chết một số tạo ra một khoảng trống. Bốn người nhanh chóng xuống xe, Ngạo Vũ Băng đem xe thu vào trong Linh Phủ.

Ngạo Thiên Khải lạnh mặt quan sát xung quanh, nếu hắn đã đặt nên giả thuyết có tang thi tiến hóa trí lực cao thì sẽ không tiếp tục dùng xe đi nữa, ngồi trong xe rất cản trở tầm nhìn, dù có bị tang thi tập kích cũng sẽ không biết được mà tránh, và lại ngồi lâu gân cốt không được hoạt động sẽ làm giảm độ linh hoạt.

Ngạo Thiên Khải nhìn về phía trước trầm giọng. “Từ bây giờ cảnh giác cao độ, đây là phạm vi của thành phố chết, sẽ không biết việc gì xảy ra tiếp theo cả.”

Bốn người thận trọng bước từng bước một, dù là đối phó với tang thi bình thường cũng không hề lơ là, cảnh giác xung quanh. Nhìn bọn tang thi bất chấp mọi thứ, nhe hàm răng tràn đầy máu và dịch hôi thối lao về phía thịt tươi sống, họ đều lạnh mặt chém giết. Dù Ngao Vũ Băng có khả năng chiến đấu nhưng vẫn được ba người bảo hộ kỹ càng, phải nói nhìn vào đúng chất một tiểu thư chân yếu tay mềm.

Đội hình hai một một được duy trì trên cả đường đi, Ngao Vũ Băng ngoan ngoãn đứng giữa, âm thầm dùng tinh thần lực quan sát xung quanh. Tang thi tiến hóa xung quanh đây không phải là không có, vẫn có một hai con ở trong khu vực này nhưng không biết vì sao, chúng luôn đứng yên một chỗ không động đậy. Ngao Vũ Băng cũng không buồn đi chọc ghẹo gì bọn chúng, dự định của mọi người chỉ là băng qua thành phố A, không có dự định giúp những người phía sau dọn đường.

Trời dần sụp tối, bốn người quyết định chọn một nhà xưởng trống trú tạm, vốn dĩ bọn họ không nên đi vào đây vì họ nhìn thấy được vết bánh xe còn mới trước nhà xưởng nhưng tối đến không an toàn, tốt nhất là tìm chỗ dừng chân. Nhà xưởng này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ tầm 500 mét vuông, nhìn sơ bên ngoài có thể đoán được đây là một nhà xưởng dùng để kéo bông. Nhà xưởng này tuy nằm trong thành phố nhưng sân ngoài rất rộng, nhìn vào cảm giác hơi tách biệt.

Mộ Hàn Vũ nhìn Ngao Thiên Khải hỏi nhỏ. “Khải ca, chúng ta thật sự vào đây ở sao? Có hay không sẽ xung đột với đám người bên trong?”

Ngao Thiên Khải nhìn Mộ Hàn Vũ rồi quay mặt đi. Hắn sẽ không chấp nhất với người ngu ngốc, ở trong một thành phố chết, điều ngu xuẩn nhất đó chính là tàn sát đồng loại. Nếu đám người kia đã xông vào thành phố A thì chắc chắn hơn 80% là muốn đi tỉnh D, cộng thêm việc vượt qua được nỗi sợ hãi là đám tang thi phía bên ngoài, đội ngũ này chắc chắn là một đội ngũ mạnh, tự tin vào bản thân.

Thật ra thì Ngao Thiên Khải cũng cảm giác lo sợ, dù sao thì kinh nghiệm về mặt thể của Ngao Thiên Khải cũng không nhiều, nói tới thời gian sống độc lập thì cũng chỉ có hơn nửa năm, những suy luận này cũng chỉ là vô căn cứ, sau này khi mặt thể trải qua một thời gian thì nhiều người mới ý thức được việc tàn sát đồng loại là điều ngu xuẩn. Nhưng bây giờ mặt thể chưa bao lâu, lòng tham của con người chỉ mới được gọi lên, làm gì có chuyện dễ dàng đến như vậy. Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Bốn người Ngao Thiên Khải vừa bước vào nhà xưởng thì đã có một thanh kiếm đặt lên cổ họ, những người bên trong nhà xưởng đều vây quanh lấy họ. Trong đó cầm đầu là một tên đầu trọc, tên đầu trọc nhìn thấy bốn người Ngao Thiên Khải thì cười mỉa, châm chọc.

“Ai da~ Ai mà giống đại minh tinh của tôi quá vậy? Sao lại rón rén như ăn trộm thể này?”

Ngao Thiên Khải không nhận ra người trước mặt là ai nhưng Ngao Thiên Hoành lại nhận ra, trên trán Ngao Thiên Hoành nổi lên mấy vạch đen, có trùng hợp đến vậy không? Tên này không phải là fan cuồng của anh trai sao. Theo hần nhớ thì lần đó tên đầu trọc này nhảy lên sân khấu một hai đôi ôm hôn Ngao Thiên Khải làm các fan nữ phần hận trực tiếp gọi cảnh sát đến bắt, kết quả là tên đầu trọc này bị giam hơn một tháng trời mới được thả.

Ra khỏi trại giam, tên đầu trọc này lại tiếp tục dùng các hành vi quấy rối như gọi điện, gửi thư, theo dõi, vân vân và mây mây làm bên công ty trực tiếp kiện hần ngôi tu một năm trời, có lẽ trước mặt thể vài ngày hần được miễn án đi.

“Khục khục!” – Đúng lúc này bỗng một giọng cười vang lên, rất nhẹ nhưng trong xưởng quá im ắng làm nó phá lệ trở nên rõ ràng. Ngao Thiên Hoành quay đầu lại thì phát hiện người cười ra tiếng đó chính là bảo bối của bọn hắn. Bảo bối lúc này vui vẻ cười tới mức phải che miệng tránh phát ra tiếng cười lóang cuống.

Tên đầu trọc nghe có tiếng cười thì phát hiện phía sau có một vị mỹ nữ đứng đó, chắc là đang cười hắn đi. Tên đầu trọc này vốn dĩ thích nam nhân mà không hề thích nữ nhân, nhìn thấy dung mạo diễm lệ của Ngao Vũ Băng cũng không động tâm là mấy, nhưng vẫn không thể khắc chế được nỗi xấu hổ - dù không biết mình bị cười nhạo vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Nghỉ ngơi

Thật sự Ngao Vũ Băng lúc này cảm giác gương mặt của đầu lĩnh không mọc tóc lúc này rất vui. Về mặt của đầu lĩnh này vốn là mặt than theo cả hai nghĩa lại cứ cố tỏ ra lưu manh, bi ôi, cứ nhăn nhó méo méo thế nào ấy, quả là tức cười không chịu nổi. Rõ ràng dù là lúc bị người ta kẻ dao vào cổ cũng không thể nhịn cười được, đành phải giải phóng bản thân mà thôi.

Thủ lĩnh đầu trọc nhìn Ngao Vũ Băng cười đến mức ngốc ngốc không biết phải làm sao, rõ ràng hắn đang nghiêm túc lập uy tại sao cô gái này lại cười hắn? Về mặt của hắn đáng sợ như thế, lẽ ra phải dọa được nhiều người chứ. Thủ lĩnh tức giận ra hiệu với tên đàn em đang cầm kiếm chia vào cổ Ngao Vũ Băng, tên đó cũng gật đầu hiểu ý, thủ lĩnh muốn hần hù dọa cô gái này một chút, tên đàn em giờ kiếm lên định cắt một ít tóc của Ngao Vũ Băng.

Ngao Thiên Hoành nhìn thấy hành động ngấm của hai người đó thì hốt hoảng, đánh bay thanh kiếm trên cổ mình lao về phía Ngao Vũ Băng cứu viện, ai ngờ Ngao Vũ Băng đã nhanh chóng tránh né, thanh roi như độc xà quất về phía tên đàn em, một phát đập thẳng vào bụng, tên đàn em cũng văng dúi vào cánh cửa bên cạnh.

Cùng lúc đó Ngao Thiên Khải và Mộ Hàn Vũ cũng thoát khỏi lưới kiếm trên cổ họ, thoát cái đã đứng bên cạnh Ngao Vũ Băng. Ngao Thiên Khải nhìn

thủ lĩnh trực đầu găng giọng. “Chúng ta chỉ muốn nghỉ ở đây một đêm, không hề muốn động thủ. Nếu đã không nể mặt nhau thì đừng trách ta ác độc.”

Ngao Thiên Khải lúc này đang rất giận, giận vì tên thủ lĩnh này dám ra tay với bảo bối của hắn nhưng hắn chưa thể động thủ được, hắn còn cần đám người này để ra khỏi thành phố A, xung đột chẳng khác nào đem bản thân dâng tận miệng tang thi. Hành động ngu xuẩn đó hắn sẽ không làm vì lòng tự tôn nhỏ bé này, không đáng.

Thủ lĩnh đầu trực vốn dĩ là một người hâm mộ cuồng nhiệt Ngao Thiên Khải, nhưng cũng vì vậy nên y rất hận Ngao Thiên Khải, hận Ngao Thiên Khải không đáp lại tấm lòng của y. Y muốn hung hăng nhục mạ Ngao Thiên Khải một phen để giải tỏa nỗi hận của mình nhưng khi nhìn thấy nét mặt phần mộ của Ngao Thiên Khải không biết vì sao lại cảm thấy... oaoa Khải của hắn càng ngày càng đáng yêu.

Thủ lĩnh muốn hung hăng gật đầu một cái thì bị tên đàn em phía sau nhéo một cái, về mặt mê luyến bỗng chốc biến mất, thay lại về mặt than vãn có. Thủ lĩnh ho khan một tiếng lấy lại phong thái.

“Ta không phải không muốn cho các người ở lại nhưng các người thấy đó nơi này đất chật người đông, tang thi thì là chúng ta tần tần khổ khổ mới có thể giải quyết được. Các người vào đây ở không thì hơi quá.”

Ngao Thiên Khải nghe xong thì cười lạnh, tên đầu trực này rõ ràng là ám chỉ phải nộp thù lao cho bọn hắn chứ không gì cả. Nhếch môi cười, Ngao Thiên Khải quăng thẳng ba lô sau lưng cho thủ lĩnh đầu trực, chỉ có một ba lô thức ăn, hắn không hiếm lạ, nếu chỉ vì ki bo một ba lô thì hắn thật hồ thẹn với đồng lương thực trong Linh phủ của bảo bối.

Thủ lĩnh đầu trực thấy Ngao Thiên Khải hào phóng quăng thẳng một ba lô thì ngờ ngẩn, ít nhất cũng phải do dự một chút chứ, sẽ tốt hơn nữa nếu Khải cầu xin hắn và hắn sẽ phôi hợp cho Khải đi theo bên mình. Áo tưởng làm cho mặt thủ lĩnh đầu trực trở nên hồng hồng nhưng chiếc ba lô dưới chân làm cho thủ lĩnh trở lại thực tại.

Phất tay kêu bọn đàn em thu lấy ba lô, bên trong ba lô có khá nhiều thứ tốt nước khoáng, mì gói, lạp xưởng, xúc xích, bách bích quy và cả chocolate, những thứ này đều có thể bảo quản lâu, lại là đồ tốt, thủ lĩnh cẩn thận gật đầu, một bước nhường chỗ cho bốn người Ngao Thiên Khải.

Mộ Hàn Vũ chọn một góc xưởng ngồi xuống, từ trong ba lô lấy ra vài chai nước khoáng và chocolate đặt trước mặt, bốn người xoay quanh nhau nghỉ ngơi không để ý tới những người xung quanh. Ngao Vũ Băng thò tay vào ba lô, nhưng thực chất là chuyển đồ trong ba lô vào Linh Phủ rồi lấy từ bên trong Linh Phủ ra một bộ đệm gấp và hai cái gối trải ra, Ngao Thiên Hoàn và Ngao Vũ Băng ngủ trước để Mộ Hàn Vũ và Ngao Thiên Khải trực nửa đêm đầu còn mình và Ngao Thiên Hoàn thì sẽ trực nửa đêm sau.

Những người xung quanh nhìn thấy bốn người Ngao Vũ Băng dùng chocolate để ăn thì đỏ mắt ghen tị, phải nói mặt thế thức ăn khan hiếm, chỉ một viên kẹo cũng đủ để bổ sung năng lượng lúc cấp bách chứ không nói gì chocolate, bốn người trước mắt họ lại dùng chocolate để ăn chiều trong khi bọn họ hai người chỉ dám ăn một gói mì khô, không đồ nữa mới lạ. Dù đều có thực lực nhưng những người ở đây đều không có nhiều thức ăn đã vậy còn phải nộp lên, chuyện ăn được như mấy người Ngao Vũ Băng là vọng tưởng.

Ngao Thiên Khải ngồi chống cằm lên thanh kanata lia mắt nhìn xung quanh, ánh mắt sắc lạnh làm nhiều người cảm thấy rùng mình. Chỉ có một người duy nhất khác người, nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Ngao Thiên Khải thì hoang tưởng thành liếc mắt đưa tình. Không ai khác là thủ lĩnh đầu trực của chúng ta. Một đàn em bên cạnh thủ lĩnh đầu trực bắt đầu nhéo hắn một cái, cái bệnh si mê của thủ lĩnh vẫn không bỏ được, thật đau đầu.

Thủ lĩnh vừa gấp bánh mì với một cây xúc xích vừa mê đắm nhìn Ngao Thiên Khải, tại sao Khải của hắn lại đẹp trai đến như thế. Coi kìa, coi kìa, ánh mắt tràn đầy tình ý đó là sao? Nơi này đông người, hắn ngại

Thật không nói nổi tên thủ lĩnh này, chứng hoang tưởng của hắn ngày càng nặng, cái gì cũng có thể tưởng tượng ra.

Ngao Thiên Khải từ trong ba lô lấy ra một vài bản đồ, toàn bộ đây là bản đồ của thành phố A. Hiện tại bọn họ đang ở một xưởng sọi nằm ở phía Tây thành phố A, muốn tới tỉnh W thì phải băng qua trung tâm thành phố để tới cửa phía Đông, đây là con đường bắt buộc và cũng là con đường ngắn nhất. Nếu họ đi vòng qua trung tâm thành phố thì sẽ phải bọc theo rìa thành phố qua cửa phía Đông, vừa tốn thời gian lại hao phí sức lực, chưa kể đến có khi còn nguy hiểm hơn đi ngang qua trung tâm thành phố.

Ngao Thiên Khải dùng bút chì vạch một đường lên bản đồ, rồi suy tư, nếu băng qua trung tâm thành phố thì sẽ đi qua một khu chợ, nơi này tập trung rất đông dân cư. Nơi này là địa điểm cần lưu ý, phía trước còn có một mốc quan trọng nữa là quảng trường, nếu mặt thế rơi vào đêm giáng sinh thì chắc chắn nơi đây sẽ rất đông đúc. Vậy là đường đi tới cổng phía Đông có hai nơi nguy hiểm thì khu chợ và quảng trường.

Ngao Thiên Khải đánh dấu kỹ trên bản đồ rồi tiếp tục suy nghĩ, Mộ Hàn Vũ ngồi một bên lấy tay nắm lấy góc áo của Ngao Thiên Khải làm hắn giật mình quay lại. Mộ Hàn Vũ lấy tay chỉ vào một tấm bản đồ khác, nếu không nhầm thì đó là bản đồ gần khu chợ mà hắn đánh dấu. Ngao Thiên Khải nghiêm túc nhìn vào tấm bản đồ kia, thì ra có một con đường tắt có thể rút ngắn thời gian còn có thể tránh được khu chợ, đó là đi ngang qua bãi rác nằm phía sau chợ. Nơi đây vừa hôi vừa dơ nên sẽ rất ít người đến, đây lại là một khu đất trống, tầm nhìn thoáng đãng.

Ngao Thiên Khải nhìn Mộ Hàn Vũ với một ánh mắt khen ngợi, đem hai tấm bản đồ gấp lại rồi cất kỹ vào người, tiếp tục trực đêm. Mộ Hàn Vũ nhìn thấy ánh mắt khen ngợi của Ngao Thiên Khải thì cười cười, bỏ một miếng bánh bích quy vào miệng vui vẻ nhai.

Tầm mười hai giờ đêm Ngao Thiên Hoàn và Ngao Vũ Băng đã tỉnh lại thay ca cho Ngao Thiên Khải và Mộ Hàn Vũ, Ngao Thiên Khải đau lòng bảo bối nhưng cũng không ương ngạnh kiên quyết không ngủ tiếp tục trực nửa đêm sau, hắn phải bổ sung thể lực để ngày mai còn băng ngang trung tâm thành phố.

Ngao Vũ Băng vơ vai một cái rồi lấy một chai nước từ trong ba lô ra uống, vừa uống Ngao Vũ Băng vừa giải phóng tinh thần lực ra xung quanh, cả

xương sọ tự động hình thành như một tổng thể 3D chạy vào mắt của Ngao Vũ Băng, trong xương có khoảng sáu mươi người chia ra làm ba nhóm trừ nhóm của Ngao Vũ Băng ra.

Nhóm đông nhất gồm ba mươi người do thủ lĩnh đầu trọc cầm đầu canh ở cửa chính của xương một phần ba người thì canh gác xung quanh, nhóm thứ hai gồm hai mươi người trú cạnh một dàn máy sọ, một vài người trong nhóm đó đang lục đục tháo mấy thanh sắt nhọn và những thanh thép đặc bên trong máy, có lẽ là dùng để làm vũ khí đi. Nhóm cuối cùng chỉ có năm người, nhóm này hoàn toàn không để người trực đêm, cả năm người đều tựa lưng vào nhau ngủ vù.

Bên ngoài xương thì hầu như không có tang thi, xem ra nơi này thật sự là được nhóm của thủ lĩnh đầu trọc dọn dẹp qua. Một ba lô thức ăn đồ hán hoàn toàn không có lấy oan của bọn họ.

Ngao Vũ Băng nhắm mắt lại tu luyện tinh thần lực, cảm giác của cô đối với dị năng giả hoàn toàn khác linh giả, dị năng giả thăng cấp nhờ có tinh thần lực nhưng lại không biết cách sử dụng tinh thần lực, còn linh giả thăng cấp nhờ có linh lực nhưng lại hiểu thấu đáo về tinh thần lực, vận dụng vào chiến đấu.

Nếu đánh giá theo cấp bậc dị năng giả mà anh trai nói thì có lẽ cô đã tiếp cận trung cấp cấp một của dị năng giả, có điều ngoài cô ra chẳng ai biết việc này, cô cũng sẽ không nói xem nó là bùa bảo mạng đi. Sự kiện hai mặt trăng chưa được một tuần, số dị năng giả cấp một đếm trên đầu ngón tay, tuy là hệ tốc độ nhưng thực lực của Ngao Vũ Băng lúc này không phải muốn khi dễ là khi dễ.

Ngược nhìn ánh trăng đỏ xuyên qua song cửa, Ngao Vũ Băng thở dài, rốt cuộc nàng cũng không biết nên đối diện với thế giới này ra sao. Đến đây đã gần nửa năm, sinh hoạt cũng ổn định, mặt thể đến cũng không thay đổi được điều gì nhưng có một cái gì đó trống vắng trong tim của cô, chỉ biết là thiếu chứ không biết là thiếu cái gì.

Có anh trai yêu thương, có bạn bè (Mộ Hàn Vũ) đi cùng, sinh tồn cũng không phải là vấn đề nhưng cảm giác thiếu vẫn thiếu. Không phải là vì thiếu đi ba mẹ nên cảm thấy như vậy, cô biết ba mẹ đã trở thành thân, mãi mãi sống cạnh nhau, em trai cũng đã có gia đình của riêng mình. Rốt cuộc, cô đến đây là vì cái gì?

Chưa kịp trả lời câu hỏi của mình thì Ngao Vũ Băng cảm giác được mình ngã vào một vòng tay ấm áp, không cần xoay người cô cũng biết, đó là Ngao Thiên Hoành, vòng tay khẽ xiết làm cô cảm thấy hơi khó thở nhưng cô biết nó đại biểu cho điều gì. Ngao Vũ Băng nhẹ giọng nói.

“Hoành, không sao đâu.” – Ngao Thiên Hoành nghe được Ngao Vũ Băng nói thì khẽ buông lỏng, hẳn biết bảo bối đang nghĩ gì, kiếp trước cũng vậy, nhiều lần hẳn nghe bảo bối tự thảm thì lúc bọn hắn ngủ. Bảo bối chắc hẳn là đang nghĩ vì sao bảo bối lại đến đây.

Nhiều lần Ngao Thiên Hoành muốn mở mắt nói với Ngao Vũ Băng, thật ra chỉ cần em ở đây là tụi anh vui rồi, không vì gì cả. Nhưng cứ mãi dùng dằng, gần gũi làm hắn chưa bao giờ nói ra, tới lúc quyết tâm thì đã muộn rồi.

Khẽ nắm lấy tay Ngao Thiên Hoành, Ngao Vũ Băng để toàn bộ trọng lực dựa vào Ngao Thiên Hoành, không nói gì cả, hai người chỉ dựa vào nhau mà trực đêm, không khí cũng như chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Mật Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tiếp tục hành trình.

Sáng sớm mọi người lục đục đứng dậy chuẩn bị cho cuộc hành trình tiếp theo, thủ lĩnh đầu trọc thấy vậy thì hắng giọng nói lớn. “Mọi người, tôi thấy càng đông người thì càng an toàn, chúng ta cùng nhau đi chung đi, chúng tôi đến cửa phía Đông, không biết mọi người nghĩ sao? Đi cùng chúng tôi, có gì hoạn nạn còn giúp nhau.”

Tuy không có rầm rộ hô to đồng ý nhưng ai nấy đều gật đầu, thủ lĩnh đầu trọc thấy vậy thì vui vẻ tiếp tục. “Tôi tên là Ngũ Nam, nếu mọi người không có ý kiến thì tôi sẽ dẫn đầu cả đoàn đội, chúng ta sẽ băng thẳng qua chợ rồi vòng qua quảng trường, mọi người có đồng ý không?” – Đáp lại Ngũ Nam là vài tiếng đồng ý và những cái gật đầu.

Ngao Thiên Khải bên đây cũng vậy, nhưng mà chỉ là đi cùng tới chợ mà thôi, tới chợ thì mỗi người mỗi hướng, đi cùng lúc đầu giữ sức một chút cũng tốt. Thủ lĩnh trọc đầu lại tiếp lời. “Các bạn cứ thu dọn, ra ngoài tìm một chiếc xe có thể chạy được, khoảng năm phút nữa chúng ta xuất phát.”

Mọi người đều nhanh chóng thu dọn rồi tản ra ngoài, chưa tới năm phút nhóm nào cũng đã yên vị trong xe, thành phố A vì là thành phố chết nên xe còn xăng rất nhiều, tìm được nhanh chóng là chuyện rất hợp lý. Ngao Vũ Băng cũng vào một góc khuất lấy chiếc Hummer được cải tạo của họ ra.

Nhìn hàng xe đồ sộ trước mắt, Ngao Vũ Băng không biết cảm giác thật sự của bản thân là gì? Toàn là những chiếc đắt tiền hai chiếc ferrari, một chiếc maybach, hai chiếc hummer và ... à đây là lạc loài – một chiếc xe tải – đây là chiếc xe của đội ngũ năm người vô tư. (lý do xin xem lại chương trước)

Sáu giờ sáng đoàn xe nối đuôi nhau rời xương, mục đích của bọn họ là tiến đến chợ, dọc đường đi đoàn xe phải nhiều lần ngừng lại để giải quyết tang thi, số lượng tang thi ở Thành Phố A nhiều khủng khiếp.

Thủ lĩnh đầu trục đi đầu đoàn bỗng dừng dừng lại, những xe phía sau cũng ríu rít đạp thắng, nhìn thủ lĩnh đầu trục xuống xe mà nghi hoặc. Mắt thấy thủ lĩnh đầu trục vẩy tay ra hiệu xuống xe mọi người cũng lục đục xuống, đương nhiên đàn tang thì cũng không phải là chuyện đùa, vừa xuống vừa chém giết, bất quá số lượng tang thì không quá nhiều, chỉ tầm hai trăm con.

Một nam nhân trung niên tên là Trầm Lục hướng về thủ lĩnh đầu trục khẽ hỏi.

“Ngũ Nam đầu lĩnh, tại sao lại dừng lại?”

Thủ lĩnh đầu trục mắt hướng về phía trước cau mày tựa hồ đang nghiên cứu một thứ gì đó rồi trầm giọng. “Tôi cũng không biết, trong đây có cái gì đang kêu gọi tôi. Dị năng của tôi đang kêu gào.”

Dị năng của thủ lĩnh đầu trục là một dị năng thuộc hệ Đặc Biệt, nói không sai thì dị năng này có thể xem là một loại trực giác như là giác quan thứ sáu cho nên hẳn mỗi được cả nhóm tin tưởng giao cho chức đội trưởng. Nhờ dị năng của thủ lĩnh đầu trục mà tổn thất của đội ngũ này rất ít, cả đội ngũ cũng mạnh dạn băng qua thành phố A chứ thực lực tổng thể của đội ngũ này không cao và lại người thường cũng rất nhiều.

Điều đáng hâm mộ nhất của đội ngũ này là không bỏ rơi đội viên trong đội ngũ của mình, nhìn qua vẫn có thể thấy phụ nữ và trẻ em, những người này cũng rất hiểu biết, không khóc, không nháo, không làm loạn, tang thì tới tự biết né tránh thậm chí là tham gia giết tang thi. Đội ngũ của thủ lĩnh đầu trục là điển hình của sự đoàn kết.

Trầm Lục cũng biết sơ sơ về dị năng của thủ lĩnh đầu trục cho nên không nói gì nhiều, im lặng chờ đợi hành động tiếp theo. Mấy anh em trong đội ngũ cũng đã đi ra hết đương nhiên bao gồm trẻ em và phụ nữ, tất cả tập hợp lại giải quyết gần hết tang thi xung quanh đây, không hết hoàn toàn nhưng chỉ còn lại vài con từ nơi khác chạy tới.

Thủ lĩnh đầu trục suy nghĩ một chút rồi quyết định đi vào bên trong một cửa hàng tạp hóa, bên trong cửa hàng này có ba bốn con tang thi gì đó đang phần nộ đập cửa. Chúng đang rất tức giận vì có vật cản không cho chúng nó đi tìm thức ăn. Thủ lĩnh đầu trục ra hiệu cho hai tên đàn em hệ thực vật dùng dị năng mở tung cánh cửa ra rồi lại chỉ huy tiếp hai dị năng hệ hỏa đốt cháy những con tang thi bên trong. Bốn con tang thi nhanh chóng bị thiêu thành một đồng tro tàn.

“Một số người theo tôi thu thập thức ăn và dụng cụ.”

Khoảng tầm sáu người đi theo thủ lĩnh đầu trục vào trong cửa hàng tạp hóa, không phải không muốn đi mà là cửa hàng này quá nhỏ, không đủ để chứa nhiều người. Đương nhiên sáu người này không có ai là đại diện của đội ngũ Ngạo Vũ Băng.

Ngạo Vũ Băng nhẹ nhàng thả ra tinh thần lực tra xét bên trong cửa hàng, khi tinh thần lực chạm đến một thứ thì Ngạo Vũ Băng bỗng cười cười thu hồi tinh thần lực. Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành cũng biết rằng Ngạo Vũ Băng có tinh thần lực cao, có thể tra xét mọi thứ xung quanh bản thân bán kính năm trăm mét. Nhìn thấy Ngạo Vũ Băng cười cười thì nghi hoặc nhìn cô.

Ngạo Vũ Băng mở mắt ra nhìn Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành, khẽ “Suýt!”

Sáng sớm mọi người lục đục đứng dậy chuẩn bị cho cuộc hành trình tiếp theo, thủ lĩnh đầu trục thấy vậy thì hắng giọng nói lớn. “Mọi người, tôi thấy càng đông người thì càng an toàn, chúng ta cùng nhau đi chung đi, chúng tôi đến cửa phía Đông, không biết mọi người nghĩ sao? Đi cùng chúng tôi, có gì hoạn nạn còn giúp nhau.”

Tuy không có rầm rộ hô to đồng ý nhưng ai nấy đều gật đầu, thủ lĩnh đầu trục thấy vậy thì vui vẻ tiếp tục. “Tôi tên là Ngũ Nam, nếu mọi người không có ý kiến thì tôi sẽ dẫn đầu cả đoàn đội, chúng ta sẽ băng thẳng qua chợ rồi vòng qua quảng trường, mọi người có đồng ý không?” – Đáp lại Ngũ Nam là vài tiếng đồng ý và những cái gật đầu.

Ngạo Thiên Khải bên đây cũng vậy, nhưng mà chỉ là đi cùng tới chợ mà thôi, tới chợ thì mỗi người mỗi hướng, đi cùng lúc đầu giữ sức một chút cũng tốt. Thủ lĩnh trục đầu lại tiếp lời. “Các bạn cứ thu dọn, ra ngoài tìm một chiếc xe có thể chạy được, khoảng năm phút nữa chúng ta xuất phát.”

Mọi người đều nhanh chóng thu dọn rồi tản ra ngoài, chưa tới năm phút nhóm nào cũng đã yên vị trong xe, thành phố A vì là thành phố chết nên xe còn vắng rất nhiều, tìm được nhanh chóng là chuyện rất hợp lý. Ngạo Vũ Băng cũng vào một góc khuất lấy chiếc Hummer được cải tạo của họ ra.

Nhìn hàng xe đồ sộ trước mắt, Ngạo Vũ Băng không biết cảm giác thật sự của bản thân là gì? Toàn là những chiếc đặc tiền hai chiếc ferrari, một chiếc maybach, hai chiếc hummer và ... à đây là lạc loài – một chiếc xe tải – đây là chiếc xe của đội ngũ năm người vô tư. (lý do xin xem lại chương trước)

Sáu giờ sáng đoàn xe nối đuôi nhau rời xưởng, mục đích của bọn họ là tiến đến chợ, dọc đường đi đoàn xe phải nhiều lần ngừng lại để giải quyết tang thi, số lượng tang thi ở Thành Phố A nhiều khủng khiếp.

Đoàn xe thuận lợi đi tới trưa thì tìm một nơi hạ trại, mọi người nhanh chóng đem thức ăn và nước uống ra ăn, tuy là đội ngũ có thực lực không yếu nhưng đa số những người ở đây đều chỉ được ăn cháo loãng và một ít cái muối, cháo loãng này phải cảm ơn những người trong đoàn đội của thủ lĩnh đầu trục, chẳng có thằng đàn ông nào lại chịu phiền phức để đi nấu nướng trong phút loạn lạc này.

Đoàn đội của thủ lĩnh đầu trục không phải ai cũng có thể chiến đấu, trong đội có tầm mười người là phụ nữ, người già và trẻ em – những con người bị bỏ rơi hay là bị người thân đẩy vào miệng tang thi. Thủ lĩnh đầu trục không hề đuổi họ, đem họ làm lá chắn hay là dùng để hấp dẫn tang thi mà đối xử với họ rất bình đẳng – Chúng tôi chém giết tang thi nếu mấy người thấy có thể giúp đỡ thì giúp đỡ không giúp đỡ được thì tìm đường mà chạy trốn, còn không làm được thì chúng tôi mặc kệ, nếu còn sống thì ăn uống chúng tôi sẽ lo bù lại các người phải giúp đỡ hậu cần, không làm được nữa thì đừng có mà đi theo.

Ban đầu có nhiều người phản đối, dựa vào cái gì lại không bảo vệ bọn họ, ừm bởi vì bọn họ có địa vị cao trong xã hội, cũng có một số người là cấp trên của những người trong đoàn đội này. Nhưng rồi cuối cùng cũng im lặng làm bốn phận, nhìn cảnh những người yếu đuối bị bỏ rơi đẩy vào miệng tang thi, nhìn những người đói đến mức xanh xao vàng vọt, nhìn những người bị chà đạp đến không còn hình hài, bọn họ mới biết được mình may mắn đến mức nào.

Đoàn đội của thủ lĩnh đầu trọc rất đoàn kết, thật tâm đối đãi với nhau, đây là điều rất đáng hâm mộ. Nhìn những nụ cười của trẻ con, của người già, của những người phụ nữ làm họ cảm thấy đây không phải là mặt thế, chỉ là một thiên tai, một thiên tai nên mọi người phải sơ tán trên diện rộng đến nơi an toàn, mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi.

Ngạo Vũ Băng nhìn đoàn người trước mắt nhẹ cười, đối với thủ lĩnh đầu trọc này lại càng thêm phần hảo cảm, Ngũ Nam thủ lĩnh làm là hoàn toàn đúng, hẳn không phải là thánh nam gặp ai cũng rù lòng thương xót, cũng không phải ác bá làm chuyện thương thiên hại lý đem người già và phụ nữ ra làm mồi nhử tang thi.

Thế giới này đã quá lộng bại rồi, cứ đem những người yếu đuối ra làm mồi nhử thì loài người sẽ dần tuyệt chủng mất thôi, nàng tuy rằng ích kỷ nhưng bao nhiêu năm sống trong cô độc đã làm nàng ngộ ra một điều, cô đơn là điều đáng sợ nhất, nếu con người cứ chết dần đi thì sẽ có một ngày chỉ còn một mình nàng đứng đó, lẻ loi chiến đấu một mình.

Ngũ Nam đang ăn thì cảm thấy có điều gì kêu gọi hắn, Ngũ Nam nhanh chóng quay đầu nhìn về nơi hấp dẫn mình, đó là một cửa hàng tạp hóa loại nhỏ, bên trong có hai con tang thi đang gào thét đập cửa. Ngũ Nam bước vài bước về phía tiệm tạp hóa thì cảm giác tìm mình đập ngay càng mãnh liệt.

Thương Hy nhìn thấy Ngũ Nam hưng phấn thì vui vẻ đứng dậy phía sau Ngũ Nam, Thương Hy là phó đoàn của đoàn đội đương nhiên biết được dị năng của Ngũ Nam là gì. Đó là cảm ứng – một dị năng thuộc hệ đặc biệt, tuy nhiều người cho là vô dụng nhưng cấp bậc của Ngũ Nam khá cao, nhiều lần dùng dị năng của mình làm cho bọn họ thoát khỏi những trận tai kiếp, số lượng thành viên không giảm xuống bao nhiêu so với ban đầu.

Thương Hy và Ngũ Nam ăn ý nuốt hết cháo và dưa muối của họ rồi nhanh chóng kêu gọi mọi người thu dọn, lại phái thêm vài đồng đội tới đây, thủ lĩnh của hai đội ngũ kia cũng nhanh chóng đi theo, trên đường bọn họ có nghe nhiều về dị năng của Ngũ Nam, đương nhiên muốn xem xem bản thân có đoạt được chút lợi ích gì hay không.

Ngũ Nam nhìn nhìn vài người trong đoàn đội khác đi tới rồi cười nhẹ, dù sao hắn cũng không để ý chuyện có người muốn vào trong tạp hóa chia chút, cho bọn họ chút lợi ích bọn họ sẽ an phận hơn, đây là tiêu chí của Ngũ Nam.

“Tôi cảm giác được bên trong tạp hóa đó không có gì nguy hiểm chúng ta có thể giết hai con tang thi rồi vào trong lấy vật tư. Ai muốn làm người khuân vác vật tư và ai muốn làm người giết hai con tang thi thì tự mình đề cử, chia vật tư theo sức lực bỏ ra.”

Vài người nhìn nhau rồi nhanh chóng đề cử, có năm người giết tang thi và năm người khuân vác, năm người khuân vác đều là dị năng giả hệ lực lượng và tốc độ, những người có khả năng trốn và tự vệ cao nếu có tập kích bất ngờ. Còn năm người giết tang thi thì lại là những người còn sót lại.

Ngũ Nam trực tiếp chỉ đạo dị năng giả hệ thổ lập hàng phòng ngự cho những thành viên còn lại rồi nhanh chóng hạ lệnh tấn công. Hiệu suất làm việc của mọi người cũng rất nhanh, chưa đầy năm phút đã dựng xong hàng phòng ngự đem những người còn lại vây lại. Đứng nghỉ năm phút là nhiều, nó quá ít để cho những người vừa mới biết đến sự tồn tại của dị năng sử dụng thuần thục như vậy.

Ngũ Nam lại tiếp tục chỉ đạo những người còn lại đem tiệm tạp hóa công phá, những dị năng giả hệ lực lượng và tốc độ nhanh chóng khuân hàng, tiệt thay cả một đoàn đội không có một không gian dị năng giả, à mà có khi bọn họ còn chưa biết có không gian dị năng giả tồn tại cũng nên.

Ngạo Vũ Băng ngồi cạnh Ngạo Thiên Hoành nhắm mắt phóng ra tinh thần lực chậm rãi cảm nhận bên trong tiệm tạp hóa, hoàn toàn không có gì bất thường, xem ra Ngũ Nam là một người rất đáng tin cậy. Ngạo Vũ Băng chợt cảm giác được một vật gì đó cản trở tinh thần lực của mình, kiểm tra một hồi thì Ngạo Vũ Băng bỗng mở mắt ra thu hồi tinh thần lực, chậm rãi mỉm cười.

Ngạo Thiên Khải ngồi đối diện Ngạo Vũ Băng nhìn thấy nụ cười của cô thì xoa lấy đầu cô cười sùng nịch. “Bảo bối, có chuyện gì vậy?”

Ngạo Vũ Băng thần nhiên hưởng thụ, híp mắt cười đáp. “À, cảm giác sắp có một kỳ ngộ xảy ra cho nên cảm thấy thú vị mà thôi.

Ngạo Thiên Khải bỏ tay ra sờ sờ mũi, xem ra bảo bối đã đạt được tinh thần lực cấp hai có thể mở ra phạm vi dò xét rồi, không biết là khi nào nhỉ, đầu thật kỹ. Ngạo Thiên Khải trong lòng cũng ai oán, dị năng của hắn chỉ mới chạm vào ngưỡng cửa cấp một còn chưa đột phá tới cấp một thì bảo bối đã đạt tới cấp hai rồi.

Ngạo Vũ Băng không biết rằng Ngạo Thiên Khải đang hiểu lầm mình, thật ra tinh thần lực của nàng dù là cấp mấy cũng có thể dò xét được chỉ xem là phạm vi lớn hay nhỏ mà thôi, nàng cũng quên giải thích với họ.

Ngũ Nam bước vào trong tiệm tạp hóa, tìm của hắn đập rất nhanh, nhanh đến nỗi làm hắn của giác nó sắp nhảy ra ngoài. Ngũ Nam nhanh chóng bước về phía bàn thờ thần tài của tiệm tạp hóa, thứ đang kêu gọi hắn ở đó.

Bàn thờ này có hai tượng thờ là ông địa và ông thần tài, phía bên trái có một mình bông hồng đã héo rũ, bên phải là một đĩa bốn trái táo đã khô lại, hắn cũng không biết thứ kêu gọi mình là gì nữa. Tay bỗng vươn ra chạm vào một cái bóng đèn nhỏ trên bàn thờ, Ngũ Nam bỗng rút tay, cảm giác này không phải là đèn, rõ ràng rất lạnh và trơn bóng, giống... ngọc.

Thứ đó quả thật là ngọc, viên ngọc này rất nhỏ, Ngũ Nam vừa rút tay thì viên ngọc cũng nhanh chóng nhảy ra, chạy thẳng vào trán của Ngũ Nam, dính

thăng vào đó. Ngũ Nam lúc này cứ như một thầy tu Ấn Độ, giữa trán có một cái chấm chu sa, rất tiếc, viên ngọc này màu xanh biển, tỏa sáng nhàn nhạt.

Ngũ Nam cảm giác được trước mắt nhìn hiện lên một hình ảnh rất mơ hồ rồi biến mất, thứ hấp dẫn hắn cũng không còn, tim lại đập bình thường. Ngũ Nam vừa quay ra đã thấy Thương Hy kinh ngạc nhìn hắn.

“A! Ngũ Nam, trên trán của cậu.”

Ngũ Nam sờ sờ trên trán thì mới cười khỏ, có vào thì cũng nên vào trong chứ, như vậy quá rõ ràng rồi. Lại một cái đáng tiếc là hắn chẳng có cọng tóc nào để che lại. Ngũ Nam chỉ đánh vỗ vai Thương Hy, nhẹ giọng.

“Từ từ sẽ giải thích cho cậu, xuất phát thôi.”

Thương Hy nghe vậy thì cười cười, hắn cũng biết lúc này không nên hỏi Ngũ Nam nhiều, không sao là tốt rồi. Đút tay vào túi Thương Hy dự định đi về phía trước thì ngạc nhiên phát hiện bên trong túi có gì đó hơi cộm lên, lấy tay rút ra, thì ra là một dải băng màu xanh, có lẽ dải băng này là thứ ở đại hội thể thao nào đó đi.

Thương Hy nhanh chóng chặn lại cái xoay người của Ngũ Nam, nhón chân cột dải băng lên đầu Ngũ Nam, thành công che đi viên ngọc trên trán.

“Vậy là mất rồi! Nói với các thành viên trong đội ngũ chúng ta mỗi người tìm một dải băng màu xanh cột lên, tôi nghĩ trong túi của vài người cũng có nhĩ, lần đó lấy được rất nhiều quần áo như vậy trong shop.”

Ngũ Nam thấy Thương Hy cột cho mình một dải băng thì giật mình thầm nghĩ bản thân ngu ngốc, vậy mà nghĩ không ra.

“Hy, cũng là cậu suy nghĩ tốt.”

Mọi người đều đang bận sắp xếp vật tư cho nên không ai để ý tới sự khác thường của hai người Ngũ Nam, mọi người thu thập xong mọi thứ thì nhanh chóng lên đường, chỉ có một mình Ngạo Vũ Băng là cười tủm tỉm cả nửa tiếng đồng hồ.

Vật tư đúng như Ngũ Nam nói, phân chia theo công sức, đoàn đội của Ngũ Nam giữ hai phần ba do họ ra sức nhiều nhất, một phần còn lại hai bên kia tự chia, đội ngũ của Ngạo Vũ Băng không tham gia đương nhiên không được chia. Mọi người đều được lợi, đều vui vẻ.

Đoàn xe tiếp tục hướng chợ đi tới, mà Ngạo Thiên Khải cũng ngấm ngấm quan sát chung quanh, tìm xem ngõ nhỏ mà Mộ Hàn Vũ phát hiện chính xác là ở đâu. Đương nhiên khi có việc cần giải quyết thì họ cũng nhanh chóng ra hỗ trợ.

Ngạo Vũ Băng dựa vào xe nhìn xung quanh, cô cũng muốn hỗ trợ nhưng Ngạo Thiên Khải lại không cho, đành phải đứng đây quan sát xung quanh lâu lâu thì hỗ trợ một vài người, công việc hoàn toàn nhàn hạ. Một vài người cũng bất mãn nhưng nhìn hiệu suất làm việc của nhóm người Ngạo Vũ Băng thì đều nín lặng lại, có một nguyên tắc mà hầu như ai cũng biết, trừ phi giỏi hơn người nếu không đừng chê người tránh mang nhục.

Ngạo Vũ Băng dùng thần thức chậm rãi khuếch rộng ra tìm kiếm, cuối cùng đã phát hiện được ngõ nhỏ mà Ngạo Thiên Khải muốn đi. Khoảng chừng năm trăm mét nữa bọn họ sẽ tách khỏi đoàn đội, đi con đường riêng, bọn họ không có thời gian mà xông vào chợ chém giết. Cô cũng không định nhắc nhở những người kia nhưng rồi lại không đành lòng, có lẽ nên bàn bạc với hai anh trai. Có lẽ ai đó đã quên đoàn đội của mình của mình còn một người tên là Mộ Hàn Vũ.

Nhìn tang thi đã tản ra bớt, Ngũ Nam thủ lĩnh ra hiệu cho mọi người tiếp tục lên đường, không biết vì sao hắn lại có một cảm giác khác thường, nhưng đây không phải là cảm giác nguy cơ nên Ngũ Nam bỏ qua cảm giác này tiếp tục lên đường.

Ngạo Vũ Băng nhìn thấy ba người Ngạo Thiên Khải nhanh chóng nhảy lên xe thì vội vàng khởi động xe chạy đi. Bên cạnh các vị trí ngồi đều có sẵn nước lọc và bánh mì xốp, nếu để những người kia biết được chắc chắn sẽ hô to phá sản.

“Khải, Hoành, hai người xem xem có nên báo cho họ biết có một con đường tắt hay không? Dù sao cũng không nguy hại gì nhau lại thêm một phần trợ lực? Em nghĩ tới quảng trường họ cũng sẽ không chọn như chúng ta xông qua quảng trường đâu, chắc là sẽ tách ra từ chỗ đó.”

Ngạo Thiên Khải và Ngạo Thiên Hoành vừa ăn bánh mì vừa gật đầu, uống xong một ngụm nước Ngạo Thiên Khải cười đáp.

“Bảo bối, cứ theo ý em đi, chạy lên phía trước báo cho bọn họ, à không báo cho tên đầu trọc là được, chuyện còn lại không thuộc nghĩa vụ của chúng ta.”

Ngạo Vũ Băng vui vẻ cười, đập mạnh ga vọt lên phía trước, lướt qua hai chiếc ferrari tới chỗ của thủ lĩnh đầu trọc.

“Thủ lĩnh Ngũ Nam, chúng tôi biết được một đường vòng qua chợ nếu anh có hứng thú thì đi cùng còn không thì chúng ta chia tay ở chỗ này nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vòng qua chợ

Nói xong Ngao Vũ Băng chạy thẳng về phía trước, bỏ mặt những chiếc xe còn lại, chưa đến một phút chiếc xe đã đến ngã rẽ trong bản đồ, Ngao Vũ Băng đạp chân ga thả chậm tốc độ rẽ vào bên trong.

Thủ lĩnh đầu trọc sau một hồi suy nghĩ của ra lệnh cho đàn em đuổi theo sau Ngao Vũ Băng, trực giác cho hắn biết, đường này sẽ an toàn hơn. Những chiếc xe nhìn thấy thủ lĩnh đầu trọc rẽ vào ngõ nhỏ thì nhút đầu, không biết có nên theo sau hay không. Nhanh như chớp chiếc xe tải của đội ngũ năm người vọt lên trước rẽ vào ngõ nhỏ, tiếp sau là một chiếc xe đàn em của thủ lĩnh đầu trọc và cuối cùng là chiếc xe đa số là người già trẻ nhỏ và phụ nữ rẽ theo.

Những chiếc còn lại cứ tiếp tục đi thẳng, ôm tâm trạng há hê nhìn về phía ngõ nhỏ, chờ xem bộ dạng chật vật của đám người Ngũ Nam, chẳng ai muốn tin lời mấy đứa nhóc cả.

Ngao Vũ Băng nhìn kính chiếu hậu vui vẻ cười, vừa tập trung lái xe vừa nói chuyện với ba người phía sau.

“Khải, Hoành, Mộ Hàn Vũ, xem kìa, có bốn chiếc xe đi theo chúng ta. Họ quyết đoán nhỉ?”

Ngao Thiên Khải từ chối cho ý kiến, Ngao Thiên Hoành thì mỉm cười đáp: “Có lẽ!”

Ngao Vũ Băng nhìn về phía trước không nói gì nữa, tập trung tinh thần lực dò xét động tĩnh xung quanh, đa số là tang thi thường, chưa có con cấp một nào lảng vảng xung quanh đây. Với chiếc xe này cô dư sức tông hết đám tang thi này. Cái tính hiếu động trăm vạn năm qua chưa từng được thể hiện bị khơi ra, Ngao Vũ Băng nhanh chóng lên ga phóng như bay vào đám tang thi. Xe xóc này khôn cùng, không biết bao nhiêu con tang thi bị cán dưới lớp xe này nữa.

Đám người Ngũ Nam phía sau nhờ có Ngao Vũ Băng mở đường mà cả đường đi tràn ngập thuận lợi, cả đám không dám tin người lái xe là một cô gái nhỏ bé mà họ nhìn thấy, quá táo bạo, quá gan dạ.

Trên con đường này vốn dĩ không có nhiều tang thi nhưng lại có rác rưởi tràn ngập, mùi hôi bốc lên còn hơn cả nơi đông đúc tang thi nhưng không ai lên tiếng phàn nàn cả, vì ai cũng hiểu đi trên con này họ có thêm một phần sống sót.

Ra khỏi đường Ngao Vũ Băng phanh xe lại, chờ đợi những chiếc xe ở phía sau. Tầm một phút sau, năm chiếc xe nhanh chóng tụ họp lại, thủ lĩnh đầu trọc nhìn quanh xác định không có tang thi nào nguy hiểm thì nhảy xuống xe, hai ba cái giải quyết mấy con tang thi xung quanh rồi chạy đến xe của Ngao Vũ Băng, những người còn lại không hề manh động ngồi yên trong xe quan sát.

Ngao Vũ Băng ló đầu ra khỏi xe nhìn thủ lĩnh đầu trọc bên ngoài, gật đầu chào. Thủ lĩnh đầu trọc cũng gật đầu chào rồi hỏi:

“Muội muội, có chuyện gì sao?”

Ngao Vũ Băng gật đầu nói: “Đầu trọc ca, huynh sao lại theo bọn em vậy? Không sợ chết sao?”

Thủ lĩnh đầu trọc hắc hắc gãi đầu cười: “Là trực giác mách bảo, à có thể xem là dị năng mách bảo.” – Trong lúc gãi đầu không may đụng vào băng đô trên đầu làm nó bị lệch xuống, viên ngọc màu xanh biển hiện ra trước mắt Ngao Vũ Băng. Thủ lĩnh đầu trọc cuốn quích lấy tay che lại, sắc mặt hơi kém đi.

Ngao Vũ Băng đương nhiên biết thủ lĩnh đầu trọc sợ người khác phát hiện nhưng dù sao cô cũng đã biết trước, nếu một lần nữa xuất hiện trước mắt cô thì có lẽ đó là duyên phận, Ngao Vũ Băng nghĩ nghĩ rồi quyết định, xem như là tạo hóa của người này đi. Tay Ngao Vũ Băng vươn ra chạm vào viên ngọc trên trán thủ lĩnh đầu trọc, dù tinh thần lực truyền thông tin vào linh hồn của hắn, giúp linh hồn của hắn và viên ngọc liên hệ với nhau. Rất nhanh, Ngao Vũ Băng đã thu tay lại, cô chỉ giúp hắn một tý thôi, phần còn lại thì hắn phải tự cố gắng, mà dù có muốn giúp cô cũng không có năng lực để mà giúp, bây giờ tinh thần lực của cô còn quá yếu.

Thủ lĩnh đầu trọc nghi ngờ nhìn Ngao Vũ Băng, lúc cô động vào viên ngọc đó, bỗng dưng hắn cảm giác được mình đang liên hệ với một không gian đặc thù nào đó nhưng rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Ngao Vũ Băng cười cười nhìn thủ lĩnh đầu trọc.

“Theo như lộ trình của bọn em thì sẽ vòng qua chợ rồi đi thẳng tới quảng trường, băng ngang qua đó, hoàn toàn trái ngược với lộ trình của ca, nhưng mà tội em ít người nên muốn thử xem đại ca có muốn đi cùng hay không.”

Thủ lĩnh đầu trọc suy nghĩ rồi gật đầu. “Tôi tin tưởng vào dị năng của mình, mọi người hãy dẫn đường nhé, có chuyện gì chúng tôi sẽ hỗ trợ. Xem như cược một lần, dù sao đi đường vòng cũng chưa chắc an toàn.”

Ngao Vũ Băng vui vẻ gật đầu rồi ra hiệu với thủ lĩnh đầu trọc, hắn cũng hiểu ý quay về xe của mình, nhanh chóng xuất phát. Ngao Vũ Băng dựa theo chỉ dẫn của Ngao Thiên Khải mà đi tiếp, đoạn đường khá thuận lợi, cứ đi một đoạn thì dừng lại đánh giết tang thi, may mắn thay không hề xuất hiện một con tang thi cấp một nào. Vận khí không tồi.

Tới lúc mặt trời bắt đầu xuống bóng, đoàn xe đã dừng chân tại một khách sạn, mọi người lục đục tìm phòng và tiêu diệt tang thi trong đó.

Thủ lĩnh Ngũ Nam nhanh chóng phân phó mọi người làm việc, nhóm chiến đấu thì đi phía trước dọn đường, nhóm trẻ con và người già đi phía sau bắt đầu thu dọn xác tang thi và lau chùi đi vết máu, còn phụ nữ thì nhanh chóng đi thu thập các thứ chuẩn bị bữa cơm, nói là bữa cơm nhưng thật ra cũng chỉ là cháo trắng và một ít cải muối.

Thật ra Ngao Vũ Băng muốn tham gia nhóm chiến đấu nhưng ba người Ngao Thiên Khải không đáp ứng nên đành lui thủi qua giúp mấy chị em phụ nữ làm một ít việc vặt. Ngao Vũ Băng phát hiện tủ lạnh của khách sạn là tủ lạnh trữ điện, cho tới bây giờ trữ một số rau bị úng ra thì các loại củ vẫn còn ăn được.

“Em dùng mớ rau củ này làm vài món xào và canh nhé, dù sao lâu rồi mọi người cũng chưa được ăn rau quả, làm dưa muối cũng không kịp. Hôm nay chúng ta nấu cơm đi, phần lương thực này xem như em chịu, để mọi người ăn một bữa thật ngon.”

Ngao Vũ Băng vừa lấy rau quả từ tủ lạnh ra vừa nói chuyện với Thẩm Lan, người phụ nữ được xem là có tiếng nói trong đám người. Thẩm Lan cũng biết vốn dĩ Ngao Vũ Băng ở tổ chiến đấu chỉ là tạm thời qua bên đây phụ giúp các cô thôi nên cũng không nói gì nhiều, gật đầu đồng ý. Dù có đỡ thì cũng không ai trách, đã là mặt thế rồi, chỉ cần ăn no là tốt, ngon hay không đã không còn quan trọng nữa. Phản đối nhiều khi lại đắc tội người ta, thôi thì kệ đi.

Ngao Vũ Băng nhận được sự đồng ý của Thẩm Lan thì nhanh chóng dùng ít nước rửa sơ củ cải, củ dền, khoai tây và một ít su hào. Nước này đương nhiên là do dị năng giả hệ thủy lưu lại.

Đã lâu không nấu nướng làm Ngao Vũ Băng cảm thấy hơi ngứa tay, dù sao thì cô cũng rất thích nấu nướng. Ngao Vũ Băng dự định làm củ cải trắng bóp sỏi, su hào xào thịt và một nồi canh củ dền đỏ. Đầu tiên cô cắt mỏng củ cải bỏ vào nước sôi chần, sau đó dùng một ít giấm ngâm phần củ cải đã qua xử lý. Cuối cùng đun giấm nêm vài loại gia vị vào trong đó, trộn với đậu phộng.

Su hào đã được các chị em giúp đỡ sơ chế, thịt cũng được cắt mỏng, Ngao Vũ Băng nhanh chóng đem thịt, tiêu, muối, đường vào chảo vào lên, thịt vừa hết đỏ thì su hào cũng được bỏ vào xào chung, rắc thêm ít gia vị, rồi đem ra đĩa. Cuối cùng là canh củ dền, Ngao Vũ Băng đun củ dền đã được sát thành khối vừa ăn vào nồi nước luộc thịt một phút thì tiếp tục bỏ khoai tây vào, nêm nếm rồi đun nắp lại.

Tổ chiến đấu cũng đã làm xong việc của mình, tất cả đều đang ngồi bệch ở đại sảnh nghỉ ngơi, mùi thơm từ trong phòng bếp bay ra làm tuyến nước bọt của họ không thể nào ngừng chảy được, tuy mỗi ngày đều có cháo ăn nhưng đã bao lâu rồi họ chưa nghe được mùi thơm quen thuộc này, mùi món ăn gia đình. Vài người không kiềm được nước mắt mà bật khóc, đa số những người còn lại chỉ đỏ mắt lên thôi, cũng có vài người tổ chất tâm lý quá tốt mà mặt lạnh tanh nhưng thật ra trong lòng họ cũng đang hồi tưởng.

Ngũ Nam nghe mùi thơm bay ra cũng hồi tưởng rồi giận dữ nhưng rồi lại chân mày ra. Hắn biết những người đó không có bản lĩnh tự quyết định những chuyện này, chỉ có thể là do em gái ngọt ngào kia mà thôi. Kết giao với một người có thực lực mạnh cũng tốt, dù sao thức ăn lúc này cũng không gấp rút, xem như là quà ra mắt đi, trực giác cho hắn biết, bọn họ cũng sẽ không ăn không như vậy.

Ngao Vũ Băng có một cảm giác kỳ lạ, khi đang nấu nướng hình như tinh thần lực chậm rãi tăng lên một chút, tuy rất nhỏ nhưng chắc chắn là có. Điều này làm cô cảm thấy kinh ngạc, trong đầu Ngao Vũ Băng chỉ có hai chữ để giải thích cho hiện tượng này. “Dị năng?”. Ngao Vũ Băng âm thầm ghi nhớ, chờ sau này có cơ hội thì sẽ thử lại sau.

Thẩm Lan nhìn Ngao Vũ Băng thành thực xào nấu thì thở phào, thì ra người ta cũng có nghề chứ không phải là nổi hứng thú lên muốn làm. Thẩm Lan nhìn những hơn 20 đĩa thức ăn trên bàn thì rửa tay ăn thử một miếng cải trắng, ừm chua chua ngọt ngọt lại giòn rất ngon, ăn vào rất thoải mái. Thoải mái? Ăn thức ăn có thể thoải mái. Thẩm Lan lắc đầu cười, có lẽ lâu rồi không được ăn những món thông thường này, giờ được ăn nên hạnh phúc đi.

Ngao Vũ Băng nhìn canh cũng đã đến lúc liền tắt lửa, để cho các chị em còn lại chia ra các tô lớn, cô cũng lau tay ra phía trước phụ dọn bàn ghế. Trong khách sạn phòng ăn cũng có một số tang thi nên cần phải dọn dẹp lại một tý, dù thức ăn có ngon nhưng nhìn cảnh đó khẩu vị cũng giảm.

Rất bất ngờ là phòng ăn đã được dọn dẹp và tẩy rửa, Ngao Thiên Khải đang ngồi cùng Ngao Thiên Hoành, Mộ Hàn Vũ, Ngũ Nam, Thương Hy và một vài người hơi quen mặt vậy tay với cô. Ngao Vũ Băng nhẹ mím cười bước về phía họ, vừa định mở miệng hỏi thì Ngao Thiên Khải đã giành trước.

“Là tui anh dọn dẹp và tẩy sơ đây, dù sao hôm nay bảo bối đích thân xuống bếp, nhìn mấy cái này sẽ giảm khẩu vị, không phải sẽ uống công ư?”

Ngao Vũ Băng hạnh phúc dụi vào cổ của Ngao Thiên Khải, không cần để ý tới người xung quanh ngọt ngào trả lời. “Ừm!”

Thẩm Lan cùng những người phía sau bưng thức ăn lên nhìn thấy cảnh này cảm thấy rất là hâm mộ, hâm mộ tình cảm gắn bó của hai anh em. Thẩm Lan cố ý đi nhẹ nhàng lại, mang thức ăn lên bàn, bàn ăn rất lớn nên chỉ ngồi hết ba bàn. Thức ăn mỗi món chia làm 10 đĩa nên Thẩm Lan cố ý đặt mỗi món 4 đĩa trên bàn của nhóm người Ngao Vũ Băng, dù sao những người ngồi đây đều là chủ lực của đội ngũ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Dị năng thứ hai

Sau khi sắp xếp xong xuôi thì mọi người im lặng ăn cơm, đã lâu lắm rồi họ không được tận hưởng không khí yên bình này nên ai cũng rất trân trọng, nhiều

người yếu đuối thì vừa rơi nước mắt vừa ăn com, người bên cạnh chỉ im lặng vỗ nhẹ vai họ.

Ngũ Nam cũng im lặng ăn com, mùi com canh ngọt ngào làm hắn cũng hơi xúc động. Bỗng dưng Ngũ Nam cảm giác được có cái gì đó đang len lỏi chạy đến tận thần lực của hắn, sau khi quan sát kỹ lưỡng lực lượng lạ đó, Ngũ Nam rút ra được kết luận, là ở trong com canh này.

Ánh mắt Ngũ Nam phóng thẳng về phía Ngao Vũ Băng, Ngao Vũ Băng cũng mỉm cười nhìn lại, thấy được sự khác lạ của Ngũ Nam thì cô cũng biết được Ngũ Nam đã phát giác ra được điều gì đó. Điều này làm Ngao Vũ Băng vừa mừng vừa lo, mừng vì xác thực được dị năng của bản thân sớm hơn dự kiến nhưng lại lo vì không biết Ngũ Nam có ý đồ gì hay không. Mặt thế rồi, thứ không thể tin nhất chính là lòng người.

Ngũ Nam sở hữu dị năng đặc biệt là trực giác nhạy cảm, đương nhiên sẽ cảm giác được ánh mắt đề phòng của Ngao Vũ Băng, hắn lắc đầu cười tỏ thành ý. Ngao Vũ Băng cũng thu hồi ánh mắt vui vẻ ăn com, cũng vài ngày rồi nàng chưa được ăn đồ nóng.

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành cũng chú ý đến ánh mắt của Ngũ Nam, dù sao trải qua mặt thế một lần rồi, dù không được lợi hại cho lắm nhưng một thân kiến thức về mặt thế và mắt nhìn người cũng nâng cao khá nhiều. Nhìn thấy cử động của Ngũ Nam trong đầu hai người đã lóe lên sát ý nhưng rất nhanh kiềm nén lại, vì họ biết Ngũ Nam là một người thông minh.

Mộ Hàn Vũ tưởng chừng như vô hại cũng vô ý hữu ý liếc nhìn Ngũ Nam một cái rồi vùi đầu vào ăn com, a~ com hôm nay đặc biệt ngon.

Ngũ Nam cảm nhận được ba đạo ánh mắt lướt qua làm hắn cảm thấy rùng mình, hắn quả thật rất cảm ơn vì dị năng của hắn là trực giác nhạy bén nếu như hồi trước mặt thế suy nghĩ ngày thơ chác là đã bị bọn họ chém giết không lưu tình rồi.

Thương Hy ngồi cạnh Ngũ Nam thấy hắn rùng mình một cái thì lo lắng hỏi. “Có chuyện gì không ổn à?”

Ngũ Nam chỉ đành lấp liếm cho qua. “Không có gì, chỉ là chợt nghĩ đến những nguy hiểm trong thời gian qua cho nên cảm thấy hơi rùng mình thôi mà. Ăn com đi rồi còn nghỉ ngơi nữa, chúng ta còn một đoạn đường dài để đi đấy.”

“Vũ Băng, em có song sinh dị năng phải không?” Ngao Thiên Khải ngồi trên giường trải drap sạch sẽ vừa ăn quả táo Ngao Vũ Băng đưa qua vừa hỏi. Lúc ăn com hắn cảm giác được trong thức ăn có gì đó là lạ, ánh mắt tìm tòi của Ngũ Nam càng làm hắn xác thực suy nghĩ của bản thân hơn.

Ngao Vũ Băng vuốt vuốt quả táo trên tay rồi gặm gặm rồi lại gật đầu, cô đang hồi tưởng lại cảm giác lúc nấu ăn, quả thật đây có thể là một loại dị năng. Ngao Thiên Khải nhìn hành động đáng yêu của Ngao Vũ Băng thì xúc động nấn nấn mặt cô, tại sao bảo bối của họ lại đáng yêu đến thế này hở?

Ngao Thiên Hoành và Mộ Hàn Vũ chỉ ngồi một bên gặm táo, thật sự là họ cũng rất muốn tới nấn nấn một cái nhưng Ngao Thiên Hoành thì sợ đại boss nhà hắn còn Mộ Hàn Vũ thì cảm thấy nếu cậu còn muốn mạng của mình thì tốt nhất đừng nên vọng động nếu không sẽ đi gặp tổ tiên sớm.

Ngao Vũ Băng mặc cho Ngao Thiên Khải nấn nấn mặt tiếp tục nói. “Khi em nấu ăn thì em cảm giác tinh thần lực của mình tăng lên, cả dị năng cũng tăng lên nhưng rất nhỏ.”

Mộ Hàn Vũ nghe xong thì cũng chen vào. “Lúc tôi ăn cũng cảm thấy dị năng của mình chậm rãi tăng lên a~ Thật thần kỳ, có lẽ đây là dị năng của hệ đặc biệt đi.”

Ngao Thiên Hoành thì kỹ lưỡng hơn một tý. “Hay là em thử làm vài món đơn giản xem sao, đặt trong không gian ấy, không thì làm món ăn khuya xem xem có giống cảm giác lúc đó không?”

Ngao Vũ Băng nghe thấy cũng có lý liền hỏi. “Vậy mấy anh và Hàn Vũ muốn ăn gì em làm luôn, món gì không quá thơm ấy, dù sao chúng ta cũng nên điều thấp một tý. À chúng ta đem cho đội ngũ vài bao gạo đi, em thấy Thẩm Lan tý đau lòng lắm khi nấu com ấy, chúng ta bù lại cho họ nhé. Giao hảo một chút cũng tốt.”

Ngao Thiên Khải nghe vậy thì xoa xoa đầu Ngao Vũ Băng, bảo bối của họ khá là khác so với kiếp trước, kiếp trước vật tư thiếu thốn, lại đề phòng xung quanh, còn phải bảo vệ cho bọn họ, tính cách của bảo bối vẫn là lạnh nhạt với mọi thứ, dù sao mặt thế, lạnh nhất là nhân tâm. Nhưng kiếp này, vật tư không thiếu, bọn họ lại không vướn chân bảo bối, bảo bối có thể dựa dẫm nên tính cách nhu hòa không ít, nhu hòa không có nghĩa là ngu ngốc, dễ lừa gạt mà là giúp đỡ vài người có khả năng.

Ngao Thiên Khải nhìn Ngao Thiên Hoành thì bất giác ánh mắt dịu dàng của Ngao Thiên Hoành nhìn bảo bối, hắn liền biết được Ngao Thiên Hoành đang nghĩ gì, dù sao cũng là song sinh, tâm linh sẽ tương thông ít nhiều.

Mộ Hàn Vũ dù trải qua vài tháng mặt thế trưởng thành lên không ít nhưng bản chất vẫn còn là thiếu niên non nớt, vui vẻ gọi món. “Băng, tôi muốn ăn hoành thánh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Ngao Vũ Băng lấy từ trong Linh Phủ ra một vỏ hoành thánh làm sẵn, một ít thịt và nấm mèo, một cái bếp ga, thớt, dao nôi và một số loại gia vị. Đem gian phòng phong tỏa bằng tinh thần lực, Ngao Vũ Băng liền đem thịt và nấm mèo băm nhỏ, nêm ít gia vị và nhanh chóng đem hoành thánh bọc lại. Rõ ràng trước mặt thế, nàng rất vững về trong việc bao nhân hoành thánh nhưng lúc này nàng lại làm vừa nhanh vừa đẹp.

Cảm nhận dị năng từng chút một tăng lên làm Ngao Vũ Băng cảm thấy rất thư thái, chỉ có điều một chút này hình như không được nhiều cho lắm a.

Chưa đầy năm phút tất cả hoành thánh đều được bọc xong, Ngao Vũ Băng lấy một ít nước dùng có sẵn trong Linh Phủ đem hoành thánh nấu chín, mùi cũng không quá thơm nhưng lại làm cho những người vừa ăn nó cảm thấy muốn ăn thêm. Ngao Vũ Băng đem hoành thánh múc ra chén cho ba người Ngao Thiên Khải ăn thử.

Ba người nhanh chóng ăn, sau đó chậm rãi cảm nhận cơ thể, quả thật cảm nhận được dị năng chậm rãi khôi phục, lúc này ăn cùng mọi người họ chỉ cảm thấy cả người khỏe lên mà thôi, nhưng lần này ăn lại cảm thấy dị năng tràn đầy. Ngao Vũ Băng nhìn ba người ăn thì cũng im lặng ăn, lúc này cô chỉ ăn qua loa, không ăn no lắm nên giờ ăn thêm một tý cho no cũng không tệ.

Ngao Thiên Khải buông chén. “Quả thật là dị năng hệ đặc biệt, ta cảm thấy dị năng chậm rãi được phục hồi.”

Ngao Vũ Băng nhìn nhìn Ngao Thiên Khải rồi bệt bệt miệng, “Nga~ Thật ra nó đối với em không có tác dụng gì cả, chỉ là ngon hơn lúc trước mà thôi.”

Ngao Thiên Hoàn xoa xoa đầu Ngao Vũ Băng giải thích. “Có lẽ đây là dị năng phụ trợ cho nên chỉ có người khác mới có tác dụng còn đối với em thì không thể, thật ra những người như em sẽ rất được chào đón trong các đoàn đội nhưng khi mặt thể vừa ập đến, đa số những người này đều không phát hiện ra dị năng của mình mà bị đẩy đi làm kẻ hy sinh hoặc là số lượng lương thực không thể đáp ứng cho dị năng của họ tăng lên mà bị bỏ rơi, bởi vì hầu hết các loại dị năng xếp vào hệ đặc biệt đều rất khó để tăng lên, biện pháp nhanh nhất để tăng lên chỉ có thể là sử dụng nó mà thôi. Như dị năng của ta do không sử dụng nên tăng lên rất chậm, em xem.”

Mộ Hàn Vũ thì trực tiếp thêm một chút, “Ăn rất ngon a~ Sau này Băng cứ việc ở phía sau nấu nướng đi, tôi sẽ ở phía trước bảo vệ Băng.”

Vừa dứt lời thì Mộ Hàn Vũ bị Ngao Thiên Khải cốc đầu một cái. “Tên nhóc nhà cậu, hiện tại cậu là người yếu nhất đây, không biết là cậu bảo vệ em ấy hay là em ấy bảo vệ ngược lại cậu đâu.”

Mộ Hàn Vũ bị Ngao Thiên Khải nói vậy thì không phục gào lên, cũng may là Ngao Vũ Băng dùng tinh thần lực che chắn nếu không thì bên ngoài chắc sẽ nghe hết.

“Chẳng phải Khải ca nói rằng dị năng của em rất lợi hại hay sao, chỉ là lúc đầu hơi yếu thôi, sau này em sẽ lợi hại hơn cả ba, em sẽ bảo vệ cả ba luôn.”

Ngao Thiên Khải nghe xong thì ngẩn ra, hần cảm thấy thật ảm áp a, ngoại trừ bảo bối ra thì đây là người thứ hai nói sẽ bảo vệ họ, dù là họ không cần nhưng nhìn cậu thanh niên đang gào lên kia thò lại thấy thật ảm áp.

“Cái tên nhóc này, chờ tới lúc cậu mạnh hơn chúng tôi không biết là lúc nào a~”

Mộ Hàn Vũ nghe xong thì hờn giận, nhảy lên giường trùm kín đầu làm bằm. “Nhất định ngày đó sẽ nhanh đến thôi.” Trong phòng này ai mà tai chẳng thính, Mộ Hàn Vũ làm bằm đương nhiên là nghe được, Ngao Thiên Hoàn gần nhất đem chăn trùm kín đầu của Mộ Hàn Vũ kéo ra. “Muốn ngày đó nhanh đến thì lo tu luyện đi.”

Mộ Hàn Vũ nghe xong thì la oai oái. “Không được, không được, tuy rằng không ngủ mà tu luyện cũng không sao nhưng lâu rồi người ta chưa được ngủ, hôm nay nhất định phải ngủ một giấc.”

Ngao Vũ Băng nhìn Mộ Hàn Vũ đáng thương thì chỉ biết ngồi nhìn, dù rằng nàng cũng cùng tuổi với Mộ Hàn Vũ và dung nhập tính cách của Ngao Vũ Băng kia nhưng linh hồn của nàng vẫn là một linh hồn sống hàng trăm vạn năm a, không thể nào hồn nhiên như Mộ Hàn Vũ được, bỗng dưng nàng lại ước rằng mình có thể làm nũng như Mộ Hàn Vũ a.

Thật sự mà Mộ Hàn Vũ biết được trong mắt Ngao Vũ Băng cậu là đang làm nũng thì sẽ nhảy dựng lên mà nói “Đấy rõ ràng là kêu la thảm thiết.”

Ngao Thiên Khải nhìn thấy ánh mắt khát vọng của Ngao Vũ Băng thì nhẹ ôm cô vào người. “Nếu muốn, em cũng có thể trẻ con như vậy.”

Ngao Vũ Băng lắc đầu, cho dù nàng có muốn cỡ nào đi nữa thì cũng không thể làm như Mộ Hàn Vũ được, nếu làm như vậy thì mặt mũi của nàng sẽ quăng đi đâu a~ Chỉ là hơi giống em gái nhà hàng xóm một tý do tính cách tác động cũng làm cô ngượng chín cả linh hồn.

Ngao Thiên Khải điểm điểm cái mũi của Ngao Vũ Băng, hần thừa biết là bảo bối đang ngượng ngừng nha!

Ngao Vũ Băng đem mọi thứ thu vào trong Linh Phủ rồi thu lại tinh thần lực, thông báo với ba người kia một tiếng rồi nằm lên giường ngủ, Mộ Hàn Vũ cũng biết điều im lặng, Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoàn tự giác nằm hai bên của Ngao Vũ Băng đi vào giấc ngủ. Hôm nay thả lỏng một đêm đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tiến tới quảng trường trung tâm

Hôm sau khi trời vừa tờ mờ sáng tất cả mọi người đều thức dậy, lục tục dọn dẹp mọi thứ, thứ gì mang theo được đều mang theo, tập trung ở đại sảnh chờ thủ lĩnh nói xuất phát sẽ xuất phát, chỉ có điều Ngũ Nam thủ lĩnh cứ chần chờ chưa đi. Ngũ Nam xoa xoa trán, gọi Thẩm Lan.

“Thẩm Lan, cô đi nấu một ít cháo khoai và làm một ít thức ăn mặn để mọi người ăn sáng dù sao thịt chúng ta cũng không thể bảo quản lâu được, hôm nay xuất phát trễ một tý.”

Thẩm Lan nhìn nhìn trong đám người, thì ra là bốn người đó còn chưa xuống, có vẻ thủ lĩnh đang đợi họ, cô tin tưởng thủ lĩnh sẽ không làm gì bất lợi cho đội ngũ nhưng lại không thích thủ lĩnh dung túng cho mấy người họ. Bất mãn thì bất mãn, Thẩm Lan cũng im lặng đi làm việc, cô là một người biết thân biết phận.

Ngao Thiên Khải từ khi bên ngoài lục đục thức dậy cũng đã tỉnh nhưng nhìn thấy Ngao Vũ Băng ngủ ngon lành thì không nỡ gọi dậy, lâu lắm mới thấy bảo bối nhà họ ngủ ngon vậy, hần liền dứt khoát nhắm mắt tu luyện, Ngao Thiên Hoành bên kia thấy Mộ Hàn Vũ ngóc đầu dậy gọi ba người thì trực tiếp dùng dị năng sóng âm cản âm thanh của Mộ Hàn Vũ lại, xoay người ôm lấy Ngao Vũ Băng ngủ tiếp.

Mộ Hàn Vũ cảm nhận được Ngao Thiên Hoành sử dụng dị năng, mà mỗi lần như vậy chỉ có một mục đích là ngăn cái miệng của cậu lại, Mộ Hàn Vũ ngoan ngoãn ngồi một chỗ tu luyện, cậu không được sung sướng như mấy người kia, kể cả nằm cũng có thể tu luyện. Mộ Hàn Vũ cũng vừa trở thành dị năng giả cấp một vài ngày trước mà thôi, chưa thể làm gì nhiều, chỉ có thể đơn giản thao túng vài đồ vật.

Tới khi ánh sáng tràn ngập gian phòng thì Ngao Vũ Băng mở mở ra đôi mắt tràn ngập sương mù, ngủ thật tốt a~ Nhưng khi nhìn thấy trời sáng trưng như vậy thì hết hồn bật dậy, đáng lý giờ này họ nên xuất phát rồi chứ, vậy mà còn ngủ ở đây.

Ngao Thiên Khải nhìn Ngao Vũ Băng ngồi dậy lấy dụng cụ vệ sinh răng miệng từ Linh Phủ ra thì nhanh chóng tiếp nhận, vệ sinh sạch sẽ rồi ra ngoài, dù không tắm thì họ cũng không thể chịu được mùi hôi phát ra từ miệng được.

Chưa đầy hai phút sau tất cả đều xong xuôi, bốn người vội vã đi xuống đại sảnh, họ thật sự đi rất nhanh nhưng trong mắt người khác lại trở nên tràn đầy lịch lãm và quý phái, thật không biết trong đầu mấy người này nghĩ gì nữa. Cũng bởi vì vậy nhiều người sinh ra không thích bốn người Ngao Vũ Băng nghĩ rằng bốn người Ngao Vũ Băng ý vào mình có thực lực mà lên mặt.

Nhìn thấy mọi người đều đã ăn uống xong thì Ngao Vũ Băng tiến đến trước mặt Ngũ Nam, nhẹ giọng xin lỗi.

“Thật là ngại quá, đầu trục ca, hôm nay em dậy trễ, xin lỗi huynh rất nhiều, chúng ta xuất phát thôi.”

Ngũ Nam thấy mọi người đều hành trang tươm tất thì gật đầu hạ lệnh xuất phát, nếu đi với tốc độ hôm qua thì chắc tầm hai ba giờ chiều sẽ tới quảng trường, trưa nay tốt nhất là tìm một chỗ nghỉ ngơi bàn bạc với mọi người trong đoàn mới được.

Từng chiếc xe chạy ra khỏi khách sạn, giữa một thành phố chết chỉ có xác sống lớn vòn, mấy chiếc xe trở nên nổi bật hơn bao giờ hết, bay vun vút vun vút trên đường nhựa, bất chấp phía trước là gì đều đâm thẳng tiến tới, cứ như biểu tượng của những đoàn xe không kính thời còn chiến tranh, kiên cường bất khuất. (lạy trời, viết truyện mà tung tung viết cả cái này luôn)

Khi đoàn xe gần tới quảng trường thì đỗ lại tại một trạm xăng hẻo lánh, xung quanh chỉ toàn là đất hoang, rất tiện lợi cho việc quan sát, nhiều thành viên cũng từ trên xe đi xuống, chạy về phía chứa xăng nhìn nhìn, chọc chọc một lát rồi chửi ầm lên.

“Má nó, một tý xăng cũng không để lại, cái bọn bất lương này.”

Thời mạt thế nói lên câu này thì hơi kỳ cục một tý, làm gì có ai ngại xăng ít mà không mang theo hết nhưng bọn họ đúng là có tư cách để nói câu này vì lần nào lấy hàng hóa họ cũng để lại một ít, chừa cho người sau tới có thể lấy. Đặc trưng hợp là bọn họ, liều mạng tìm tới một cửa hàng hay siêu thị má phát hiện ở đó rỗng tuếch thì sẽ ra sao?

Ngũ Nam thấy vậy thì im lặng không nói gì, lặng lẽ gặm mì gói, Ngũ Nam nhìn nhìn xung quanh cảm thấy không có dự cảm bất hảo nào cho nên kêu tất cả mọi người xuống xe nghỉ ngơi.

“Mọi người xuống xe hết đi, cẩn thận một chút, ăn uống đầy đủ đừng tiết kiệm, một lát sẽ phải ác chiến, ăn no mới có sức giết tang thi còn không thì chết cũng không phải làm con mồi đói, tốt, một tiếng nữa xuất phát.”

Thẩm Lan là một người phụ nữ rất đảm đang, lo lắng phần hậu cần không có gì để chê, cô mang những gói bích quy phát cho thanh niên trai tráng, bánh bao trắng cho trẻ nhỏ và người già còn phụ nữ như cô thì lặng lẽ gặm mì gói. Không ai phản đối việc chia thức ăn cả.

Bên kia Ngũ Nam và những dị năng giả lại họp bàn với nhau, bọn họ cần phải có một chiến lược thích hợp, nói là chiến lược cho vui vậy thôi chứ cứ xông lên mà đánh thôi, chỉ có điều là ai đánh trước mới tốt và dự tính những tình huống bất chợt ngoài ý muốn, cuộc họp bàn này kéo dài hơn nửa tiếng, chiến lược được vạch ra cũng không tệ. Nửa tiếng còn lại, mọi người giải tán ăn chút gì đó, nhắm mắt một chút rồi lên xe tiến tới quảng trường trung tâm của thành phố!

Cả đoàn xe tiến về quảng trường trung tâm, càng gần quảng trường càng nhiều tang thi, dù sao mặt thể bình nổ vào ngày giáng sinh, mọi người đều ra quảng trường tản bộ hoặc chụp hình chung với mọi người. Số lượng tang thi ngày càng dày đặc làm cho các thành viên trong đoàn xe cảm thấy áp lực rất lớn nhưng không một ai trong họ lên tiếng kháng nghị cả.

Cứ đi được tầm hai trăm mét là đoàn xe phải dừng lại một lần xuống xe chém giết tang thi, trong lúc đó có người quyết tâm đi theo đoàn đội sống chết tới cùng, có người tâm ý xoay chuyển bỏ trốn khỏi đoàn xe. Đi chưa đầy hai canh giờ mà cả đoàn xe đã vơi đi một phần ba số người, có người là bỏ trốn, có người là bị tang thi cào trúng tự mình xông thẳng vào bầy tang thi chém giết điên cuồng. Họ hy vọng trong lúc họ còn được một chút lý trí có thể giết càng nhiều tang thi hơn nữa, dù con số đó không thấm là bao so với cả đàn tang thi to lớn này nhưng họ mong rằng, một con tang thi ngã xuống là người thân của họ có thể tranh thủ sống thêm một tý.

Cả đoàn người điên cuồng xông vào quảng trường, làm cả bọn bất ngờ là ở giữa quảng trường không có một con tang thi nào tới gần, cả đoàn đều cảm thấy họ đã tìm được đường sống trong chỗ chết, liều mạng chạy vào giữa quảng trường.

Sau khi xác định tang thi thật sự không có tiến vào phạm vi của bọn họ thì thở phào ngồi phịch xuống đất, cười ha ha, họ cười như điên, nếu ngày xưa có lẽ bọn họ không bao giờ hiểu được cảm giác này, còn sống thật tốt, nhất là sống bằng chính bản lĩnh của mình.

Trong khi mọi người thả lỏng bản thân thì Ngũ Nam và Ngao Vũ Băng đều tiến về một phía đó là đài phun nước ở trung tâm quảng trường, có một loại năng lượng đang kêu gọi họ. Đứng trước đài phun nước Ngao Vũ Băng im lặng nắm chặt thanh nhuyễn kiếm trong tay (giải thích một tý, những lúc tang thi quá đông Ngao Vũ Băng lựa chọn sử dụng kiếm để chiến đấu, vì roi không thích hợp để tàn sát trong chóp mắt).

Thương Hy và ba người Ngao Thiên Khải đi theo mờ mịt nhìn Ngũ Nam và Ngao Vũ Băng đứng im ở đó, họ không biết hai người kia tại sao lại im lặng đứng đó, nhưng cũng không quấy rầy. Ngao Vũ Băng nhìn Ngũ Nam một cái rồi rào bước về phía trước, đài phun nước lúc này đã không còn hoạt động nữa rồi cho nên Ngao Vũ Băng chỉ cần nhảy một cái đã đứng phía trên vòi phun. Cô đưa tay nhặt lấy một mảnh đá màu đỏ ở đó rồi nhảy ra khỏi đài.

Đúng lúc này, ở một phía bầy tang thi lại tiến gần thêm vài bước, và phía ngược lại chúng nó lại ra xa vài bước, làm một số đội viên sợ hết hồn, có người xém tý nữa là đứng tim luôn. Ngao Vũ Băng nhìn nhìn một tý rồi mở miệng.

“Viên đá này nên đám tang thi không dám lại gần, từ trong viên đá tỏa ra một loại lực lượng làm cho đám thi cảm thấy e ngại, bán kính ảnh hưởng tầm một trăm mét, nhưng loại lực lượng này không phải là vô hạn, xem ra chúng nó cũng gần hết rồi, theo tình trạng này chắc sẽ cầm cự được một tuần nữa.”

Ngũ Nam di chuyển về phía Ngao Vũ Băng nhìn một cái, viên đá này ngoại trừ màu đỏ hơi bắt mắt ra hình như còn có một thứ gì đó đang dao động. Ngũ Nam cảm thấy lời nói của Ngao Vũ Băng có tính chân thật rất cao nên thờ dài một cái.

“Phải chi nó có tác dụng lâu thật lâu thì tốt biết mấy.”

Ngao Vũ Băng nghe Ngũ Nam nói vậy thì cười cười, đem viên đá bỏ xuống đất rồi từ ba lô lấy ra vài viên linh thạch nát vụn, bày ra một phòng hộ trận mini. “Cái gì cũng có cái giá của nó, tốt rồi, nghỉ ngơi thôi, trong những ngày này chúng ta sẽ tận dụng công kích từ xa giết bớt đám tang thi này.”

Ngũ Nam nhìn Ngao Vũ Băng đặt lung tung mấy hòn đá thì nhú nhú mày, chẳng lẽ đây là trận pháp trong truyền thuyết, Ngũ Nam vì đề kháng định ý nghĩ của mình mà đưa tay vào phạm vi bố trí, quả nhiên có một bình chương vô hình ngăn chặn lại. Đúng là thế giới còn rất nhiều chuyện phản khoa học, bất quá việc tang thi xuất hiện đã phản khoa học lắm rồi, dù có nói sau này động thực vật tiến hóa hẳn cũng sẽ không kinh ngạc nữa.

Nếu đám người Ngao Vũ Băng mà biết được suy nghĩ của Ngũ Nam thì chắc chắn sẽ bật ngón cái khen một câu: “Quả đúng là người có dị năng trực giác.”

Sau khi an bày ổn thỏa cả đám người mang rượu từ trong xe vật tư ra, ai nấy cũng cầm một chén uống thật sáng khoái, nếu lần này thuận lợi thì bọn họ sẽ thoát khỏi cái chết còn không thì tặng một mạng này cho tang thi, tốt nhất là nên uống một lần thật tốt.

Ngao Thiên Khải cũng cầm ly rượu uống, tựa lưng vào thành đài phun nước nhìn mọi người xung quanh.

“Thật không dám tưởng rằng chúng ta có ngày ngồi giữa một bầy tang thi như thế này uống rượu.”

Một đội viên khác ngồi gần đó nghe được thì cũng cười sang sảng, truyền lại lời của Ngao Thiên Khải, cả đoàn người bèn cười vang lên. Sau khi uống rượu xong cả đoàn người bắt đầu lục tục đi giết tang thi, lần này giết tang thi thật sự rất thoải mái, tang thi cứ như không cảm nhận được mùi máu tươi bên cạnh, nhanh chóng bị chém giết.

Cho dù là người già, trẻ nhỏ, phụ nữ cũng tham gia, tang thi từng con từng con ngã xuống như rom rạ rồi lại nhanh chóng lấp đầy như cỏ dại sau mưa, mọi người hăng say giết cho tới khi trời sụp tối. Ngao Vũ Băng thì lại lén lút đem tinh hạch của những con tang thi cấp một thu vào không gian.

Đêm nay quả thật là đêm mà mọi người cảm thấy vui vẻ nhất kể từ khi mặt thể ập tới, có thể sáng khoái chém giết tang thi, nhưng mà đầu đó vẫn là nỗi bi thương không thể xóa nhòa, trước đó, người thân, đồng đội của họ đã ngã xuống, chỉ cạnh bên kia thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tình thế cấp bách.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi đoàn người tiến vào phạm vi bảo hộ của mảnh đá màu đỏ, lịch trình của họ đơn giản chỉ có bốn việc, chém tang thi, ăn, ngủ và huấn luyện cho những người không có kinh nghiệm. Cả đoàn đội lúc này dù là người già và trẻ nhỏ cho dù bị rơi ở giữa đàn tang thi cũng có cảm vũ khí lên chém chực con cho hả dạ.

Ngao Vũ Băng nhìn mọi người chém giết mà thấy bản thân lại thu lượm tinh hạch một mình thì cũng ngại ngùng, quyết định giả bộ tìm kiếm từ bên trong ba lô ra một cái radio, lắp pin vào bắt sóng cả ngày trời, rốt cuộc cũng tìm thấy được thông tin quan trọng. Ngao Vũ Băng nhìn Ngao Thiên Hoành một cái, hần liền hiểu, dùng dị năng âm thanh truyền đạt lời nói với mọi người.

“Mọi người im lặng một chút nghe thông báo từ căn cứ.”

Giọng nói của Ngao Thiên Hoành hoàn toàn nhỏ nhưng tất cả mọi người đều nghe được, im lặng lại, Ngao Vũ Băng thấy vậy thì vặn radio ở mức lớn nhất, âm thanh rề rề từ radio phát ra.

“... chúng tôi đã nghiên cứu được một việc có quan hệ trọng đại đối với tất cả mọi người. Trong não tan thi có chứa một viên đá nhỏ đủ màu, đây là kết tinh của tang thi cho nên chúng tôi tạm gọi đó là tinh hạch. Sau khi giết được tang thi mọi người tận lực thu nhặt tinh hạch của tang thi, chúng có thể hấp thu được nhằm tăng dị năng lên một cách nhanh chóng. Tang thi hệ hỏa sẽ kết ra tinh hạch hệ hỏa, chỉ có hỏa dị năng giả mới có thể hấp thu, cũng tương tự như vậy đối với những dị năng giả hệ tự nhiên, riêng dị năng giả đặc biệt hệ và không gian hệ thì có thể hấp thu tất cả các loại tinh hạch. Căn cứ khắp nơi cũng sẽ thu một vật tư và tinh hạch nhất định để thu nhận những người sống sót. Xin nhắc lại các căn cứ được thành lập là ...”

Mọi người nghe xong thì ngẩn ngơ một hồi rồi bàn tán.

“Nếu vậy thì phải chờ đợi đầu tang thi ra rồi, nhưng làm sao có thể lấy trong khi tang thi mọc lên như cỏ dại?”

“Đúng a, chúng ta chỉ có thể cách xa xa chúng nó ra để mà chém giết, làm sao có thể nhặt tinh hạch được.”

“Thì ra vào căn cứ còn phải nộp vật tư lên a~ Cái này không thể, như vậy sẽ đói mất, tốt nhất nên thu tinh hạch nhiều nhiều một chút.”

Ngũ Nam nhìn mọi người xôn xao lên thì hắng giọng một tiếng, trong lúc nghe radio, đầu óc Ngũ Nam xoay chuyển rốt cuộc cũng tìm ra một cách tốt.

“Mọi người im lặng một tý nghe tôi nói, bây giờ mọi người cứ chém giết một hồi đi, nhớ là chờ đầu tang thi ra, trong số các dị năng giả có hai dị năng giả hệ phong, ta sẽ nhờ họ thu lấy tinh hạch rơi ra ngoài, cuối cùng thì sẽ chia ra theo công lao cũng từng người.”

Nghe tới đây thì ai nấy đều tiếp tục công việc của mình, họ tin tưởng thủ lĩnh cũng tin tưởng những đồng đội còn lại, dù sao đối mặt với cái chết trước mắt họ còn không bỏ trốn thì chẳng lẽ lúc này lại nổi lòng tham, mà nếu có thì chỉ có thể trách lòng người khó lường mà thôi. Dù họ lựa chọn không tin tưởng thì sao chứ, kết quả vẫn là vậy thôi.

Đêm ngày thứ tư, Ngao Vũ Băng cảm giác có gì đó không đúng, cảm thấy cả người nóng rực khó chịu, cổ họng cũng đau đớn khác thường, muốn mở miệng nhưng lại không nói chuyện được.

Mộ Hàn Vũ là người đầu tiên cảm nhận được sự khác thường của Ngao Vũ Băng, tuy chỉ mới vừa đột phá dị năng cấp một nhưng những ưu thế của dị năng niệm lực hệ đã hiện dần ra, đối với tình trạng trong cơ thể của Ngao Vũ Băng, Mộ Hàn Vũ lơ mơ cảm nhận thấy bất thường.

Ngao Vũ Băng cảm thấy đầu óc của mình cứ bay lên mây, trong lúc đó một luồng khí tức màu đỏ chậm rãi len lỏi vào cơ thể cô, luồng khí tức này rất quen thuộc, đây rõ ràng là khí tức của viên đá màu đỏ đó. Chết tiệt, nếu cứ hấp thụ vô thức như thế này chắc chắn cả đoàn sẽ rơi vào thảm cảnh diệt vong.

Ngao Vũ Băng cố ý bảo trì ý thức dùng tinh thần lực liên lạc với Mộ Hàn Vũ, không phải là cô không muốn liên lạc với hai người Khải Hoành mà là hiện tại tinh thần lực của cô không đủ mạnh để làm việc đó, chỉ có Mộ Hàn Vũ là niệm lực hệ dị năng giả tinh thần cường đại hơn những người khác mới có khả năng tiếp nhận được.

“Hàn Vũ, mau mau gọi mọi người mang theo viên đá màu đỏ chạy mau, nhanh lên, trận pháp mất tác dụng rồi.”

Mộ Hàn Vũ nghe thấy âm thanh của Ngao Vũ Băng trong đầu thì hết sức kinh ngạc, rõ ràng cô ấy đang mê man, không hề mở miệng. Rất nhanh Mộ Hàn Vũ lấy lại tinh thần nói chuyện này với Ngao Thiên Hoành và Ngao Thiên Khải đang gác đêm.

“Khải ca, Hoành ca, có biến rồi, mau gọi mọi người dậy xuất phát thôi.”

Ngao Thiên Khải và Ngao Thiên Hoành giật mình, Ngao Thiên Khải thì nhanh chóng nhìn về phía Ngao Vũ Băng, thấy cô nằm im bất động thì tim đập chậm đi một nhịp, vội vàng đi về phía cô. Ngao Thiên Hoành cũng thấy vậy nhưng lại nhanh chóng dùng dị năng truyền đạt với mọi người.

“Mọi người nhanh chóng thức dậy, thu dọn mọi thứ xuất phát mau, có biến rồi.”

Từ khi mặt thể phủ xuống thì dù có ngủ cũng không ai ngủ sâu được cả cho nên khi nghe thấy âm thanh của Ngao Thiên Hoàn, tất cả mọi người đều đồng loạt mở mắt, không ai hỏi chuyện gì cả, tất cả đều nhanh chóng thu dọn lều trại và những thứ lặt vặt, nhanh chóng nhảy lên xe.

Ngao Thiên Hoàn nhìn mọi người nhanh chóng gọn lẹ cứ như quân nhân thì âm thầm lú lỏi, dù sao những năm hấn sống trong mặt thể không phải thấy những kẻ nhút nhát được người khác bảo vệ còn đòi hỏi hà khắc thì là những con người bất hợp tác với đoàn đội. Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ những việc này, thoáng nhìn qua Ngao Thiên Khải đang ôm Ngao Vũ Băng đang hôn mê rồi nhanh chóng chỉ huy.

“Chúng ta không còn thời gian để rèn luyện nữa, mọi người hãy đổ đầy bình xăng và thay lốp bánh xe, dĩ năng giả hệ kim thì nhanh chóng gia tăng độ sét bén cho vũ khí, những người không phận sự thì ngồi tại chỗ. Một lát khi nghe hiệu lệnh xuất phát thì lấy xe tôi làm trung tâm, trong bán kính một trăm mét, không được rút lại hay chạy trước.”

Ngũ Nam cũng không có gì bất mãn, chính hắn cũng cảm nhận được có gì đó không hay xảy ra và hắn cũng không biết nên xử lý như thế nào. Ngũ Nam lúc này trở thành một đội viên nghe lời, theo sự sắp xếp của Ngao Thiên Hoàn mà chạy loanh quanh chuẩn bị các thứ.

Ngao Thiên Hoàn sau khi chỉ huy xong thì ngồi trên xe, lúc này Mộ Hàn Vũ có nói là sẽ đi lấy viên đá màu đỏ nên Ngao Thiên Hoàn ngồi ở ghế lái, Ngao Thiên Khải thì ôm Ngao Vũ Băng còn đang hôn mê ngồi ở ghế sau. Ngao Thiên Hoàn lái xe chạy tới nơi Ngao Vũ Băng bố trí trận pháp mini, Mộ Hàn Vũ đã đợi sẵn ở đó. Ngao Thiên Hoàn thấy vậy thì tiếp tục truyền đạt với mọi người.

“Mọi người nhanh chóng tập hợp bán kính một trăm mét quanh xe tôi, nhanh lên.”

Ngao Thiên Hoàn thấy các xe bắt đầu vây quanh xe của bọn họ thì gật đầu với Mộ Hàn Vũ, Mộ Hàn Vũ cũng nhanh chóng đưa tay lấy đi viên đá, nhảy vọt lên xe, đàn tang thì phía sau lại tiến thêm một khúc.

“Xuất phát, tốc độ 80 km/h.”

Đoàn xe vội vã lăn bánh, không khí áp lực làm cho tất cả mọi người đều trầm mặc. Mộ Hàn Vũ nắm viên đá trong tay mà lòng thấp thỏm không yên, cậu cảm thấy lực lượng trong viên đá đang suy yếu rõ rệt, với đá này chắc chắn không cầm cự được mười lăm phút nữa. Ngao Thiên Khải vừa ôm Ngao Vũ Băng vừa lo lắng, hiện tại ngoài im lặng ra hắn không làm gì được. Ngoại trừ cảm thấy người Ngao Vũ Băng nóng rực ra thì không có triệu chứng gì khác, dù có đắp khăn ướt thì nhiệt độ cũng không hạ xuống chút nào.

“Chúng ta còn chưa tới mười lăm phút.” – Mộ Hàn Vũ nhìn Ngao Thiên Hoàn lo lắng nói.

Dù đã từng trải qua một đời mặt thể nhưng Ngao Thiên Hoàn vẫn cảm thấy áp lực ghê gớm, hai bàn tay nắm chặt vô lăng, mồ hôi cũng tuông ra không ngừng, tim hắn đang đập với tần suất rất nhanh. Cố gắng áp chế sự khẩn trương Ngao Thiên Hoàn hồi tưởng lại bản đồ mà hắn đã sớm nghiên cứu kỹ càng.

“Không sao, mười lăm phút đủ để chúng ta thoát khỏi khu vực tang thi này” – Ngao Thiên Hoàn hình đàn tang thi đang dạt ra trước mặt thềm cầu nguyện. – “Chỉ mong đừng có chuyện gì bất ngờ xảy ra trong lúc này.”

Sự thật không như Ngao Thiên Hoàn mong muốn, tốc độ hấp thu của Ngao Vũ Băng bỗng chốc tăng lên gấp đôi. Mộ Hàn Vũ lo sợ tiếp tục báo tình hình. “Không xong rồi, tốc độ trôi đi của lực lượng tăng gấp đôi, chỉ cần cự được năm phút nữa thôi.”

Ngao Thiên Hoàn thầm mắng chết tiệt, dùng dĩ năng gầm lên với những người xung quanh. “Tốc độ 150 km/h, dừng để rồi đội hình, nhanh chóng tăng tốc, các dĩ năng giả hãy công kích tang thi phía trước mặt, hạ được bao nhiêu thì hạ.”

Chưa đầy 10s sau tất cả mệnh lệnh đều được thực hiện, Ngao Thiên Hoàn thản an ủi, ít nhất còn có một đoàn đội hợp tác ăn ý, không sao, mọi thứ sẽ tốt thôi.

Ngũ Nam ngồi ở xe bên cạnh sắc mặt càng ngày càng xanh, không nghĩ tới chỉ nán lại vài ngày để huấn luyện cho các đội viên mà lại dẫn đến sự nguy hiểm lớn đến vậy. Nguy cơ hắn cảm nhận được càng ngày càng mạnh nhưng nếu có thể lựa chọn lại hắn cũng sẽ không thay đổi quyết định.

“Cho cá không bằng cho càn câu”, những đội viên này chưa chắc là sẽ mãi mãi ở cạnh hắn, có thể chở che cho nhau. Theo tốc độ tiến hóa của tang thi nếu những người này không thích ứng thì rất nhanh sẽ bị đào thải. Mặt thể rồi, nơi này không có chỗ đứng cho những kẻ chỉ biết sợ hãi và chờ đợi sự chở che của người khác.

Xe tăng tốc đột ngột làm nhiều người trong xe ngã nhào thậm chí là đập đầu vào thành xe chảy máu nhưng ai cũng im lặng, Ngao Thiên Hoàn tuy lái xe nhưng lúc nào cũng chú ý tới những người xung quanh. Nhìn sự nhẫn nại và kiên cường của tất cả mọi người, hắn cảm thấy thật tốt khi mình đã đi cùng họ, có lẽ sau khi tách ra hắn sẽ không bao giờ được nhìn thấy những con người như thế này trong mặt thể nữa.

Ngũ Nam đã bảo vệ tâm tính của những người này rất tốt, không mềm yếu nhưng cũng không cao ngạo, biết thân biết phận không quá ích kỷ, đẩy đồng đội vào chỗ chết.

Mộ Hàn Vũ nhìn viên đá trong tay, cậu đang rất khẩn trương và lo lắng nhưng khi nhìn thấy cô lãng tràn đầy mồ hôi thì cậu như bị cảnh tỉnh, đây không phải là lúc để khẩn trương và lo lắng, đây là lúc cần sự bình tĩnh hơn hết. Nghĩ tới đây Mộ Hàn Vũ liền áp chế khẩn trương lại, nghiêm trang báo tình hình, kèm chế giọng nói đang run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

